IX. évfolyam, 43. szám
1953. október 22

Ára: 70 fillé

Ludas Matyi

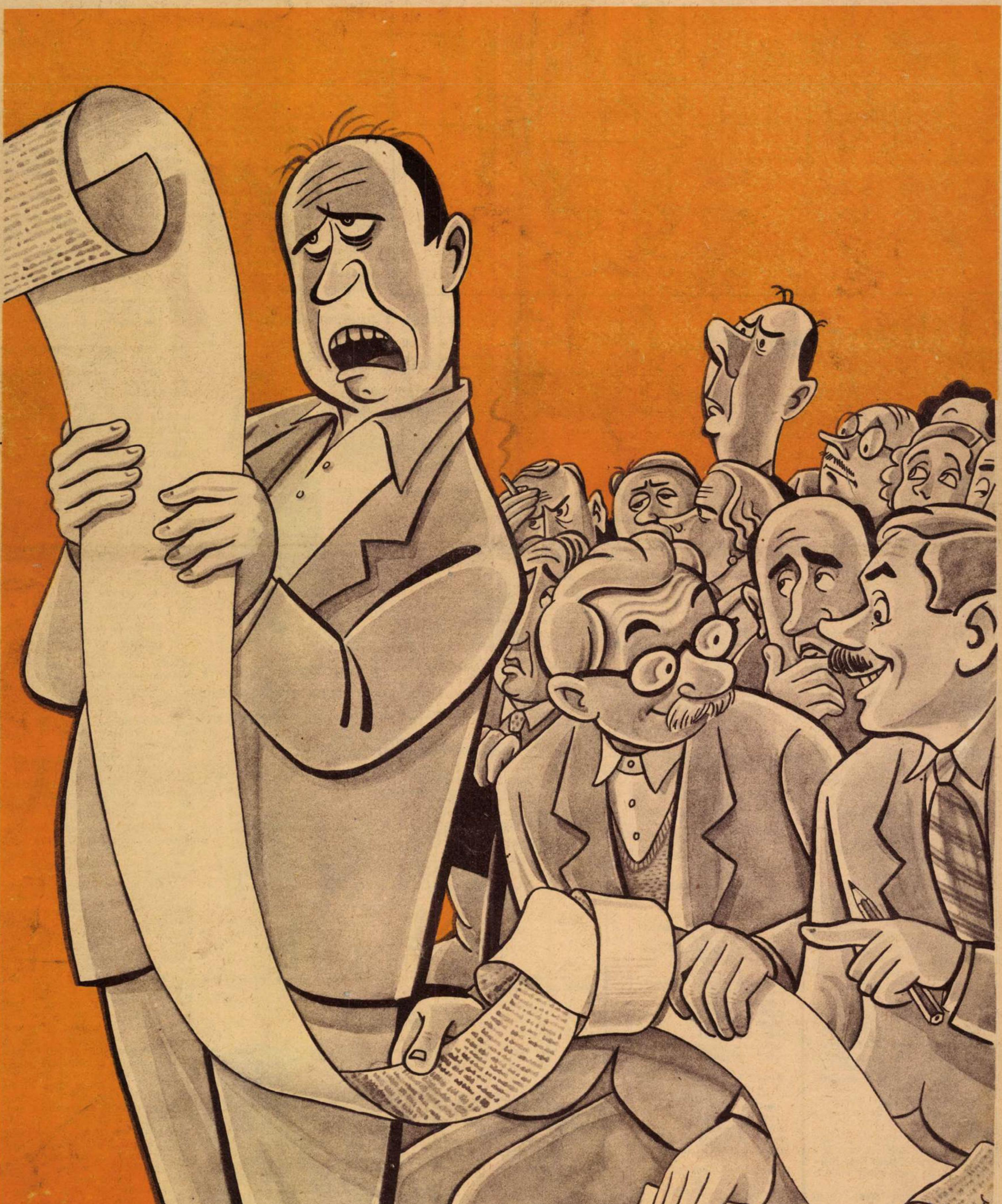

— Na most csomót kötök a Kovács kartárs önkritikájára, hogy el ne felejtse, mit ígért . . .

Egy falusi tanácsnál,

ahol rosszul szervezték meg az őszi munkákat

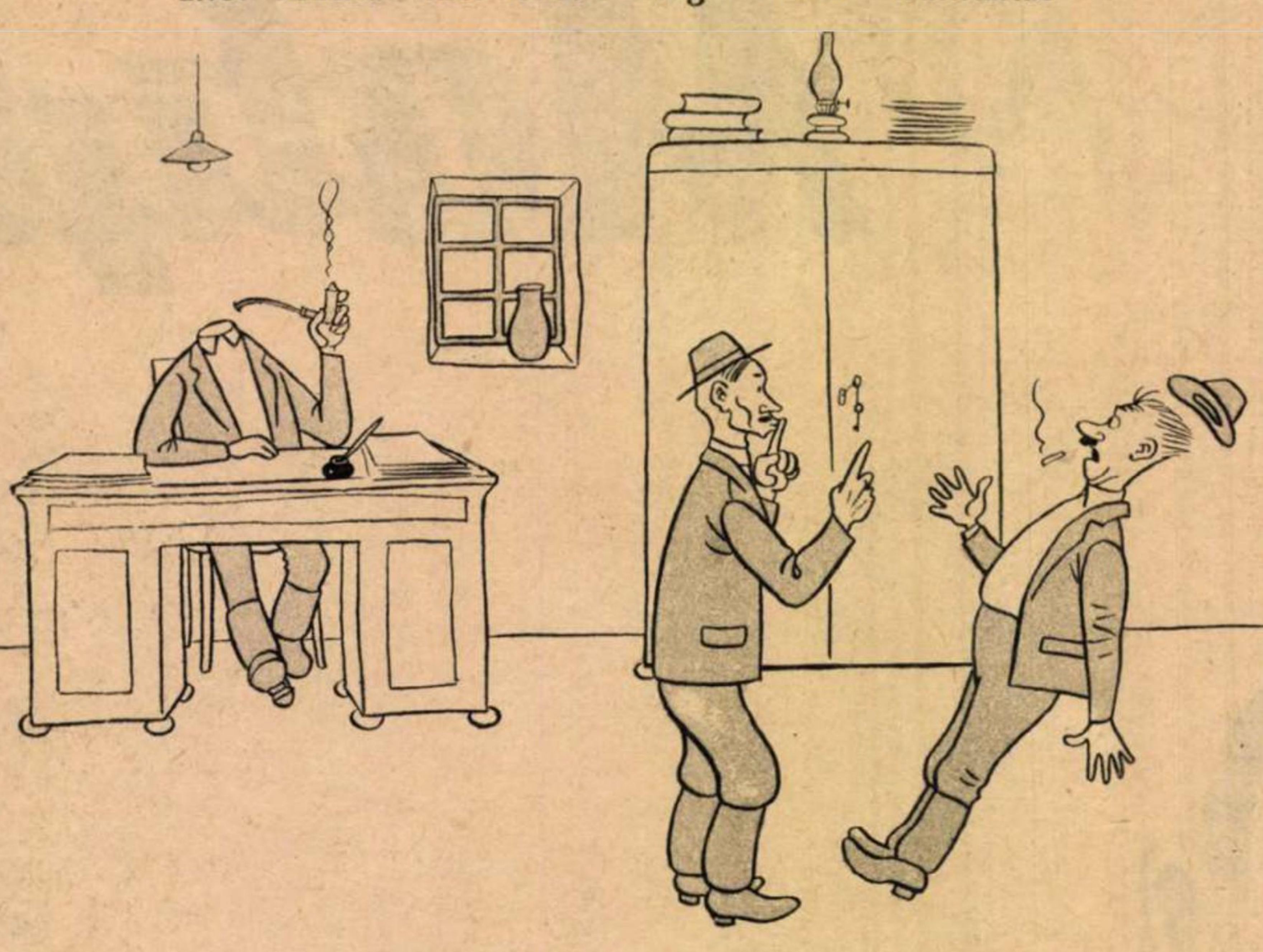

— Jaj, ki ez a fejetlen ember?!
— Az itt a fejes...

Amíg egy jutalom eljut odáig . . .

Az OPPORTEX vállalat papírhulladékgyűjtési főfelelőse, Faragó, a lábtörlőhöz dörgölte lábát, diszkréten kettőt köhintett, megigazította a nyakkendőjét és tisztelettudóan, nem túlerősen bekopogott Húzó vállalati igazgatóhoz. A *„szabad"* felszólításra még egyet dörzsölt a talpán és belépett az igazgatói szentélybe.

— A papírhulladékgyűjtés üzemi eredményeiről óhajtok beszámolni igazgató elvtárs felé — mondotta, a helyhez és személyhez alkalmazott önteltséggel.

— Lássuk! — válaszolta Húzó igazgató, kissé unottan.

Faragó izgatottan lapozott négyet-ötöt és mély lélekzettel diadalmasan kivágta: 46 mázsa! — de mielőtt Húzó szólhatott volna, tovább hadarta: — a vállalatra 36 mázsa volt kivetve, ezt 30 százalékkal túlteljesítettük! — Leeresztette a papírt és úgy nézett körül, mint egy hadvezér a győzelmes csata után.

— Szép — mondta röviden Húzó — írja meg kérem a jelentést és állítsa össze a gyűjtés terén jó munkát végzett dolgozók névsorát, hogy a rendelet szerint a jutalmat szétoszthassam. A névsor mellé tegye meg a jutalmazást illető javaslatát is, aztán az egészet adja át Tépőnek, az anyaggazdálkodási osztály vezetőjének.

— Igenis — rebegte Faragó tisztelettudóan és kihátrált a szobából.

Másnap a kész listát letette Tépő elé, aki felületesen átfutva rajta máris megjegyezte:

— Ez így nem lesz jó, kartársam! Kisnek miért akar 200 forintot adni? Nagynak miért csak 150-et? Szabó nevét nem látom sehol!... És Kárász hogy kerül ide egyáltalán?

— De kérem — méltatlankodott Faragó — Kis maga 3 mázsát gyüjtött, Nagy kevesebbet dolgozott, mint Kis, Szabó egyáltalán nem működött közre a gyűjtésben és Kárász... hát Kárász ugyan nem vett részt a gyűjtésben, de kiváló kézilabdás... A legutóbbi meccsen is 6 gólt dobott... Gondoltam itt egy jó alkalom...

— Hm, — vakarta az állát Tépő — nem bánom, de akkor Monorit is be kell venni a listába... Kitűnő töltőtolltintát tud szerezni... Legfeljebb Kistől és még valakitől leveszünk 50—50 forintot...

Faragó beleegyezően bólintott, mire Tépő aláírta a megfelelően kijavított listát és elindult vele Nyeső főmérnökhöz.

Öt perc múlva együtt hajoltak a lista fölé.

— Nem gondolja, hogy Kerekesnek sok lesz 150 forint? — kérdezte Nyeső és már át is húzta... Föléje írt 100 forintot. — És ennek a szerencsétlen Baloghnak miért csak 150-et adnak? Hiszen most válik a feleségétől! Legyen 200. No lám! Nem találom sehol Sümegit! Adjunk neki 100 forintot!...

— De miért? — kérdezte Tépő.

— Nagyon rendes ember — mondotta Nyeső nagyvonalúan és már írta is be a százast.

— Igen, de honnan vesszük a 100 forintot? — kérdezte Tépő, fején találva a szeget.

— Az csak nem probléma — válaszolta Nyeső fölényesen, végighúzva ceruzáját a névsoron — legfeljebb kihagyjuk... mondjuk... kihagyjuk Bergert... Nem szimpatikus ez az ember, alig köszön... Na, így jó is lesz! Hagyja itt, aláírom és megmutatom Vágó főkönyvelőnek.

Vágó érdeklődéssel futott végig a névsoron.

— Rossz! — mondta egy pillanat múlva lakonikusan. — Az a ronda, borotválatlan Papek 200 forintot kap, ellenben a csinos Huszárné egy vasat sem! Hát hogy képzeli ezt? — és kihúzta Papek 200 forintját, helyébe 100-at írt, majd beírta Huszárnét 100 forinttal. — No és ez a Gereben. Ez mit csinált?

— Bizonyára sok papírt gyűjtött — válaszolta Nyeső bizonytalanul.

— Na és, — mondta Vágó indignálódva — de nem végez semmi társadalmi munkát!... Kihagyni!...

— De kit a helyébe? — kérdezte Nyeső. Vágó pár percig gondolkodott.

— Megvan! — kiáltott fel hirtelen. — Szalainé! Hogy erre nem gondoltunk!

— Miért? Mit csinált Szalainé? — kérdezte Nyeső tájékozatlanul.

— Maga tényleg nem tudja, vagy csak tetteti magát? — nézett csodálkozva Vágó Nyesőre, — ő szerezte az operajegyeket!

— Az más! — mondta Nyeső és beírta Szalainét a névsorba. Miután így elintézték a listát, Vágó aláírta, fogta az egészet és vitte az igazgatóhoz.

— Na lássuk! — mondta Húzó igazgató, miután Vágó pár szóval közölte, hogy miről van szó. — Ezt komolyan gondolják? — kérdezte, végignézve a névsort. — Kovácsné nem kaphat 200 forintot ,elég neki 100 is. Söpkéznek is sok 150, elég 100. Viszont Dániel megérdemel legalább 200-at. Kitűnő rumot szokott kapni külföldről a sógorától... És olcsón adja... Péterfi semmit sem kaphat, még nincs egy éve sem, hogy kapott 100 forintot az igazgatói alapból jó munkájáért. Ez a Szapucsek most kapott 500 forintot azért a nagyszerű újításért, ennek most van pénze. Így már jó...

Mikor Teri, akinek Vágó kiadta a listát letisztázás végett, gépelte a végleges névsort, odaszólt a mellette dolgozó Sárközinek:

— Csak azt nem értem, miért az a címe ennek a névsornak, hogy: „A papírhulladékgyűjtésben kiváló munkát végzettek jegyzéke."

— Mit lehet ezen nem érteni — válaszolta Sárköziné — hiszen négyen változatlanul maradtak az eredeti javaslatból!

— Tisztára véletlen — jegyezte meg Teri erélyesen kopogtatva az írógép billentyűit. És igaza volt.

(FEKETE — LÁSZLÓ)

TÉVEDÉS, EZ MAGÁNLAKÁS!

1.

A rádió ifjú rendezője boldog nyugalomban élt együtt az édesanyjával, egy elragadó öreg nénikével. Egyszer aztán olyan esemény történt, amely fordulatot jelentett nemcsak az életükben, hanem ennek a kis karcolatnak a szerény cselekményében is: új telefonszámot kaptak.

Másnap korán reggel megszólalt a készülék. A rendező felemelte a kagylót. Izgatott férfihang jelentkezett:

— Keleti pályaudvar? Mikor indul a legközelebbi vonat Almásfüzitőre?

— Tévedés kérem...

— Nem 330—175 beszél?

— Nem kérem, ez magánlakás.

Ezen a délelőttön hárman érdeklődtek vonatok érkezése és indulása felől. Nem volt ebben semmi rejtély: az új telefonszám egyetlen számjegyben különbözött a Keleti pályaudvar közönségszolgálatának telefonszámától.

2.

Egy borongós őszi estén a rendező a türelmetlenül csengető telefonhoz sietett majd gépiesen mondta:

— Tévedés, magánlakás.

A mama letette a kézimunkát.

— Mi volt az fiam?

— Egy nő azt kérdezte, mikor megy Győrbe a reggeli vonat.

A nénike megcsóválta a fejét és dorgáló hangon mondotta:

— Fiacskám, hiszen a mult héten jártál Győrben, jól tudod, mikor indul a vonat! Miért nem mondtad meg neki? Most ez a szegény nő újból dobjon ki hatvan fillért.

A jó fiú megígérte, hogy ezután minden kérdésre válaszol, — ha tud, — és egyben új hívószámot kért a postaigazgatóságtól.

3.

Dehát egy rádiórendezőnek a feje sem káptalan és gyakran előfordult, hogy különösen a szárnyvonalakon nem ismerte a vonatok indulását. De most már így felelt a kérdezőnek:

— Sajnos nem tudom, tévedés.

A mamának nem tetszett ez a megoldás.

— Édes fiam, — mondta jóságosa, — miért nem segítesz ezeken a derék embereken? Miért nem mondod meg nekik, hogy mikor indul a vonatjuk?!

— Hiszen én sem tudom. Nem vagyok én menetrend!

— Éppen ez az! Pár forintért vásárolhatnál egy menetrendet.

Így történt. A menetrend a telefonkönyv mellé került és ezen az estén, amikor egy borízű hang aziránt érdeklődött, hogy Bicskéről mikor érkezik az utolsó vonat, a rendező szolgálatkészen felelte:

— Pillanat... Huszonkét órakor!

4.

A kis család telefonszámát még mindig nem változtatták meg a felsőbb hatalmak és a rendező közben sok-sok vonat indulását és érkezését árulta el társadalmi munkában. Lassacskán bevágta a fontosabb vonalakat, ezen a téren legalább olyan műveltséget szerzett, mint egy átlag-szállodaportás. Nagyon is szégyelte magát, amikor a hivatalában kiküldték Celldömölkre és hirtelen nem tudta, mikor indul oda az első vonat. Sebaj, felhívta a Keleti pályaudvart és megkérdezte.

Nyájas női hang válaszolt:

— Jaj lelkecském, hívjon fel később, nincs itthon a fiam és én nem látom a menetrendben ezeket az apró számokat...

(stella)

Hári Jóska Ü. B. titkár

Hári Jóska legjobb Ü. B.
titkár az országban,
kivált mikor kacskaringós
és éles vitákban
szava harsog, melle dagad
hősies erélytől,
így védi a hont s a békét
gonosz ellenségtől.

Két óránál kevesebbet
még sohse beszélt ő,
ilyenkor a hallgatóknak
szeme könnytől fénylő.
Korán kel fel, későn fekszik,
beszélni nem fárad,
szívén hordja gondját-baját
tán az egész gyárnak.

De amikor bajok jönnek,
védőüveg kéne,
gépalkatrészt kell cserélni,
dehogy is beszélne.
Segítségért mennek hozzá?
Hári nem fogadja,
titkárnője fontoskodva
mindig letagadja.

Ezalatt a mi barátunk
ül a párnás székben,
s dolgozik a délutáni
elmélyült beszéden,
emberséges, elvtársias
szeretetre oktat,
szívvel telik meg a papír,
gyöngéd minden mondat.

Hári Jóska lendülettel
írja szép beszédét,
ábrándosan megcsodálja
idézetek fényét,
bírálatra tanítja ma
a dolgozók ezrét, —
ha megértik, lesz erejük,
hogy őt kiseperjék.

HAJNAL GABOR

Mihály bácsi esete a tanácselnöknővel

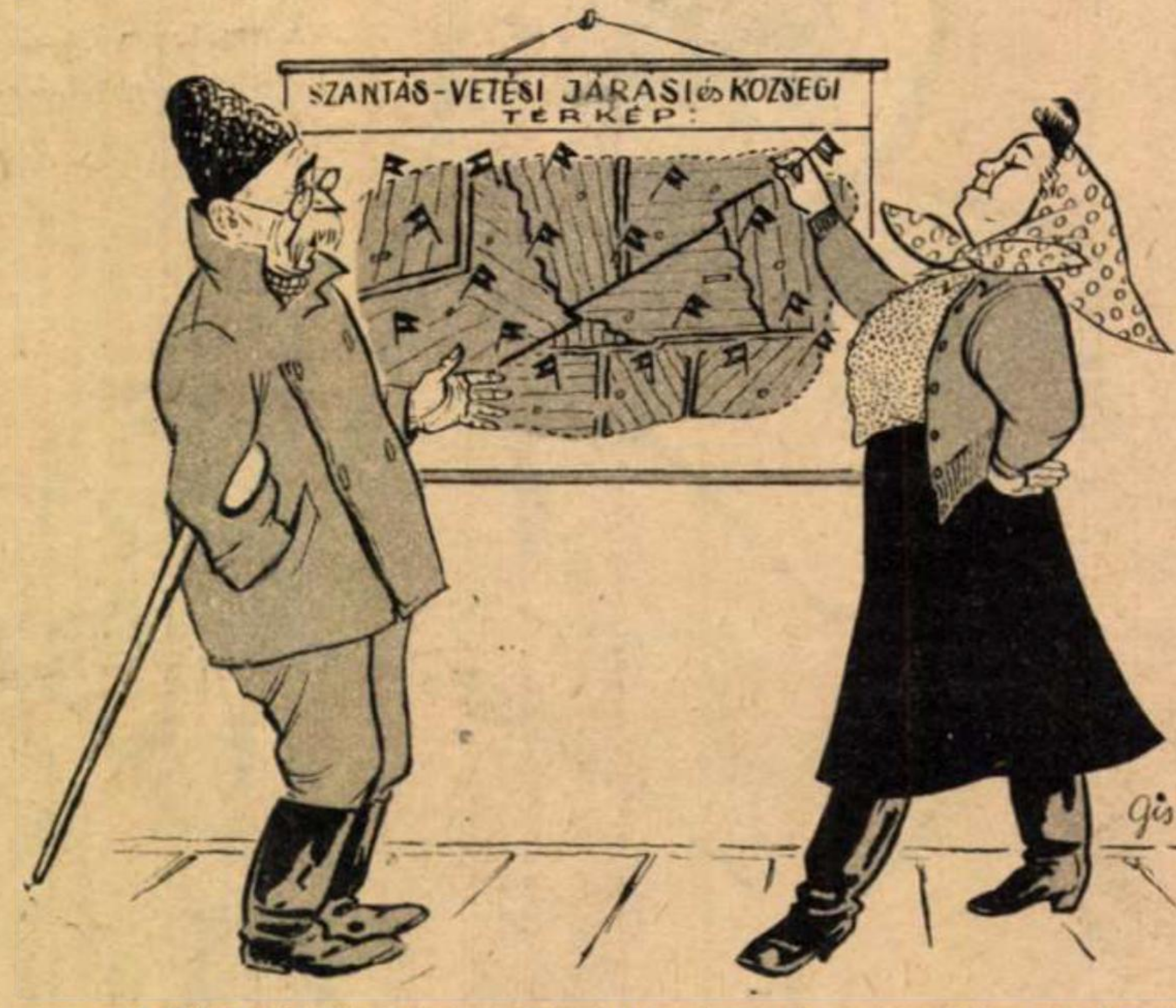
SZANTÁS-VETÉSI JÁRÁSI és KOZSEGI TÉRKÉP:
gis

— Látja Mihály bácsi, a mi falunk száz százalékig elvégezte a szántást!

— Tegnap kint jártam a határban és rengeteg felszántatlan földet láttam!

— Úgy kell magának! Hetvenéves ember létére mit mászkál kint a földeken?

Egy szaktárs útinaplójából

Sok üzemben az alkatrészgyártó üzemrészek távol vannak a szereldétől.

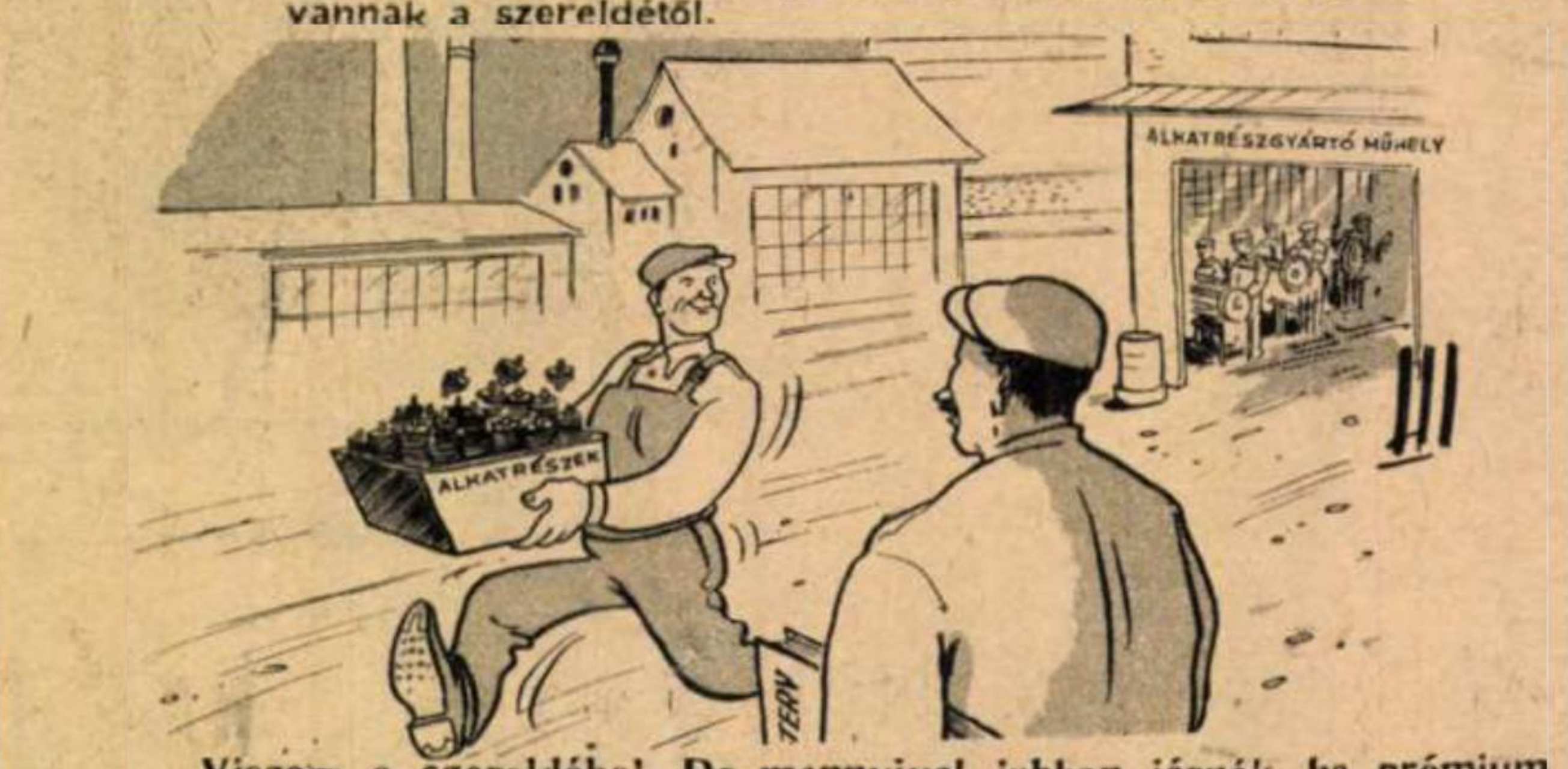

— Viszem a szereldébe! De mennyivel jobban járnék, ha prémium helyett kilométerpénzt kapnék...

Csavaros észjárás

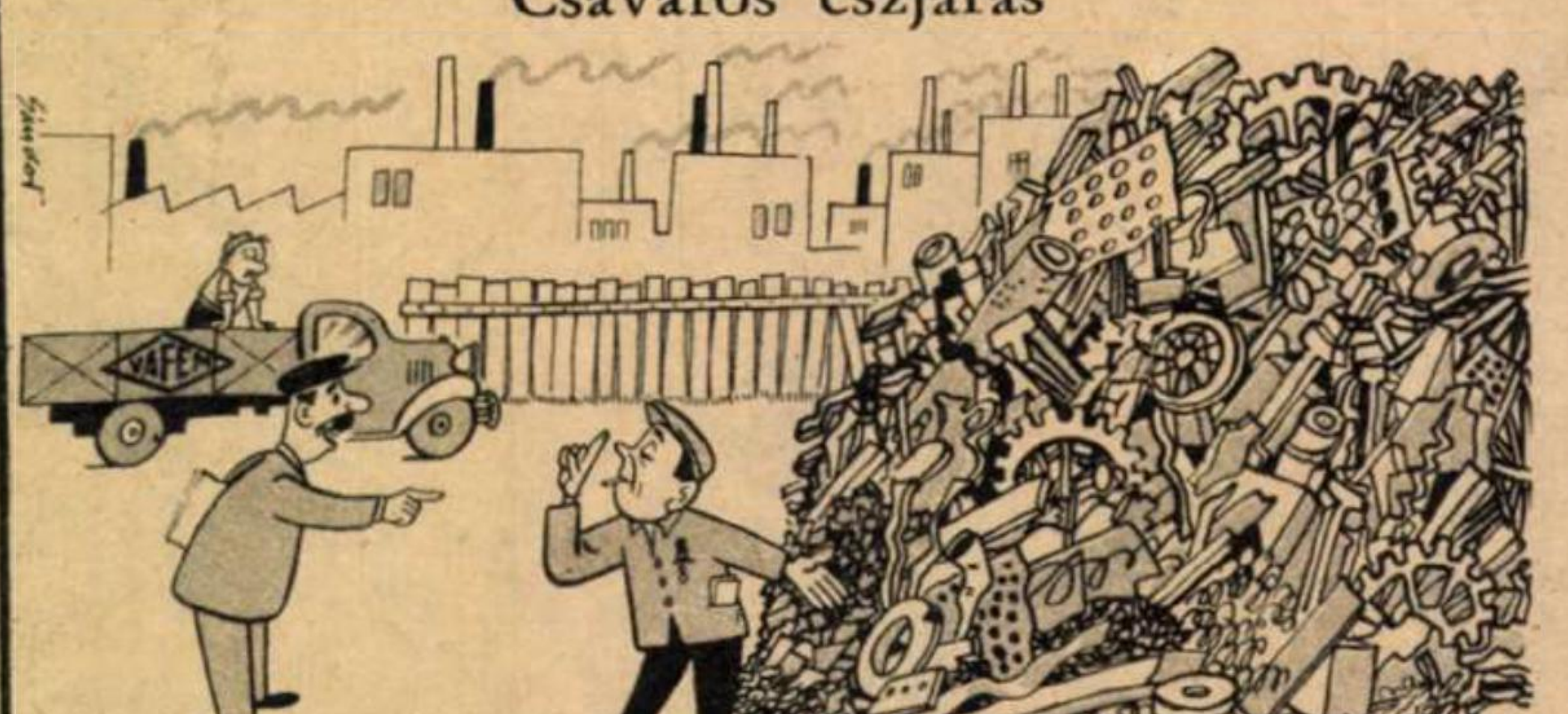

— Elvihetjük a fémhulladékot?

— Szó se lehet róla! Van ott közte valahol egy csavar, lehet, hogy azt még fel tudjuk használni!

Külpolitikai negyedóra

New-Yorkban megszólaltak a szirénák

Nemrégiben próbariadót rendeztek az Egyesült Államokban.

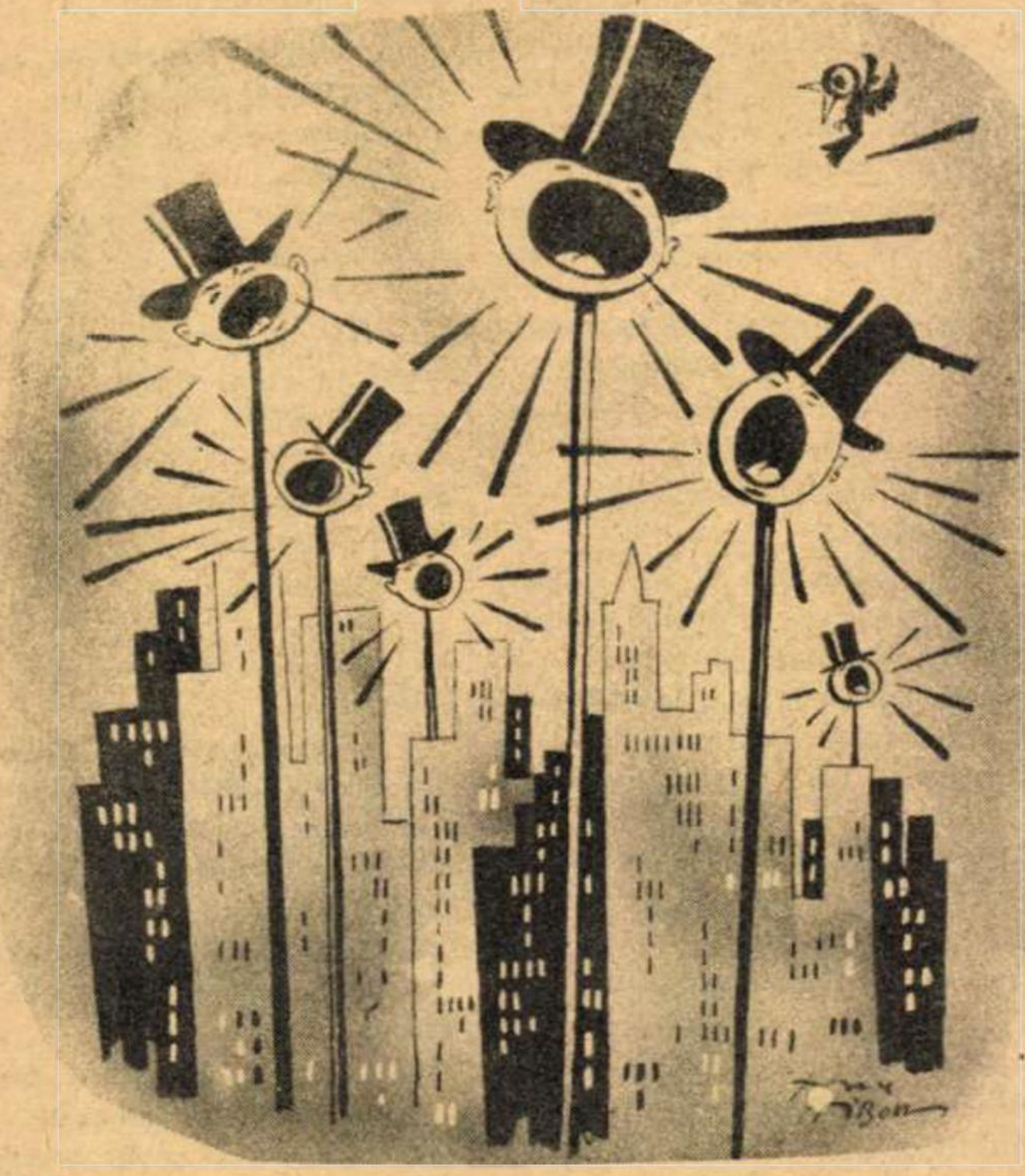

— Csökken a profit! ... Csökken a profit!

AMERIKAI MÓDSZER

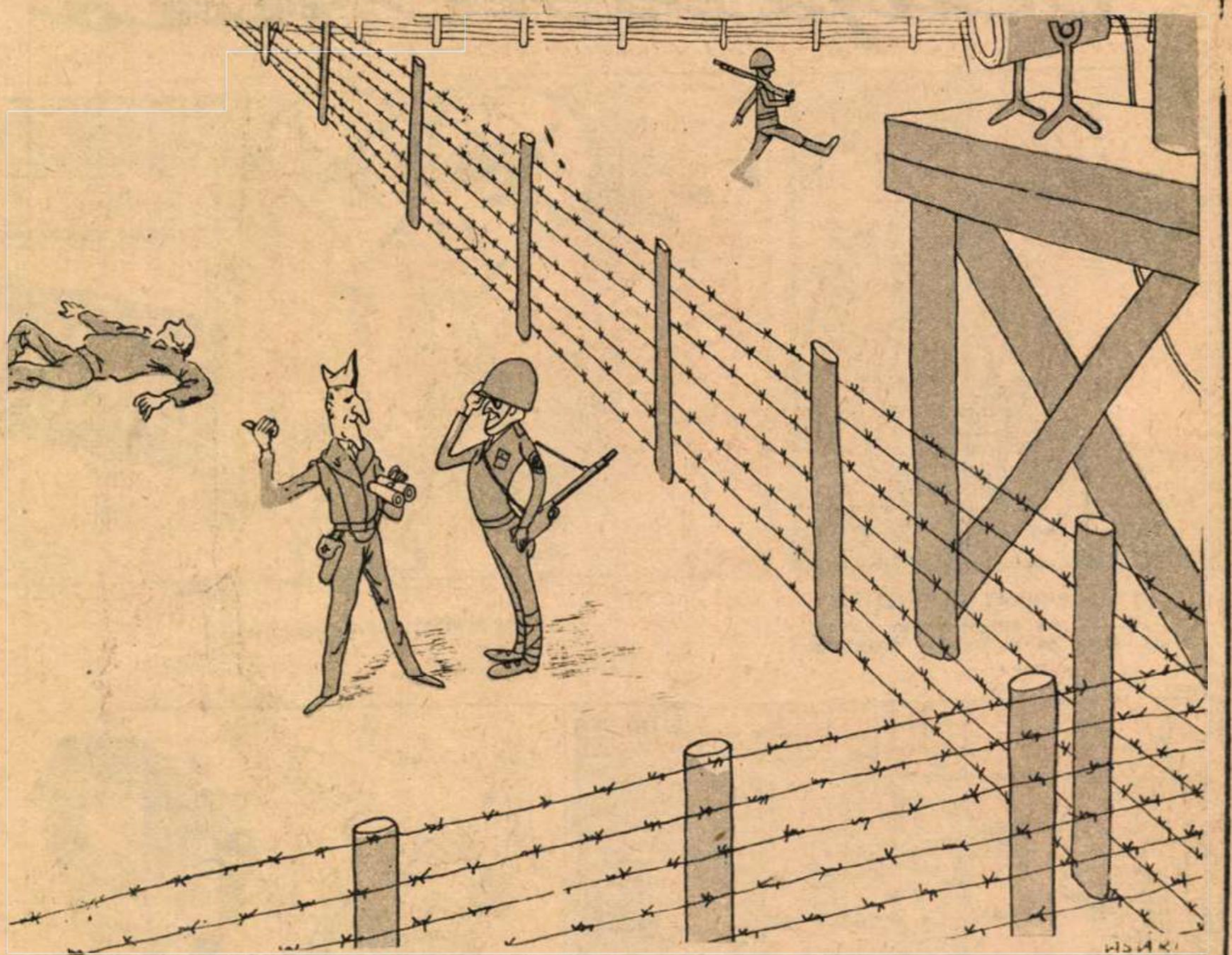

— Látja, folytatunk mi felvilágosító tevékenységet! Ezt az embert is felvilágosítottuk arról, hogy nem mehet haza Észak-Koreába ...

A spanyol-amerikai katonai egyezmény lényege

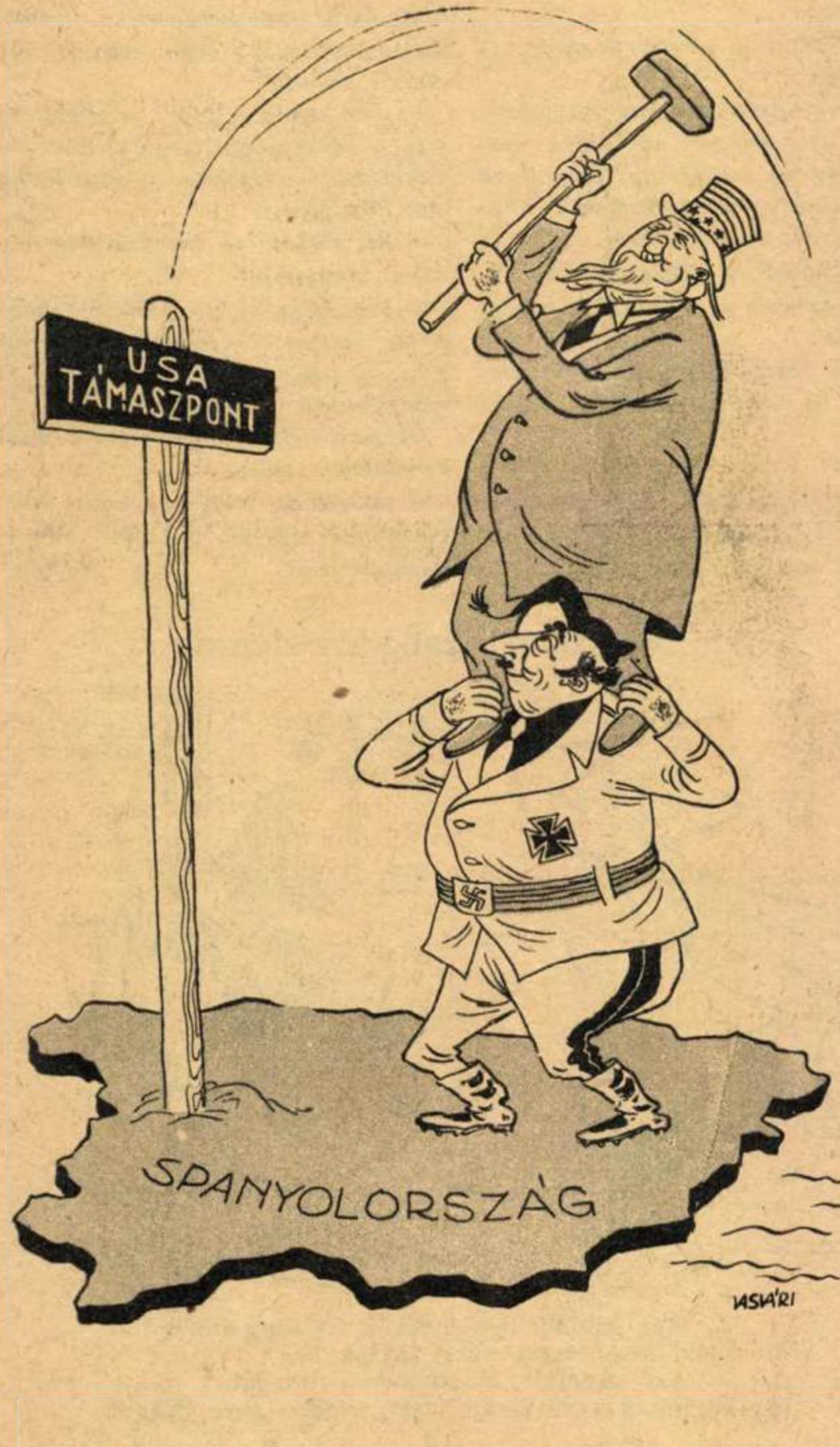
USA TÁMASZPONT
SPANYOLORSZÁG
VASVÁRI

Egyszerű megoldás az ENSZ új tagjainak felvételére

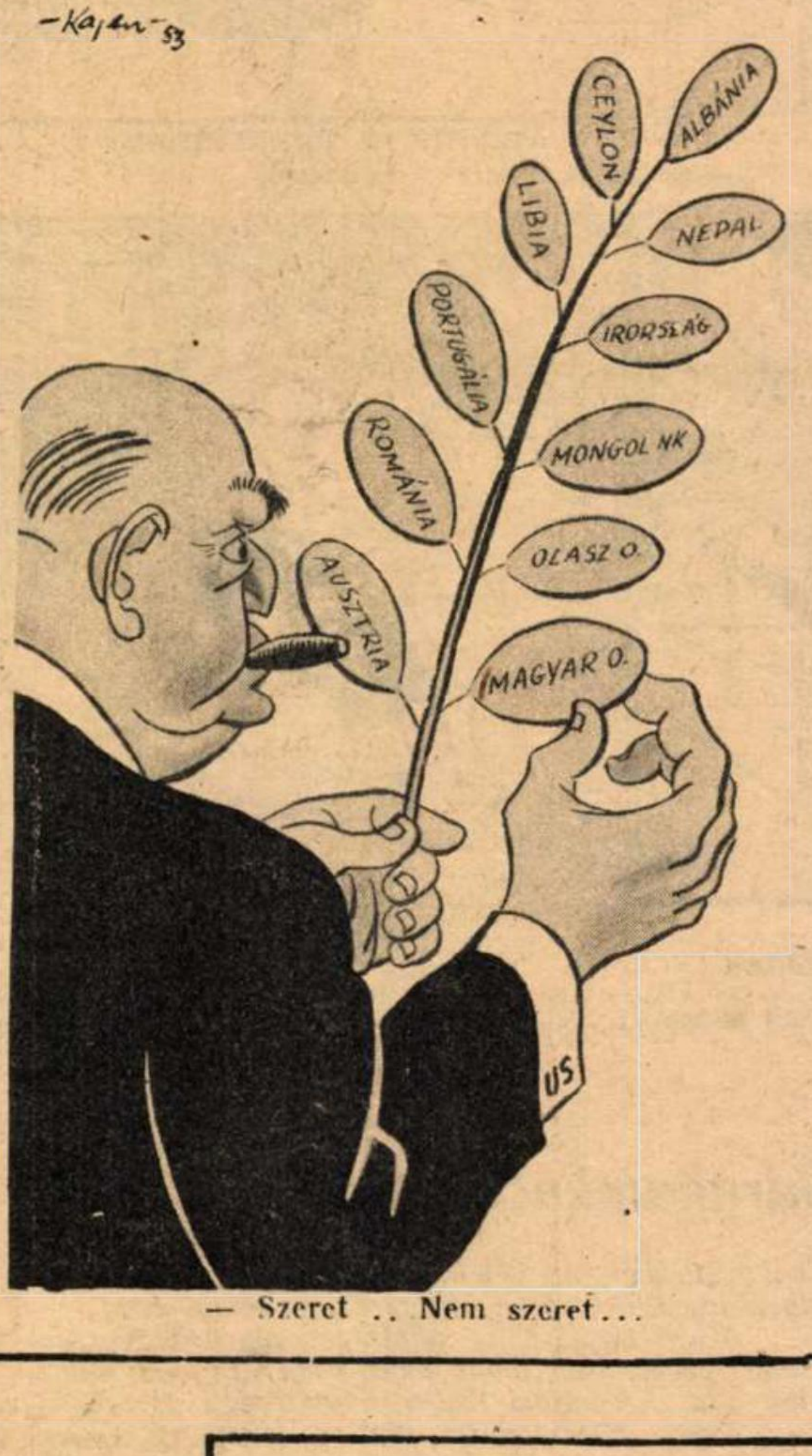
Kajári 53
CEYLON
ALBÁNIA
LIBIA
NEPAL
PORTUGÁLIA
IRORSZÁG
ROMÁNIA
MONGOL NK
OLASZ O.
AUSZTRIA
MAGYAR O.
US

— Szeret .. Nem szeret ...

Egy olasz templomtoronyban

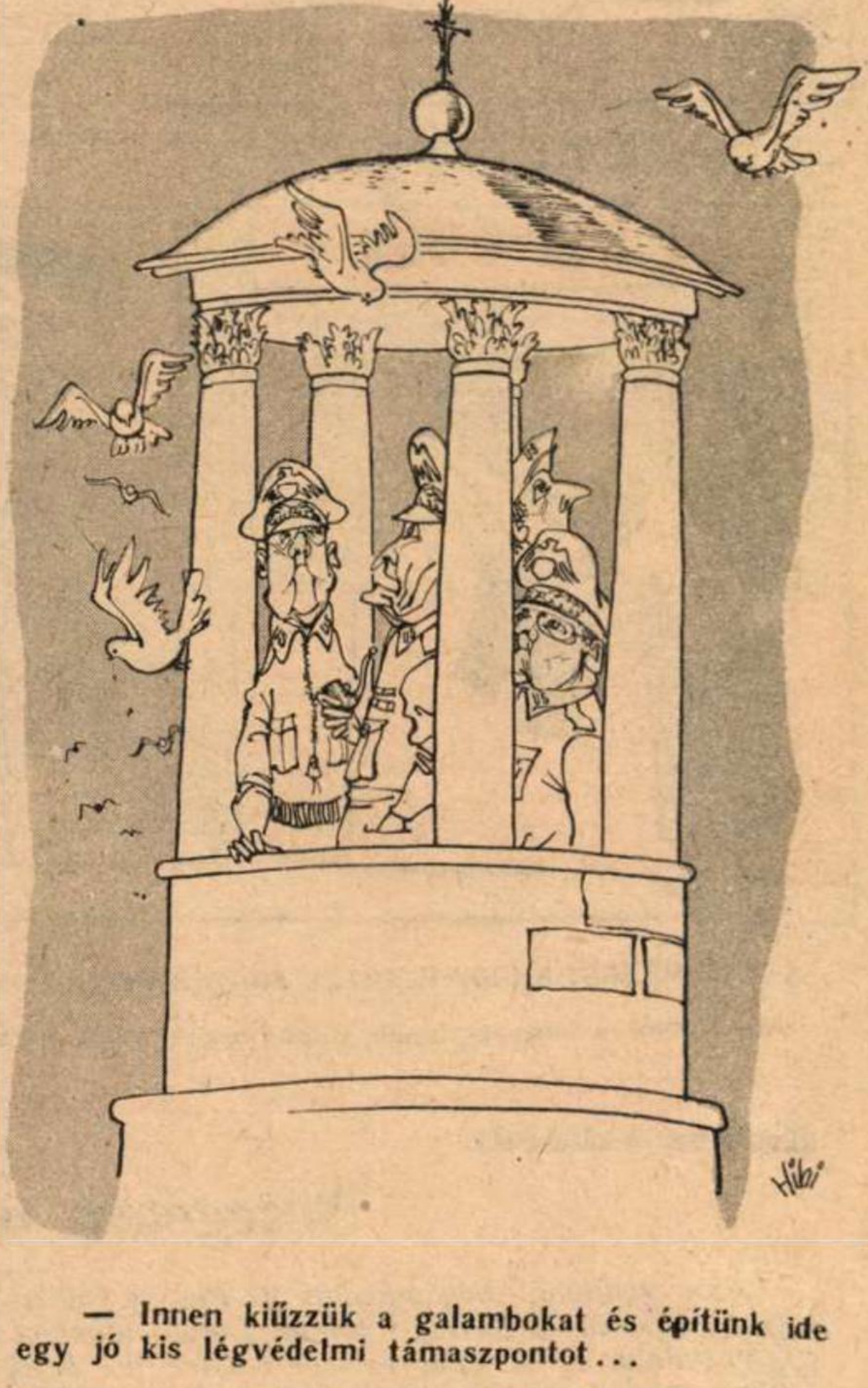

— Innen kiűzzük a galambokat és építünk ide egy jó kis légvédelmi támaszpontot ...

USA gyorstömés

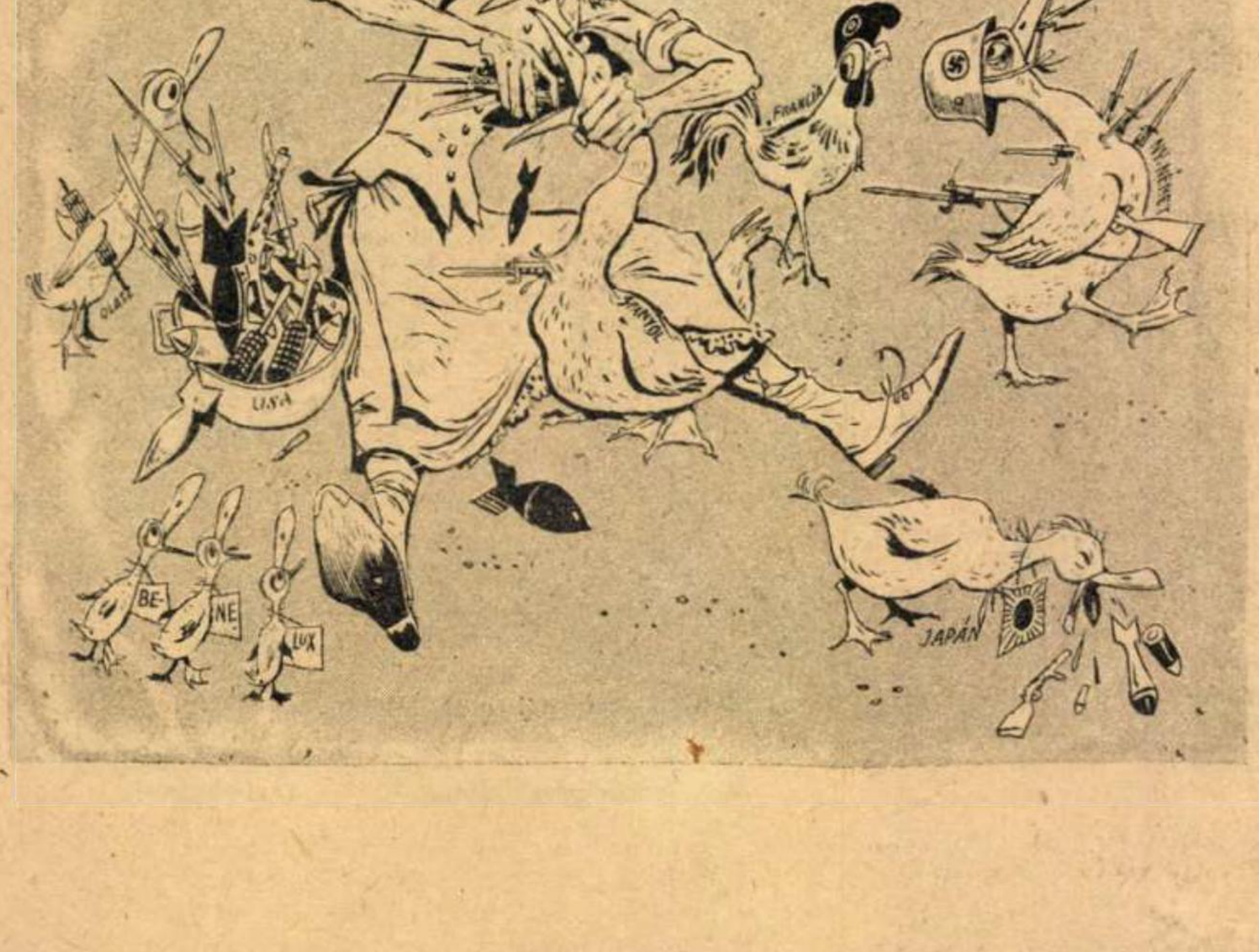
FRANCIA
OLASZ
SPANYOL
USA
BE-
NE
LUX
JAPÁN

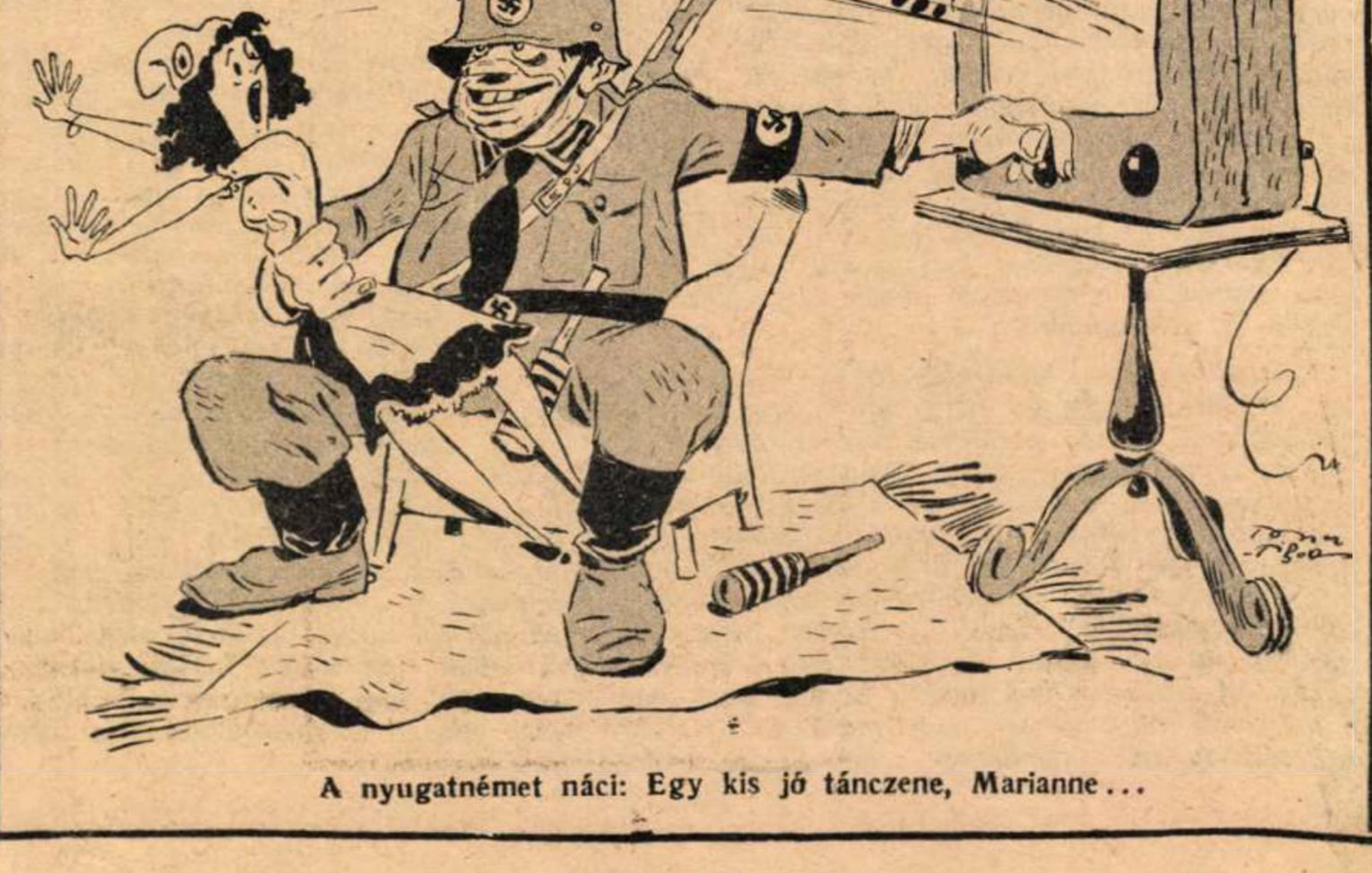
WACHT AM RHEIN!....

A nyugatnémet náci: Egy kis jó tánczene, Marianne ...

Rajzos Híradó

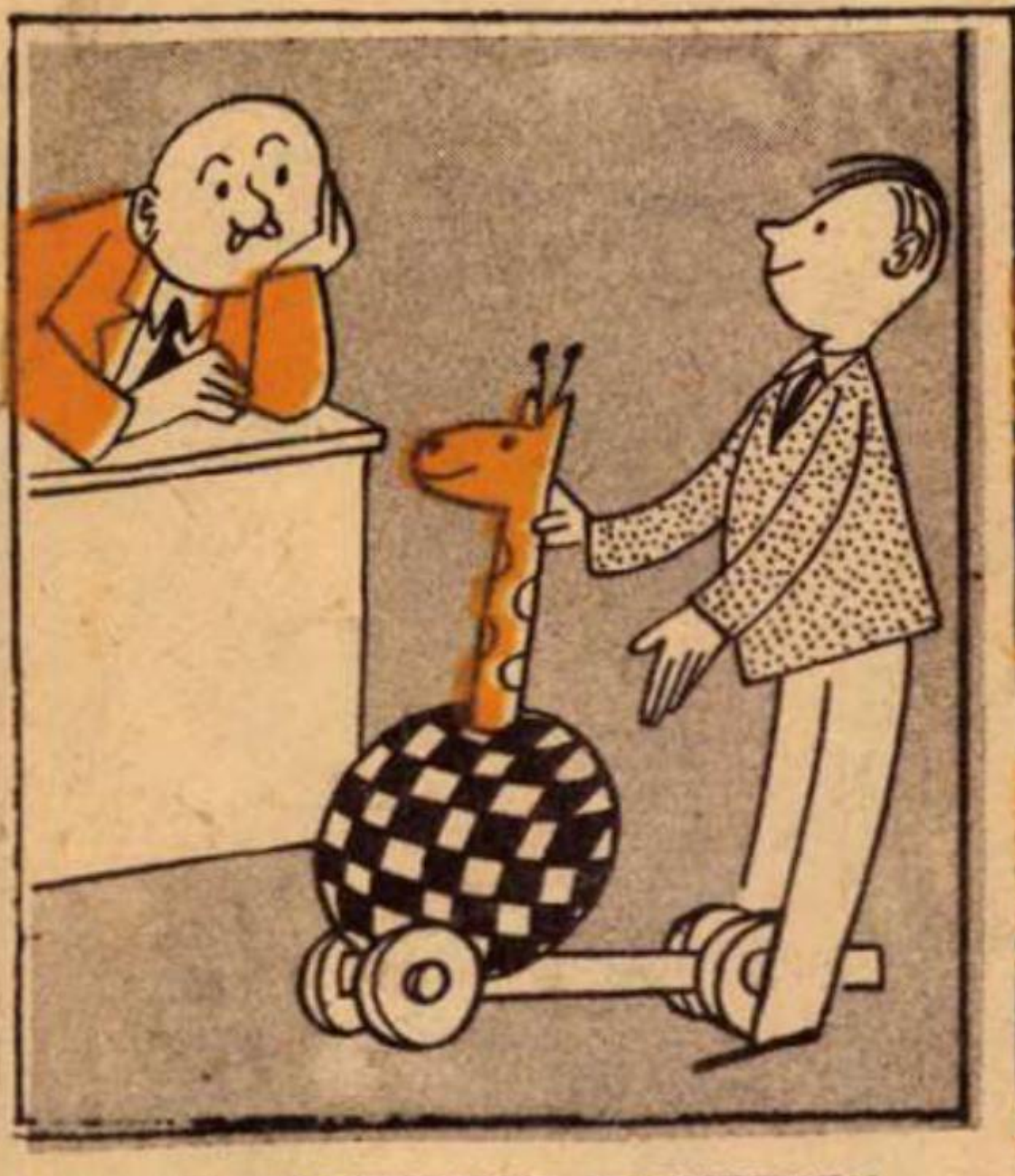

UJ JATÉKOKAT TERVEZNEK
— Itt az én találmányom: zsiráf, labda, sakk és roller egy darabban.

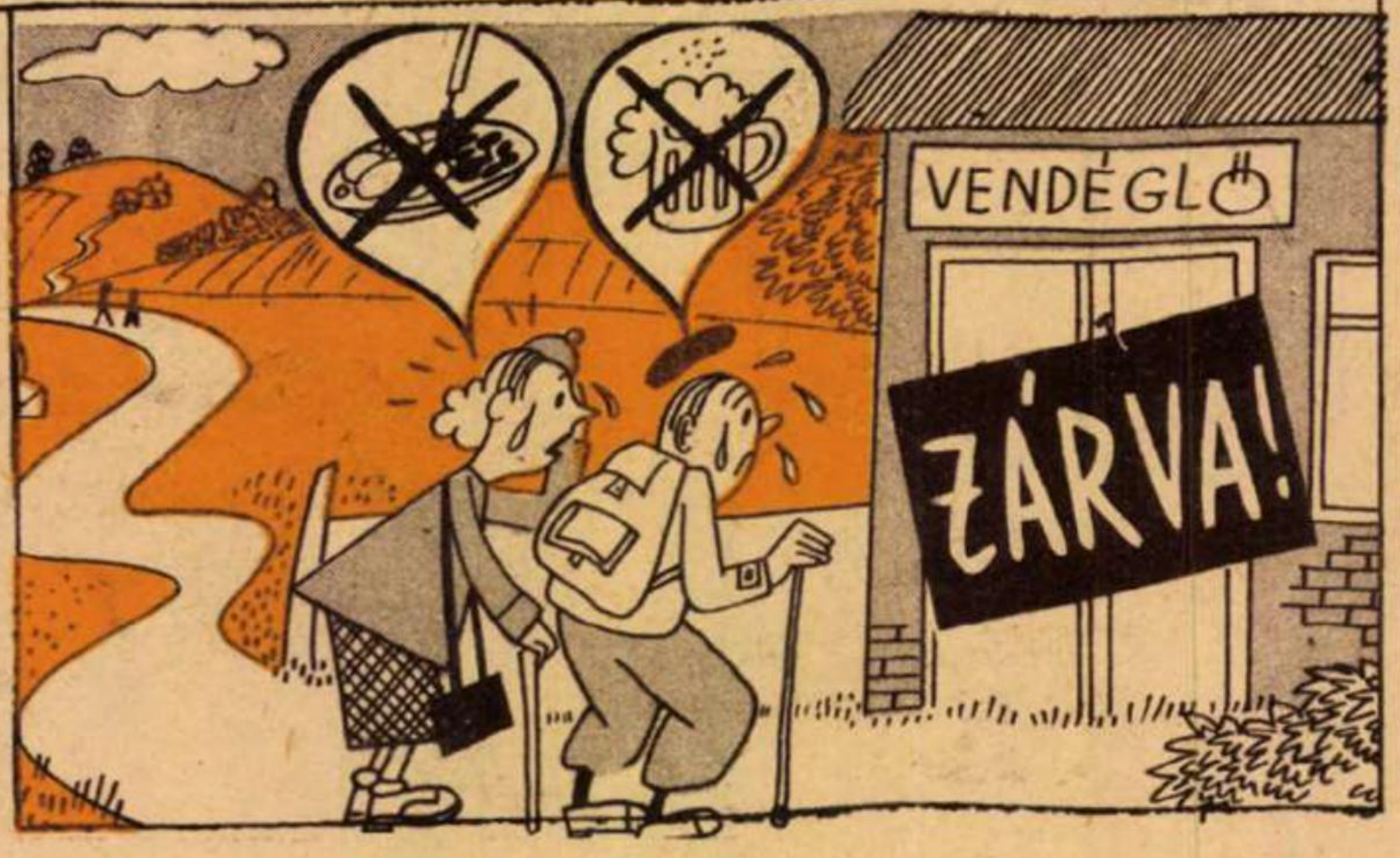

SZÉTFOSZLOTT REMÉNYEK ...

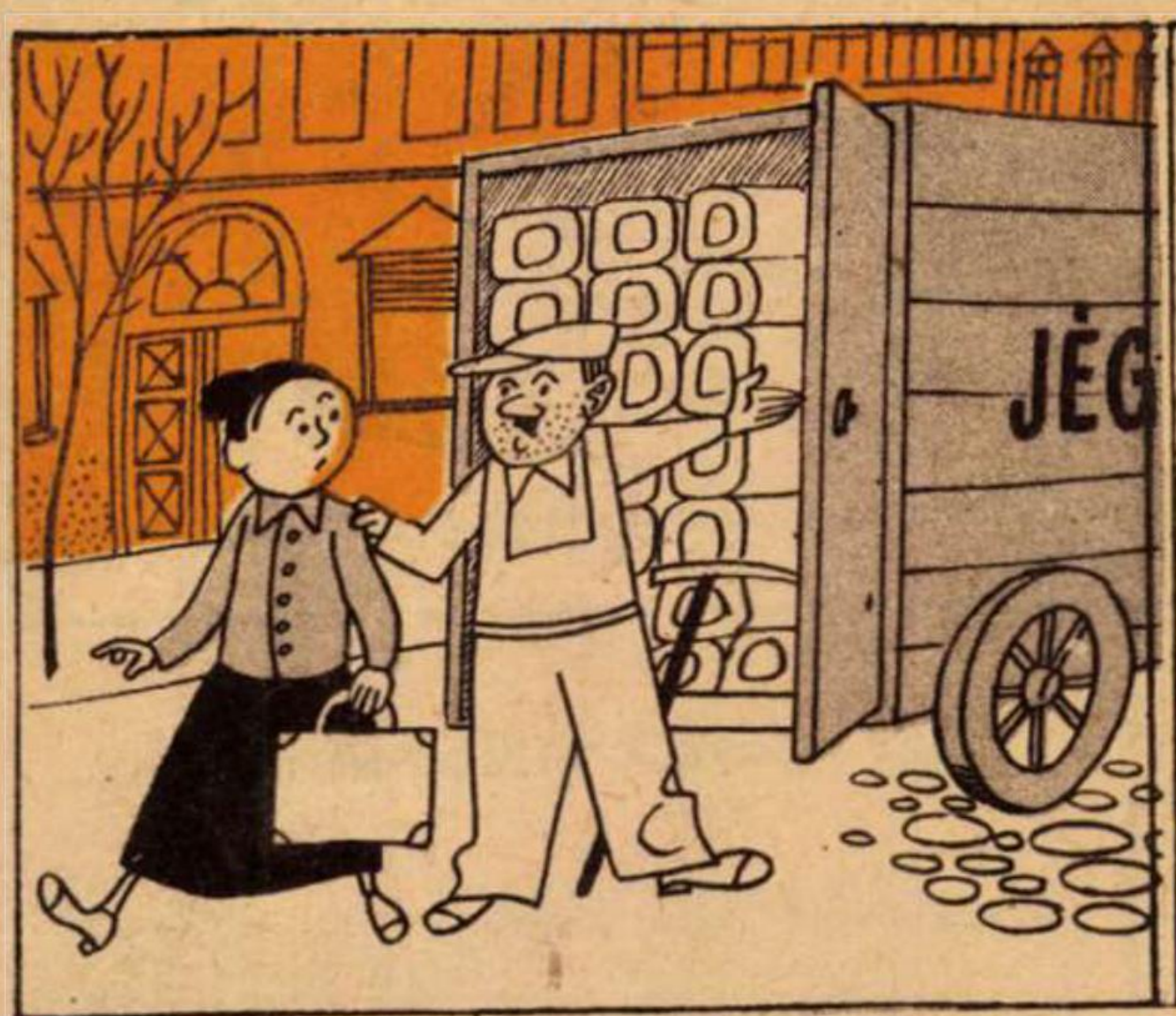

— Ugye mondtam júliusban, hogy tessék türelemmel lenni: lesz bőven jég!

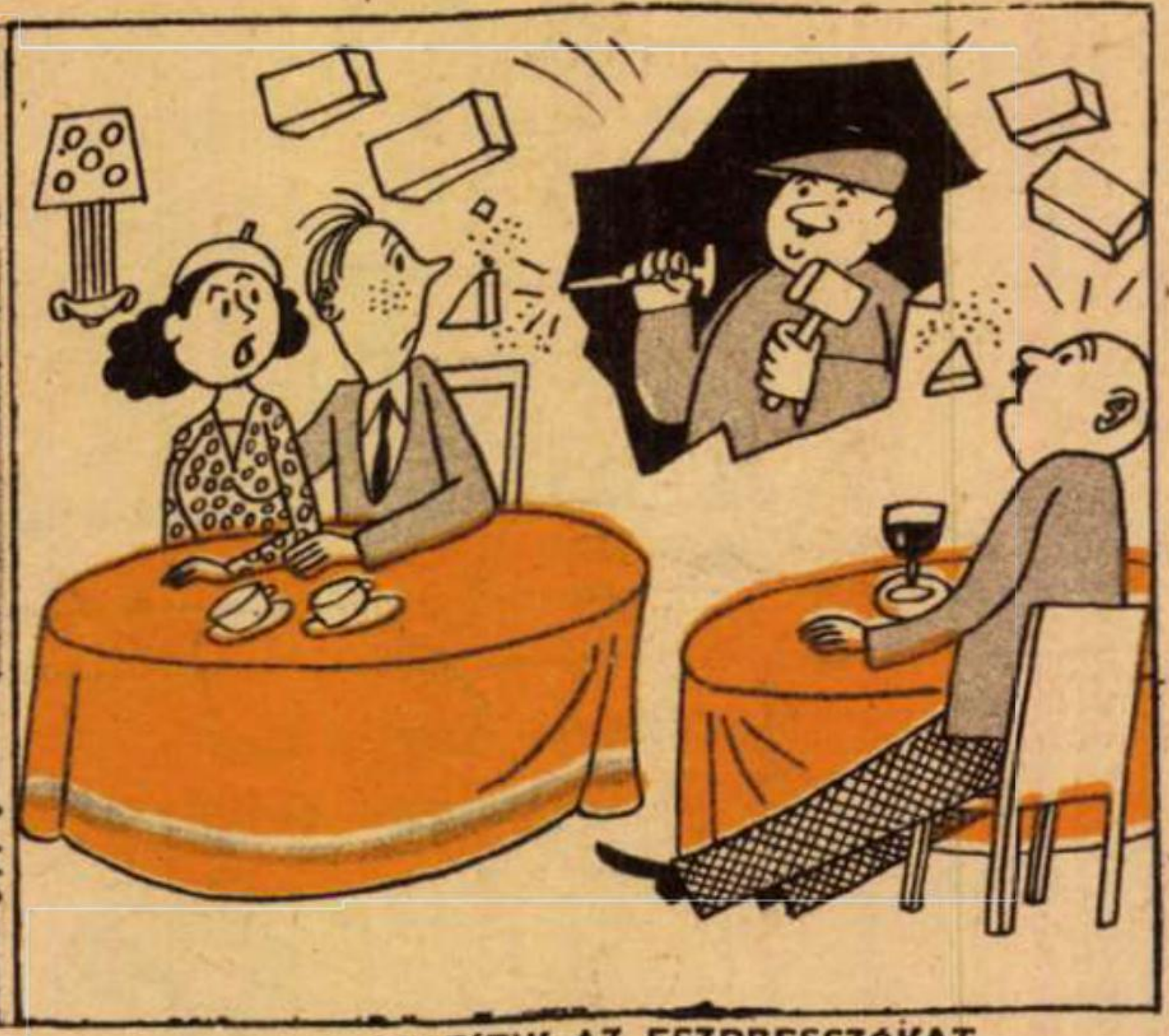

ÁTÉPÍTIK AZ ESZPRESSZÓKAT
— Bocsánatot kérek, átépítés! ...

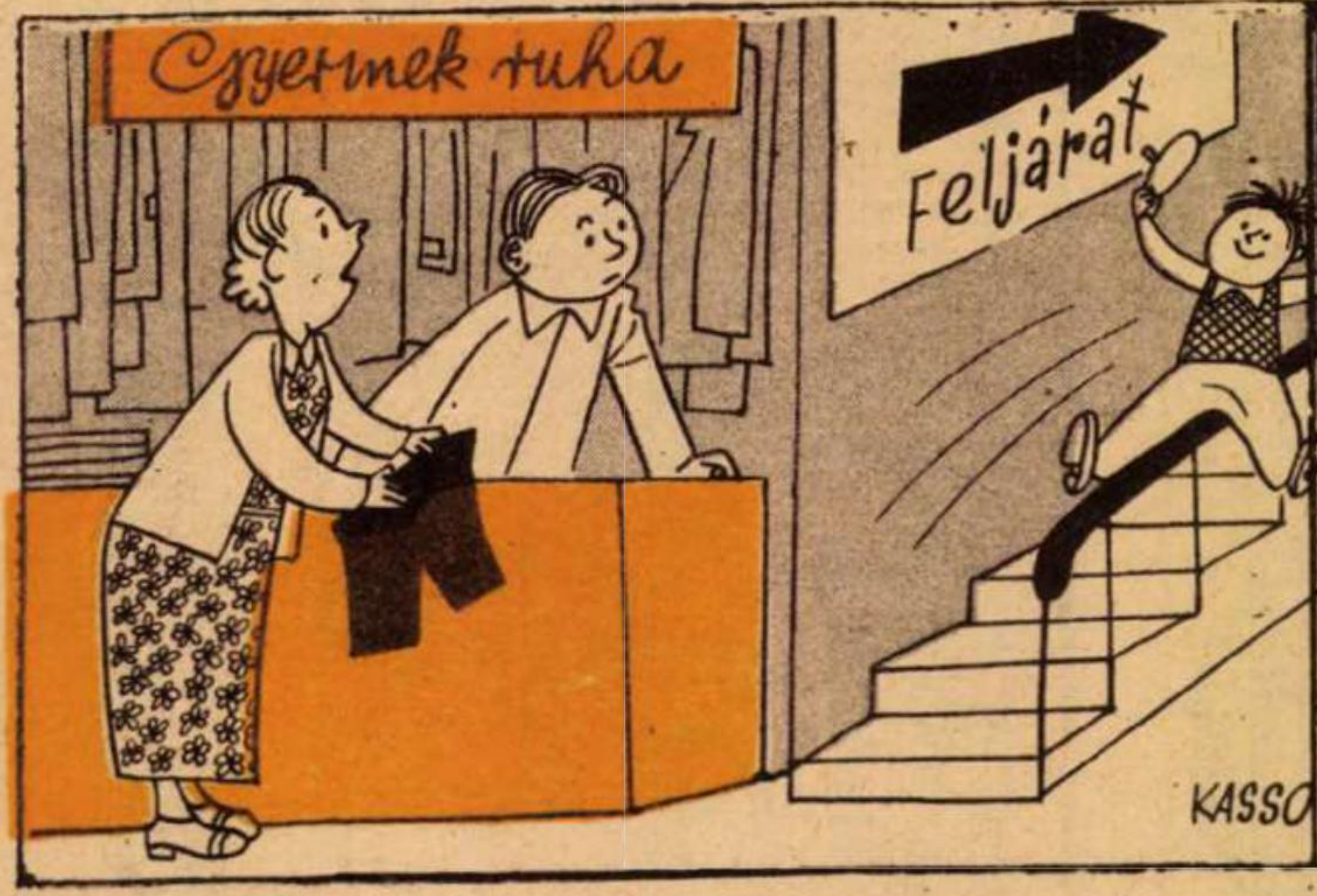

A GYERMEKRUHÁKHOZ EZENTÚL FOLTNAK-VALÓT IS ADNAK
— Úgy látom, a kedves fiának dupla mennyiségű foltot kell adnom...

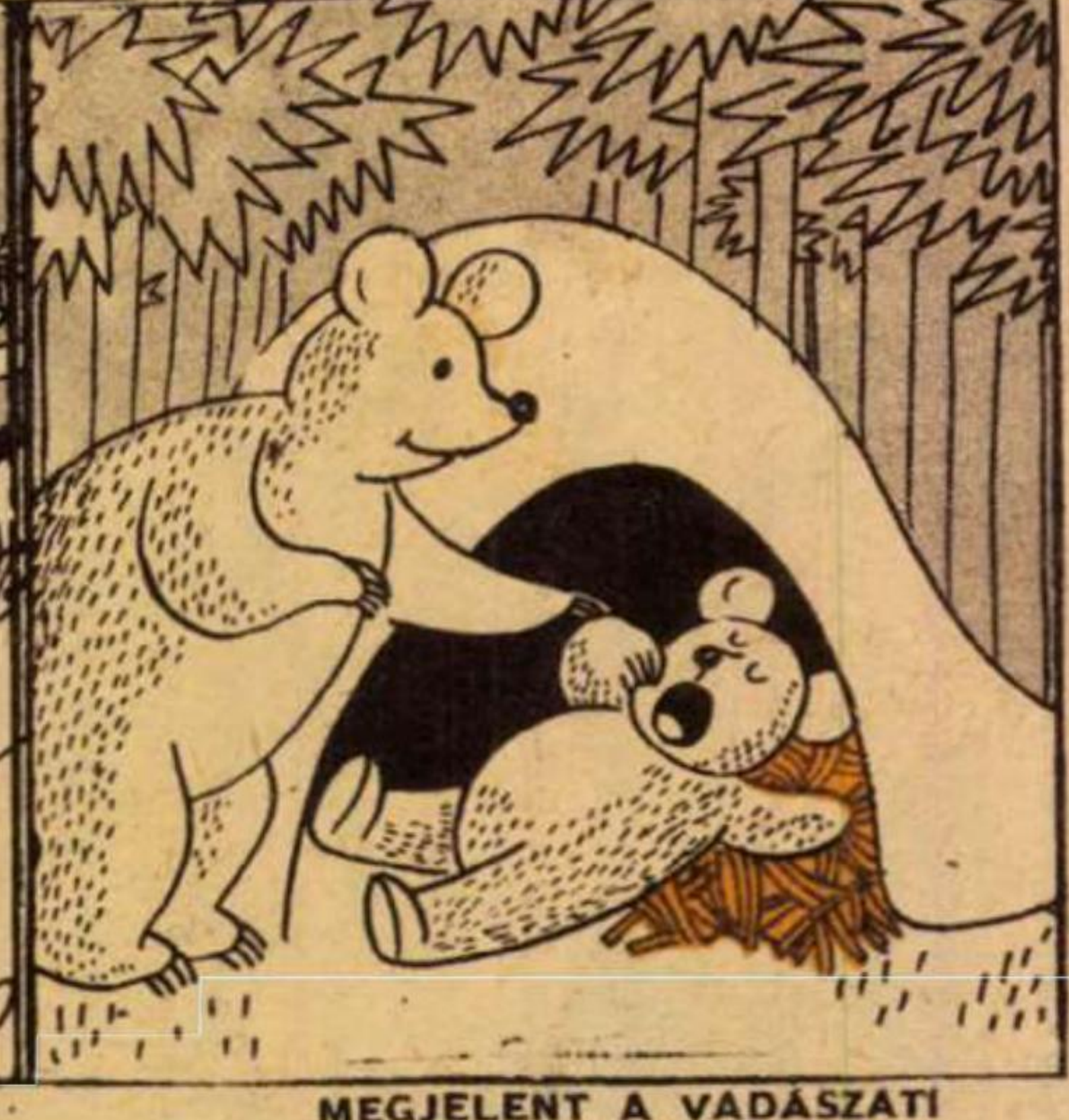

MEGJELENT A VADÁSZATI TILALOM NAPTÁRA
Most alszol, te szamár, amikor vadászati tilalom van? Menj ki sétálni!

Darvas Szilárd:

Nézegetem a kirakatokat...

Az a gyanúm, hogy működik itt Pesten valami Városelcsúnyító Bizottság. Ennek tagjai időnkint végigsétálnak az utcákon és megfigyelik, hol kezd feltűnő módon szépülni a főváros, majd tapasztalataikról beszámolnak az elcsúnyítási alosztály nagyaktiváján, mire az elrondítási munkálat kezdetét veszi.

Fenti gyanúm egyetlen rövid sétám tanulságain alapszik: kirakatnézőben voltam a Lenin-körútnak a Sztálin-úttól Marx-térig terjedő szakaszán. Szeretek ugyanis kirakatokat nézegetni. Örömmel szemlélem az árubőség és árleszállítás nappal nap-, este neonfényben sütkérező gyümölcseit: a selymesbőrű duránci aktatáskát épúgy, mint a kisüstön főtt valódi kecskeméti posztót vagy a ropogós, nagyszemű idei fehérneműt. Mennyi látnivaló van egy ilyen kirakatban és mennyi vevő az üzletben! Rengeteget vásárolnak az emberek, még szerencse, hogy az a fanatikus eladó, aki kirakatrendezési szertartását az üveg mögött arccal Mekka felé fordulva harisnyában végzi, mondom, szerencse, hogy ez az eladó nem eladó, különben őt is hazavinnék.

Azonban nem mindenütt fogad ilyen derűs kép, két-három ragyogó üzlet után egyszer csak bedeszkázott, kopott portálhoz érsz. Egyszer csak, de nemcsak egyszer: átlag minden ötven méter után elédbukkan ezen a rövid útszakaszon a lassan már megszokottá váló kép. A deszkát igen gyakran maga a meztelen üveg helyettesíti, melynek didergő tagjait különböző rettenetes balesetelhárítási plakátokba burkolták. Ezeken az a bizonyos nő látható, akinek a művészietlen kiviteltől égnek áll a haja. Ők ketten: a kopasz üveg meg a nagyhajú nő, cseppet sem mondhatók szívderítő látványnak, az embernek szinte az az érzése, hogy ezekben az üzletekben balesetet árultak mélyen leszállított áron, de az üzlet csődbe ment.

Aztán látsz olyan helyiséget, ahol nyilván valami tevékenység folyik bent, csak azt nem tudod, micsoda. Két-három ember körmöl egy asztal körül, kitéve közszemlére, mint az állatkerti ketrecben a majmok és épolyan mérgesen néznek is rád, mikor egymásbadülled a szemetek. Nem csodálkoznál, ha hirtelen valamelyik megtébolyodna a sivár berendezéstől, nagyot ugrana a levegőbe és hintázni kezdene a csilláron. Miért nem raknak fel egy függönyt, miért nem teszik kicsit csinosabbá, hogy úgymondjam, főútvonalhoz méltóbbá ezeket a mindenféle hivatalokat?

A Városelcsúnyító Bizottság legfényesebb diadala, mondhatnók mesterműve azonban kétségtelenül az a mű-viskó, amely pár lépésnyire a Rudas László-út sarkától terül el. Itt bányászfelvétel folyik s az illetékesek — nyilván, hogy nagyobb kedvet csináljanak a jelentkezéshez — mindenféle cölöpökből valódi akna-bejáratot rögtönöztek a többemeletes palota földszintjén. Úgy áll a házon ez a kunyhó, mint tehénen a gatya és ember legyen a talpán az a jövendőbeli bányász, aki láttára „Ejnye, be takaros kis akna!" felkiáltással kötne ki ennél a valóban szép és fontos hivatásnál.

A Marx-térnél abbahagytam a sétát és villamosra szálltam. Itt nyomban viszontláttam a lobogóhajú baleseti nőt. Ezúttal kisebb ábrázolatban ragasztották az ablakra, mégis felkavart. Sétám utóhatásaként attól tartottam, hogy hirtelen megjelennek az Elcsúnyítási Bizottság emberei, bedeszkázzák az ablakot és mindnyájan mehetünk gyalog. Azonban nem történt semmi ilyesmi, szerencsésen érkeztem meg lakóhelyemre, a Kiss József-utcába, ahol nőmet és gyermekeimet a legjobb egészségben találtam.

Nehéz az ilyen tanácselnökkel...

Az asszony belépett a tanácselnök szobájába. A szoba csak úgy tátongott az ürességtől. A második szobából kiabált ki egy női hang:

— A tanácselnök elvtárs nincs itt!

— Hát hol van? — kérdezte a menyecske.

— Kiment a Petőfi termelőszövetkezetbe, utánanézni a dolgoknak — felelte a másik szobából a női hang láthatatlan tulajdonosa.

— Utánamegyek! — mondta mérgesen a menyecske.

Kiment, felpattant a kerékpárjára és elkarikázott a Petőfibe. Mindjárt az irodához hajtott. Éppen akkor jött ki onnan Kovács Jani, a Petőfi elnöke.

— Hol a tanácselnök? — kiáltott rá a menyecske csak úgy a biciklinyeregből.

— Vagy egy félórája ment el. Azt hiszem, a gépállomásra ment.

A menyecskének megrándult az arca és beletaposott a pedálba. Tíz perc múlva ott volt a gépállomáson.

— Nem láttad véletlenül a tanácselnököt? — kérdezte egy kis szöszke traktoristalánytól.

— Dehogysem — mondta a kislány. — Még hallottam is! Vagy egy félóráig vitatkoztak az igazgatóval valami határidőkről. Alaposan odamondogatott a tanácselnök — közölte bizalmasan.

— Hol van? — türelmetlenkedett a menyecske.

— A Kuti-dűlőbe ment! Hallottam, amikor azt mondta az igazgatónak, hogy odamegy megnézni, hogy állnak a munkákkal. Mert a Kuti-dűlő mindig elmarad, azok olyanok...

A Kuti-dűlőben Szabó Ambrus bácsi volt az első, akit az asszony megpillantott.

— Nem látta véletlenül a tanácselnököt? — tette fel gépiesen a kérdést.

— Látni láttam — felelte megfontoltan Ambrus bácsi — de nem véletlenül. Mert éppen énhozzám jött. Rendben van már a nemesített vetőmag, mindent megkapunk, megy minden, mint a karikacsapás.

— Nem tudja, hová ment?

— Tudom, — felelte Ambrus bácsi — bement a faluba Kocsisékhoz. Valami panasza volt Kocsis Ferinek, én nem is tudom, hogy micsoda, megígérte hogy utánanéz személyesen... Mert az olyan ember...

A menyecske nem volt rá kíváncsi, hogy milyen ember a tanácselnök. Tíz perc múlva ott volt a Kocsisék háza előtt. Kerékpár volt a kerítésnek támasztva.

— Aha! — mondta a menyecske, mint a kopó, amikor a nyulat szimatolja.

A Kocsisék asztalánál csakugyan ott ült a tanácselnök, körülötte az egész Kocsis-család. Kézzel-lábbal magyaráztak, a tanácselnök meg szaporán bólogatott hozzá.

— El lesz intézve — mondta éppen.

Most Kocsisék bólogattak örvendezve.

— De maga is el lesz intézve! — csapott le rá a menyecske.

A tanácselnöknek a szempillája se rebbent. Kemény arcán egy izom se rezdült a kemény szóra. Látszott rajta, hogy próbált bátor ember.

— Mi a baj? — kérdezte higgadtan.

— Mi a baj, mi a baj! Az a baj, hogy egész nap kergetem a nyomát, szaladgálok maga után evvel a nyomorult ebéddel!

— Nem nyomorult az! — állapította meg a tanácselnök tárgyilagosan, minekutána megszagolta a batyuba kötött lábasokat.

— Én főztem — mondta önérzetesen a menyecske.

— Fogyassza el itt nálunk tanácselnök elvtárs — szíveskedett Kocsis Feri. — Hiszen úgyis folyton a mi érdekünkben szaladgál...

Öt perc múlva a tanácselnök vígan kanalazta a levest.

A menyecske meg egy kicsit morcosan, de nagyon büszkén nézte a falatozó urát. (g. m.)

Aminek nem szabadna lennie

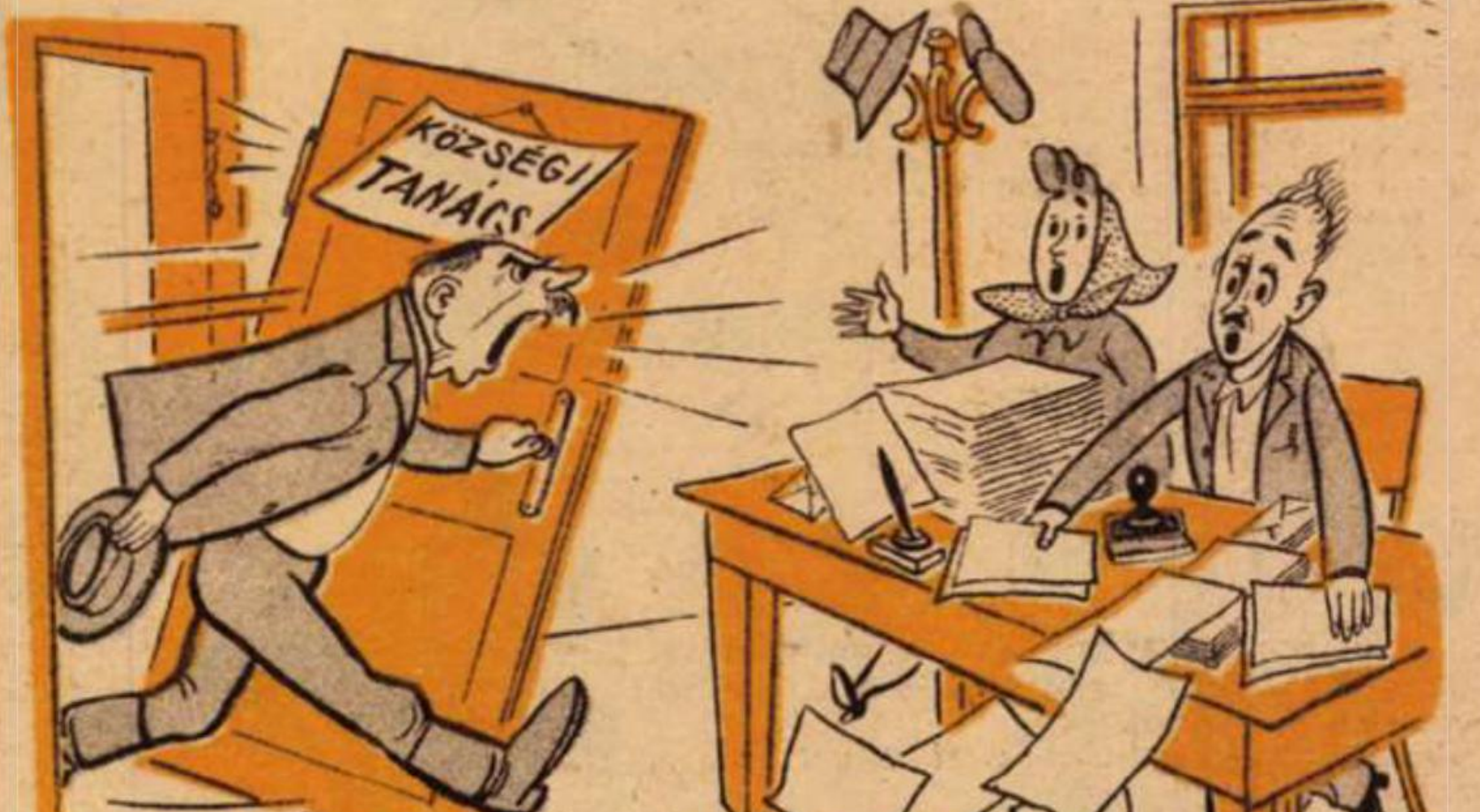

— Már hatodik napja várok itt reggeltől-estig! Mondják meg végre, miért hívtak be?
— Azt akarjuk megmondani magának, hogy igyekezzék a szántással, mert minden perc drága!

Ahol nem szedik fel időben a cukorrépát

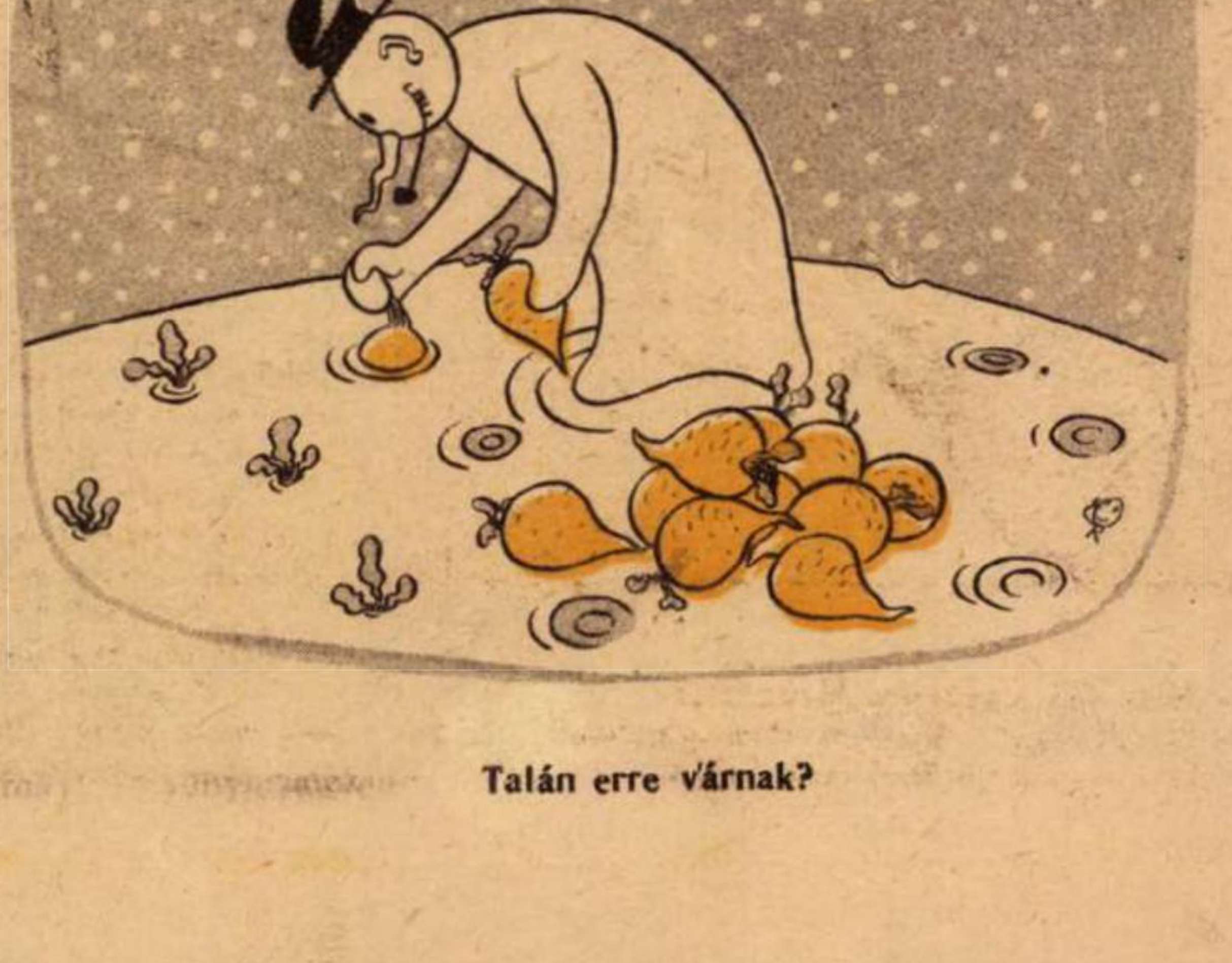

Talán erre várnak?

Alulról jövő kritika

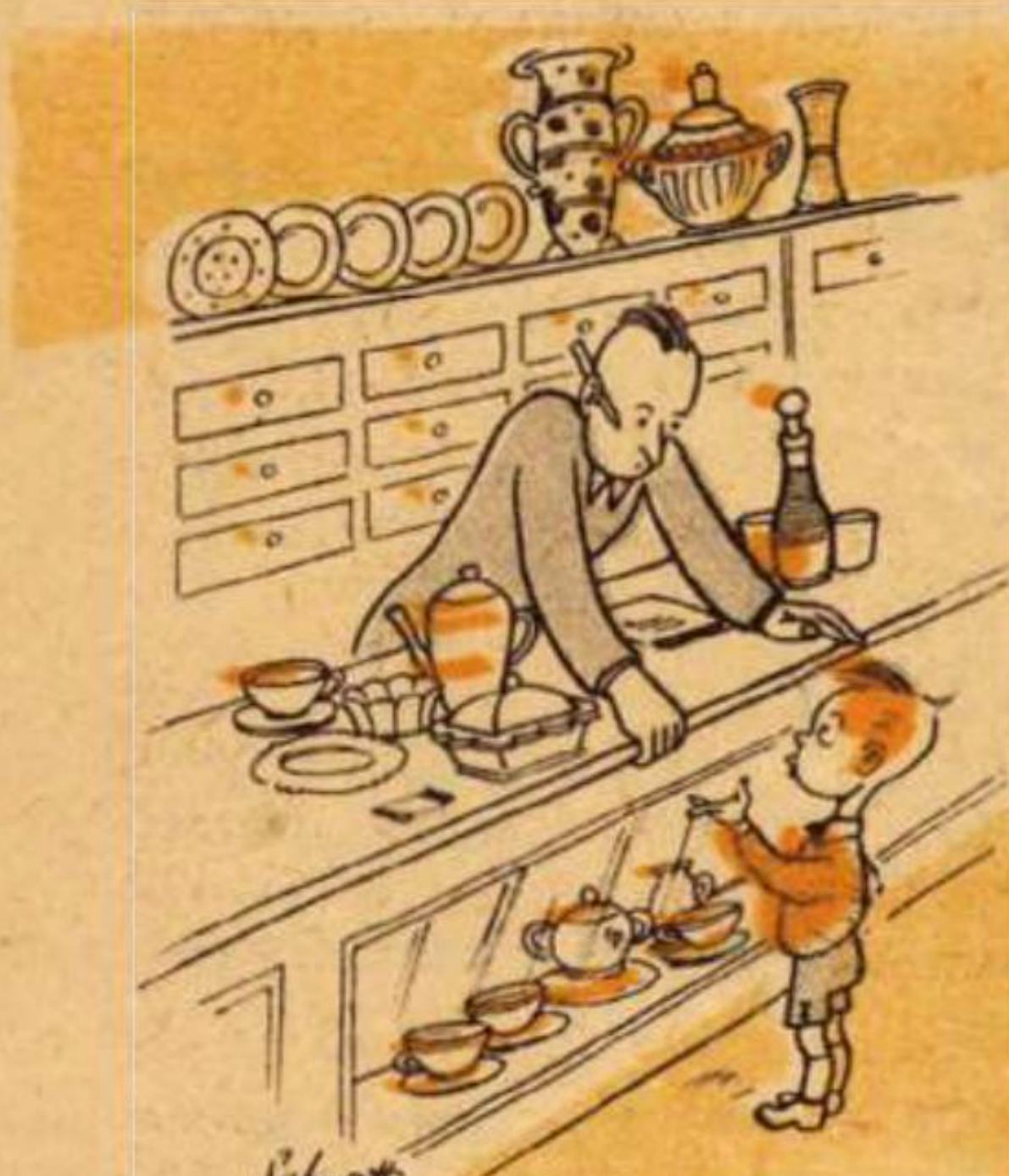

— Mondja bácsi, meddig várjunk még a lekvárnak való üvegekre?

Kutyából nem lesz szalonna . . .

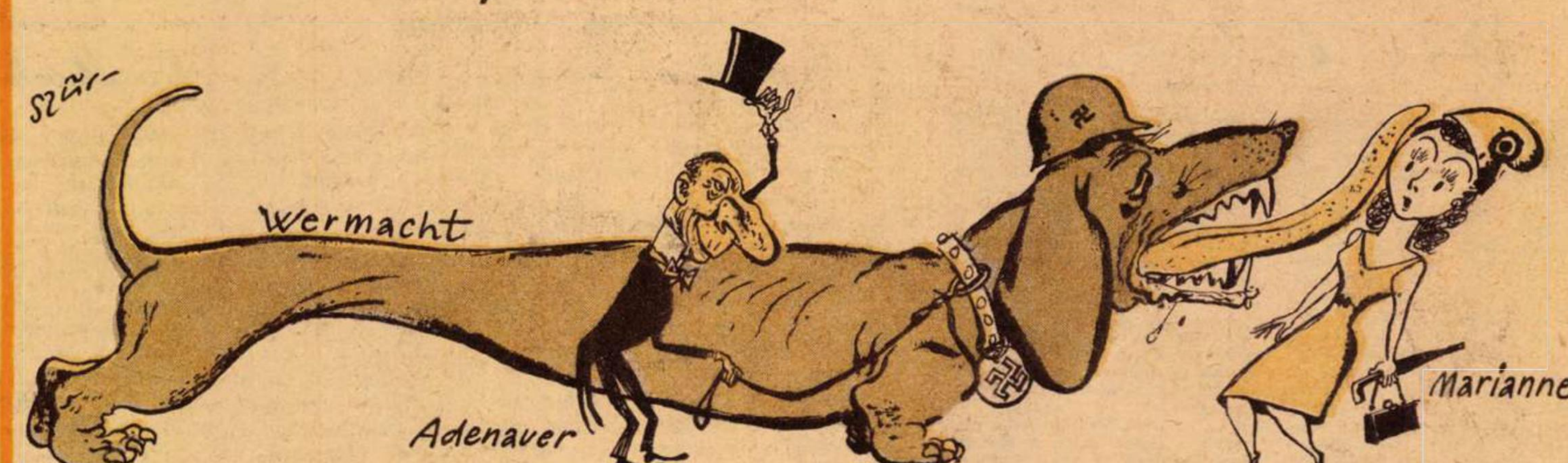

Adenauer: Ne féljen kisasszony, nem harap, még csak kölyökkutya ..

HETI KRÓNIKA

SZÉP HELENA ÉS DULLES

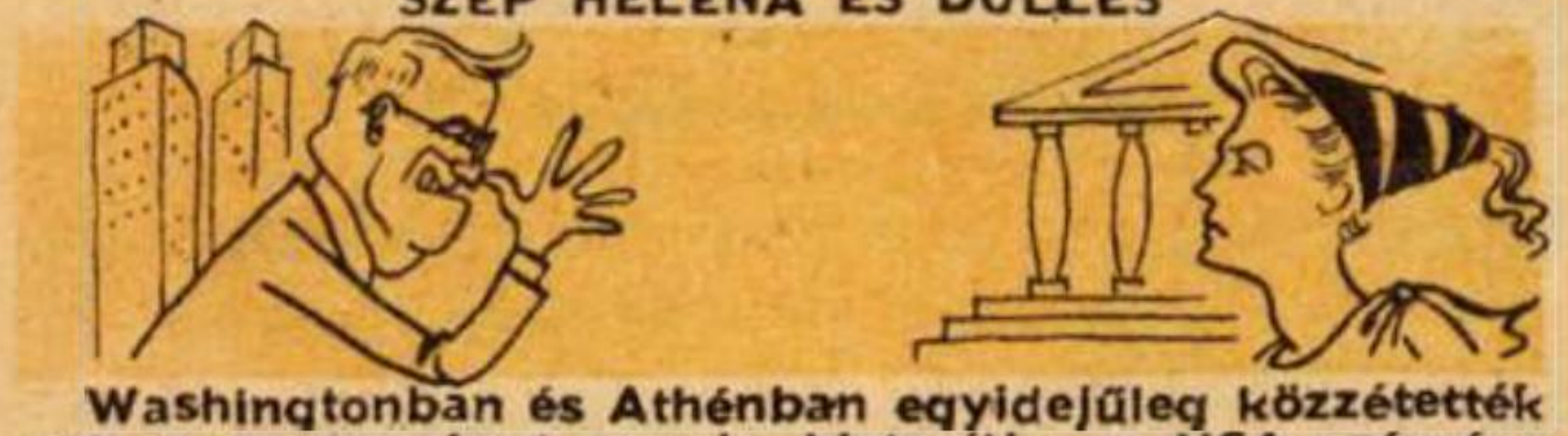

Washingtonban és Athénban egyidejűleg közzétették azt az egyezményt, amely biztosítja az USA számára a görögországi légi- és haditengerészeti támaszpontok használatát.

Hol vannak már azok az idők, amikor a görögök Tróját ostromolták! A különbség szembeötlő. Trójának egy szép asszony volt a veszte, Görögországnak pedig egy csúnya amerikai külügyminiszter . . .

MÉLTÓ KÉPVISELET

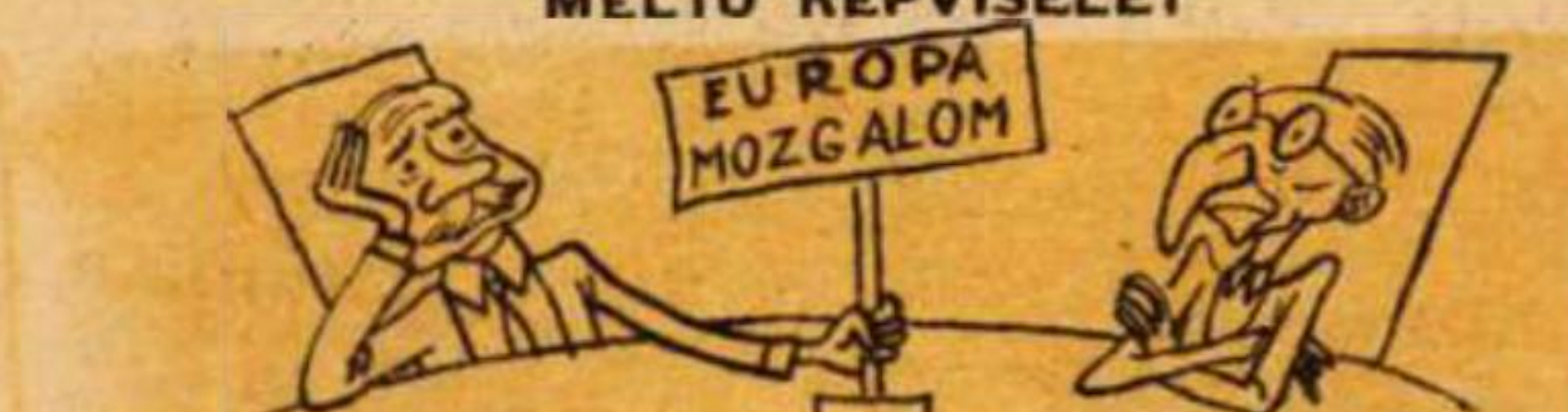

Hágában tartotta második kongresszusát az úgynevezett „Európa-mozgalom". Francia részről jelen volt Schuman volt külügyminiszter, olasz részről De Gasperi volt miniszterelnök.

Érthető. Egy bukott gondolatot legjobban mégiscsak bukott miniszterek képviselhetnek.

MAURICE NYILATKOZIK

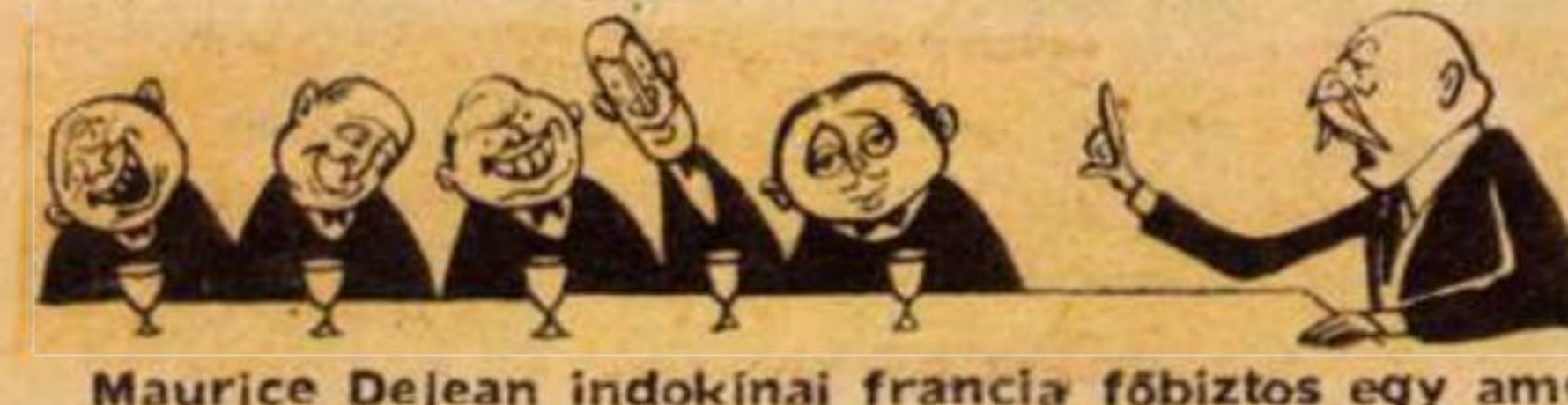

Maurice Dejean indokínai francia főbiztos egy amerikai bizottság tiszteletére adott lakomán kijelentette, hogy a francia kormány a „végső győzelemig" harcol.

Ilyesmit mintha már hallottunk volna egy A. Hitler nevezetű úrtól — talán még vannak, akik emlékeznek a nevére — aki, noha nem volt indokínai francia főbiztos, ugyancsak foglalkozott jövőbelátással. Dejeanék ugyanúgy a végső győzelemig fognak harcolni, mint Hitlerék, természetesen. A hiba csak az lesz, ami Hitleréknél volt: hogy a végső győzelmet nem ők fogják aratni.

HALLSTEIN A KATEDRÁN

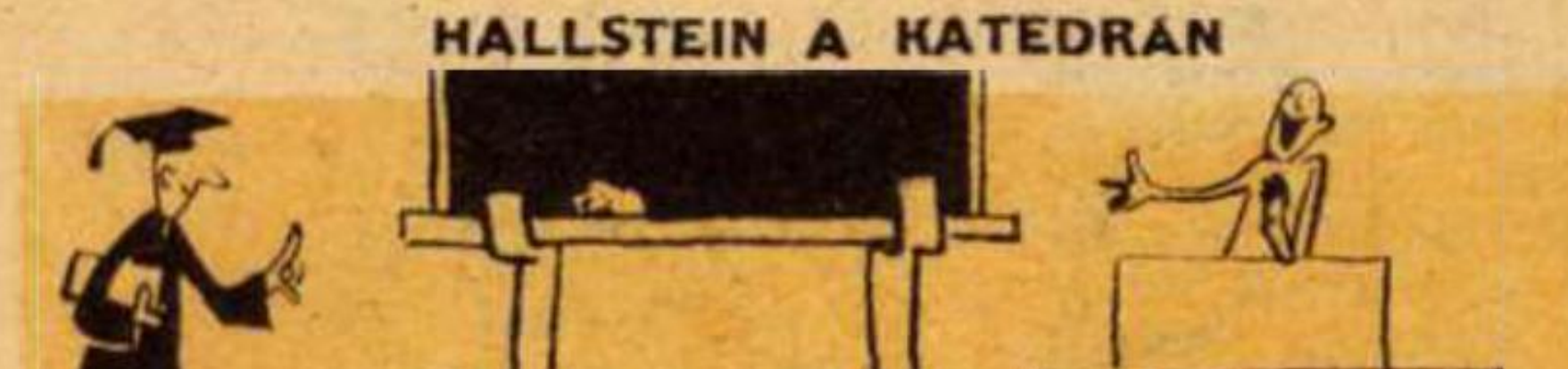

Hallstein nyugatnémet külügyi államtitkár az Egyesült Államokba utazik, ahol előadást tart a washingtoni Georgetown-egyetemen.

Beszélgetés a Georgetown-egyetem dékánja és Hallstein között:

— Mit szól hozzá, mister Hallstein, hogy fasizálódik az USA?

— Nekem mondja, a tanárnak?

Találkozás a tengerfenéken

August Piccard belga tudós saját-tervezésű búvárgömbjében 3150 méter mélyre merült a Földközi tengerben.

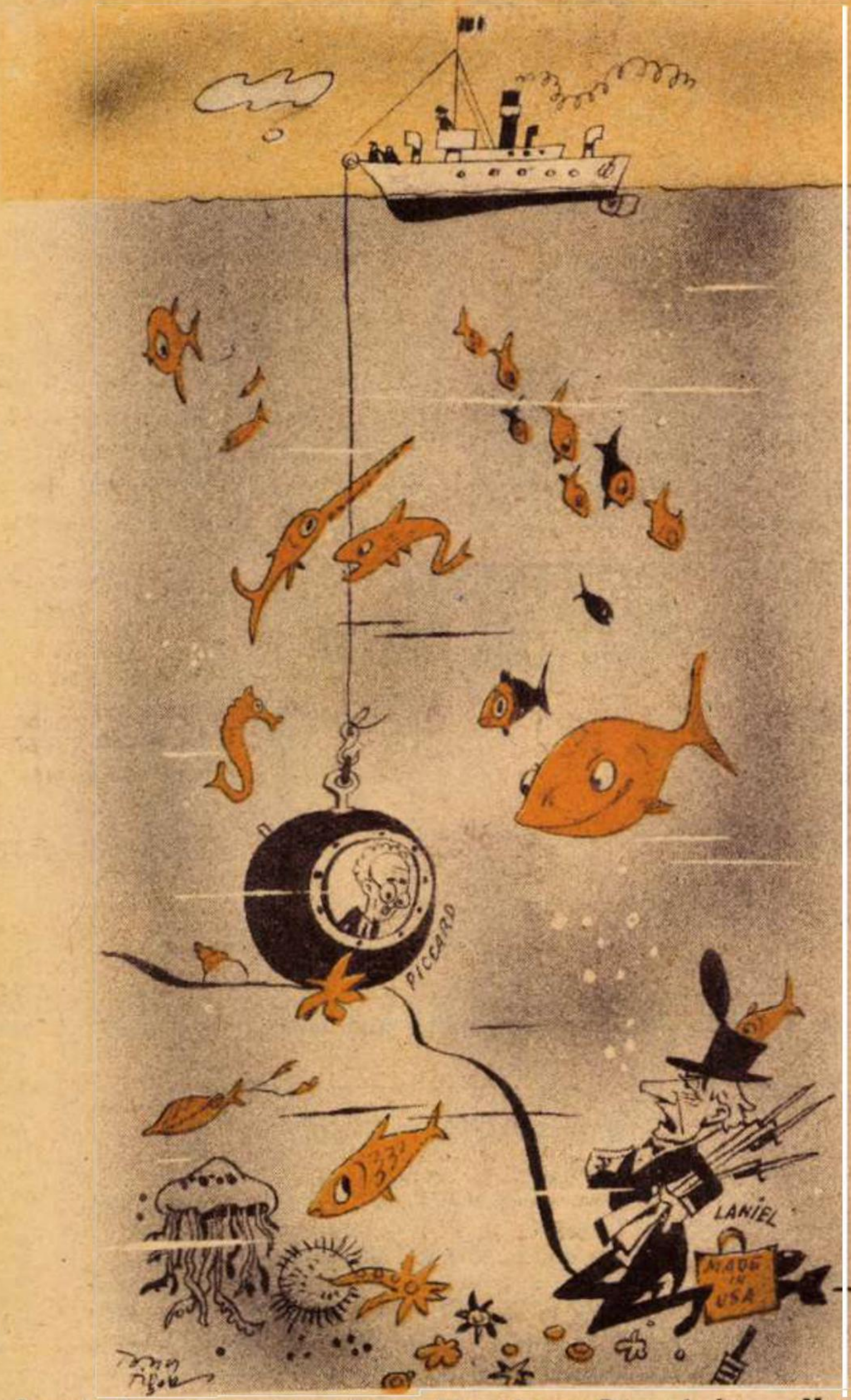

Laniel, francia miniszterelnök: Ide nézzen Piccard úr . . Magánál is mélyebbre süllyedtem . . . .

A NÁSZAJÁNDÉK

Dékány még gondosan leitatta jólsikerült aláírását, majd becsukta íróasztala összes fiókjait és átment a Tervosztályra meglátogatni Edelényi Jenőt, aki a vállalati csasztuska-brigádtól a „merev" előnevet kapta.

— Szerbusz Jenő! — köszöntötte szívélyesen a munkájába temetkező Edelényit.

— Szabadság, Dékány kartárs! — hangzott a válasz.

— Kérlek, — kezdte óvatosan Dékány, — Cserép Lajosnak ma van az esküvője. Úgy hiszem jól esne neki, ha valami csekélységgel kollektiven megajándékoznánk. Tudod a figyelmesség . . .

— Hogyan?! — pattant fel Edelényi, — egy Sz. B. elnököt megajándékozni?! Miért? Minek? Hogy neked micsoda dolgaid vannak Dékány! Nem mondom, ha 1930-at írnánk, még érteném. De ma? MA!! 1953-ban!! Ajándékot adni egy Sz. B. elnöknek! Tiszta korrupció! Érted: színtiszta korrupció!

— Nézd, Jenő, nem valami értékes dologra gondolok; talán egy csokor szép virág . . . talán . . .

— Semmi talán! — dörögte Edelényi, — engem ne is akarj ilyesmire megagitálni! Különben is sok dolgom van . . . — szólt és tüntetően elővette a ceruzahegyezőgépet.

— Kérlek, — mondta Dékány, — ahogy gondolod. Bár úgy hallom, hogy a számlázásiak is törik a fejüket valami apróságon . . .

— Ez engem abszolute nem érdekel! — hangzott a „merev" válasz.

— Csinálj, amit akarsz! — szólt most már dühösen Dékány, — nekem Lajos már régi barátom, nem ennél a vállalatnál ismertem meg, én bizony csak veszek neki valamit! — s ezzel otthagyta a merevségében szinte megkövesedett Edelényit.

Délután hazafelémenet betért egy virágüzletbe, vett egy ízléses csokrot, majd hét óra tájban felment Cserépékhez.

Lajos és az ifjú asszonyka meghatottan fogadták, nagyon örültek a csokornak, de legjobban mégis a kedves figyelmességnek. Negyedóra multán Dékány mégegyszer sok boldogságot kívánt az ifjú párnak, a továbbiakban felajánlotta keresztapai szolgálatát, ha majd szükség lenne rá és elbúcsúzott.

A lépcsőn Edelényi délelőtti viselkedése járt a fejében. Ez milyen kelekótya! — dohogott mérgesen, — csak az Sz. B. elnököt látja, a nősülő fiatalembert nem veszi észre! . . . Hiába, aki merev . . .

Mikor a kapun kilépett már sötétedett. Elindult az autóbuszmegálló felé.

Az úttesten két szállítómunkás kézikocsit tolt. Nem is figyelt oda, amíg egy ismerős recsegő hang meg nem ütötte a fülét:

— Nagyon óvatosan, elvtársak, vigyázzanak a ládára!

— Miért, mi van benne? — kérdezte az egyik munkás a kézikocsi mögött óriási virágcsokorral karján ballagó Edelényi Jenőt.

— Lovasszobor, — hangzott a válasz, — a legjobb barátomnak ma volt az esküvője, neki visszük . . .

(U. — R.)

A szépségért szenvedni kell?

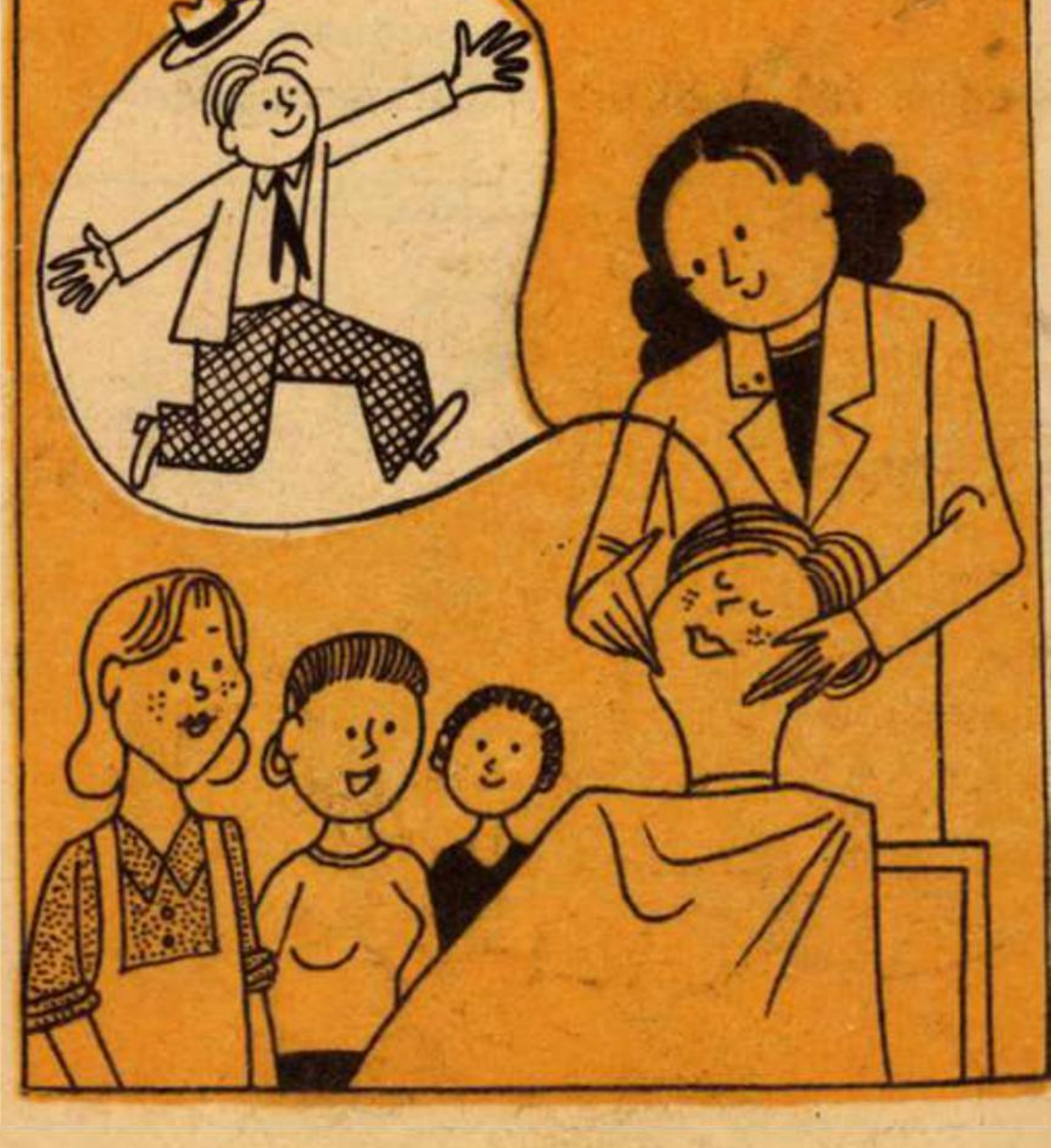

— Nem fáj a kezelés, Margitka?

— Ó, dehogy! Közben arra gondolok, hogy Pista milyen gyönyörűnek fog találni!

Egy üzemi kozmetikában

Ha a látogató bevetődik a Magyar Pamutipar újpesti székházának orvosi rendelőjébe, tucatnyi nőt talál a folyosón. Türelmesen várnak a rendelésre.

— Mennyi beteg! — sóhajt fel a látogató.

De aztán gyorsan visszaszívja a sóhajtást! Makkegészséges nők várakoznak az orvosi rendelő előtt kezelésre, — még pedig kozmetikai kezelésre. Valamikor azt hangoztatták, hogy a dolgozó nőnek nem illik a külsejével törődni. Akadtak üzemek, ahol elítélték azt a lányt, aki pudert, vagy — istenőrizz! — rúzst használt. Ma üzemi kozmetika segíti a nőket, hogy megszépüljenek.

A parányi rendelőben okleveles kozmetikusnők gondozzák a pácienseket. Bájos fiatal fonónő fekszik a műtőszéken, fürge ujjak gyömöszölik rózsaszínű bőrét. Önkéntelenül megkérdezzük:

— Ennek a szép lánynak mi szüksége van kozmetikára?

— Ne tessék rontani a boltunkat, — hangzik a kozmetikusnő tréfás válasza. Aztán komolyan teszi hozzá:

— Az elvtársnő még szebb akar lenni és úgy látszik ez sikerülni is fog.

Megtudjuk, hogy a gyárban a nők arcbőrének a por a legfőbb ellensége. Ezt az ellenséget győzik le a modern kozmetika vívmányai. Szerdán tartják a rendelést és ilyenkor negyven-ötven, de néha még több gyári munkásnő jelenik meg a kezelésen.

Keskeny padon három fiatal nő sorakozik. Szempillafestésre várnak.

Tárgyilagosan megállapítjuk, hogy nemcsak a fiatalabb korosztályt találtuk meg a szépészeti szobában, hanem sok olyan nőt is, aki húsz éve dolgozik a szövőszék mellett.

— Akadnak férfi kuncsaftok is? — kérdezzük a kozmetikusnőt.

Mosolyogva válaszol:

— Ó, nagyon ritkán, ez olyan női dolog! De mult szerdán szépítettünk egy fiatalembert. De az is női dolog volt. Vőlegény az illető és még jobban akar tetszeni a menyasszonyának.

A portás problémája

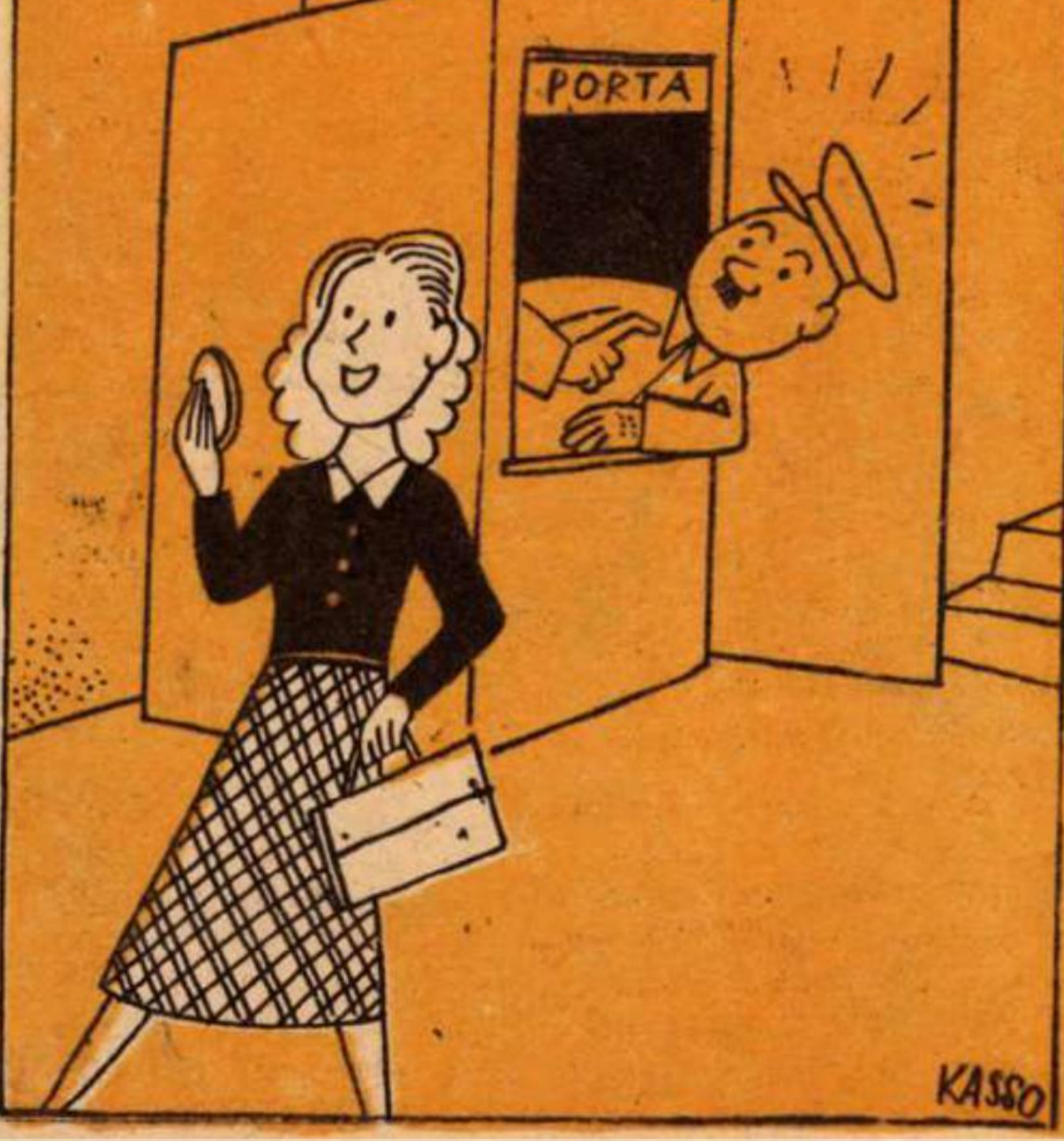

— Hiszen ez Évike, a kettes fonóból! Úgy megszépítik ezeket a lányokat, hogy sohasem ismerem meg őket, amikor kijönnek az üzemi kozmetikából!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Dióhéjban...

Vettem egy úgynevezett short-alsót — írja egyik olvasónk. — Az ára olcsó, a minősége is megfelelő. Csak ... mégis van egy szerény megjegyzésem. Minek az a rengeteg „stempli" benne? Kimoshatatlan örök-festékkel „belevésték", hogy a fehérneműdarab (ez véletlenül vajszínű), mikor készült, melyik műhelyben. Másik bélyegző arról árulkodik, hogy hányas számú dolgozó szabta-varrta és ki ellenőrizte a minőséget. Hatalmas szám közli az eladási árat, majd a szavatossági bélyegző következik az áru tartósságáról, elszakíthatatlanságáról és talán olyan is, amely afelől biztosít, hogy mennyi idő alatt nem romlik meg a raktározás következtében ez a nadrág. Mi szüksége van minderre a vevőnek? És mi szüksége van arra, hogy az egyébként csinos ruhadarab örökké „megbélyegezett" legyen és élete végéig magán viselje ezeket a titokzatos jeleket?!

•

A Mártonhegyi-út, a Szabadság-hegy főútvonala. Sokan laknak a hosszú útvonalon. Panaszuk, hogy a szemeteskocsi mostanában hetenként csak egyszer jön a környékre. De azt, hogy melyik napon, nem lehet kiszámítani. Egy ideig minden pénteken jött. Amikor ezt már valahogyan megszokták és elkezdték a háziszemetet péntek reggelre a házak elé rakni, hétfőig nem látták a kocsit. Ettől kezdve a vasárnapot követő hajnali órákban tették ki a szemetet. Erre pénteken érkezett. Ha viszont, okulva az előző heti példából, a következő héten péntekre várták, kiderült, hogy a szemetes már hétfőn titokban itt járt és dolgavégezetlenül tért vissza állomáshelyére. E percben a helyzet az, hogy a háziszemét kicsordul a kannákból és kosarakból és a csodálatos szabadsághegyi tájat elöntéssel fenyegeti. De, hogy ez be ne következzék, a környéki lakók vállukon ásóval, csákánnyal és lapáttal — mint a Hamlet sírásója — sorra megjelennek a mezőkön, réteken, s apró sírgödröket ásva, elhantolják a háztartás hulladékait. Vannak olyanok, akik a szomszédos villák kerítése mellé szórják a sok bomló anyagot. Miért nem intézkedik a Fővárosi Köztisztasági Vállalat a szabadsághegyi szemétgyüjtés ügyében?

•

A háziasszonyok jogos panaszát orvosolták: végre kapható tökgyalu. Ez nagyon helyes, — de nem helyes, hogy a gyaluban kés helyett tompa vas van, amellyel egyáltalában nem lehet gyalulni. Mit tesz a leleményes pesti háziasszony? — Elviszi a köszörűshöz, széjjelszedeti és új késsel szerelteti fel. (Ára 10 forint.) Nem volna helyesebb és egyszerűbb a gyalut 10 forinttal drágábban árusítani, — jó késsel? Mennyi bosszúságot és felesleges időpocsékolást takarítana meg a dolgozó pesti asszony!

Királyság Mándokon

Mészáros Erzsébet segédmunkásnő, vállalatunk dolgozója szeptember 26-án állandó lakhelyére, a szabolcsmegyei Mándok községbe utazott. A kocsiban nagyon meleg volt, ezért kiment a vagon perronjára és kinyitotta a vagon ajtaját, hogy friss levegőt engedjen a kocsiba.

A kalauz elvette a kedvezményes utazásra jogosító igazolványt és 100 forint bírságot vetett rá, — mert az ajtót kinyitotta. Kijelentette, hogy csak annak lefizetése után adják vissza a jegyet.

Mészáros Erzsébet érthetetlennek találta, hogy ilyen jelentéktelen vasúti kihágásért 100 forintra büntessenek meg egy alig 600 forintot kereső segédmunkásnőt! Amikor azonban megpillantotta a mándoki állomásfőnökség 100 forintos nyugtáját, kicsit érthetőbbé vált előtte a magas büntetés. A mándoki állomáson ugyanis a királyság idejéből való elismervényen nyugtázták a pénzt. Mándokon, úgy látszik, nem tudják, hogy Magyarország már nem királyság és még mindig a királyság idejéből való szigorral büntetnek.

V. kerületi Tatarozó Vállalat,
Budapest.

Ludas Matyi elintézte...

A „Bolygó utas" című panaszt kivizsgáltuk. Megállapítottuk: az autóbuszok kalauzai sok esetben valóban nem eléggé érthetően kérdezik meg az utazóközönséget, hogy a megállóknál van-e leszálló, vagy nincs. A gépkocsit így felelőtlenül indítják tovább. A minisztérium utasította a Fővárosi Autóbuszüzemet: adjanak ki szigorú szolgálati utasítást és oktassák ki a kalauzokat a kocsik szabályos indítására.

Sajtószolgálat
Közlekedésügyi Minisztérium

A Marczibányi-téri iskolában elhelyezett konyhával kapcsolatos panasz helytálló. Az iskola vezetősége többször kérte a kerületi tanácsot, hogy telepítsék át a konyhát. Széleskörű kutatómunkát indítottak megfelelő új konyhahelyiség biztosítása érdekében. A kerületi tanács igyekszik az áthelyezés kérdését megoldani.

Budapest Városi Tanács VB

A „Vonalzó" című cikk ügyében vizsgálatot indítottunk. Megállapítottuk, hogy a meósok követték el hibát. Ezért fegyelmi indult ellenük. A vállalat most javíttatja a régi, elavult számozógépet. Ezentúl nem kerülnek forgalomba hibás vonalzók.

Tanszergyártó Vállalat,
Budapest

STÁTUSZKÉRDÉS

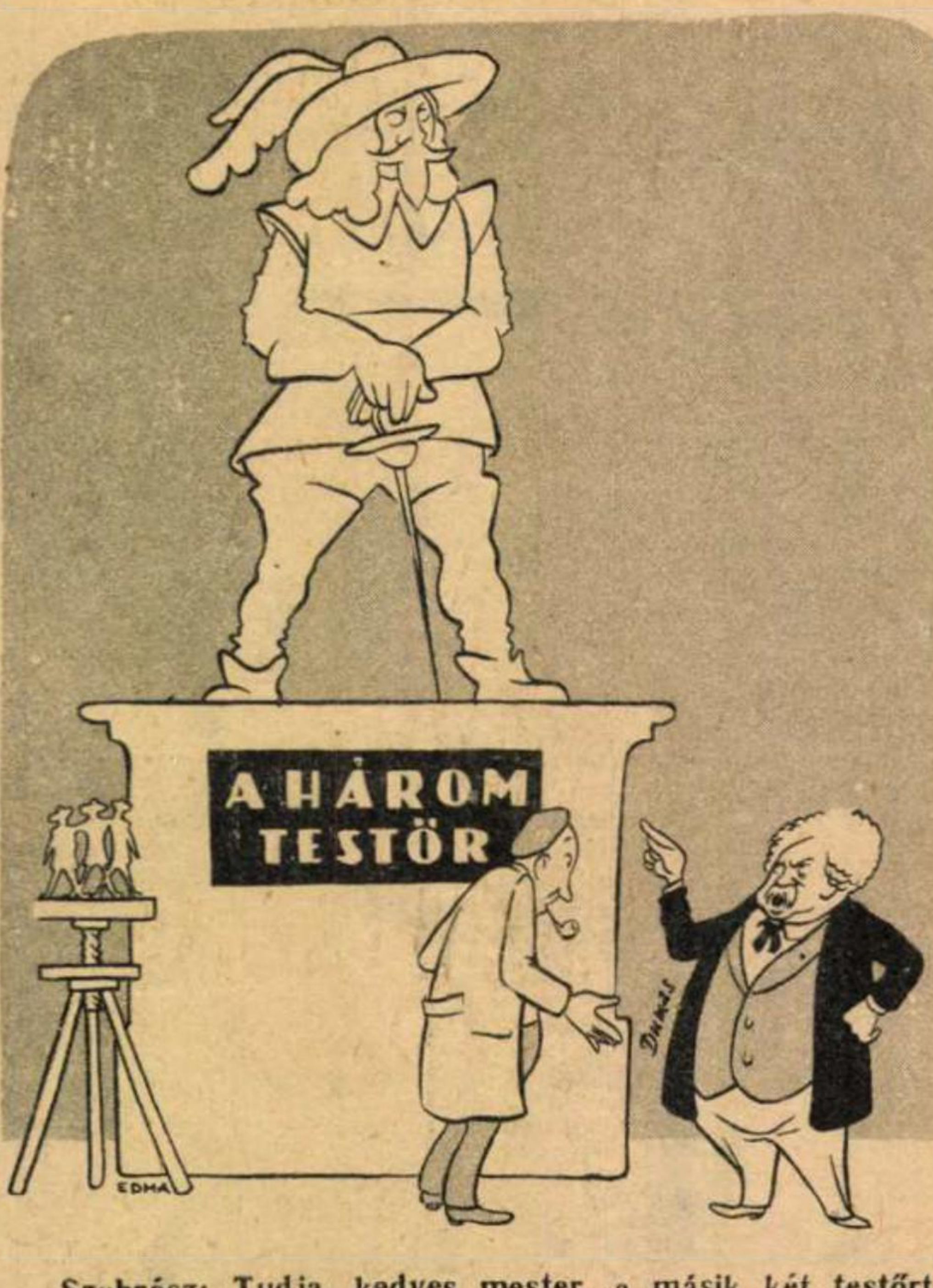

Szobrász: Tudja, kedves mester, a másik két testőrt az Országos Létszámmegállapító Bizottság nem engedélyezte...

Ultrahang-kezelés

A Trefort-utcai tanácsi rendelőben ultrahang-készüléket helyeztek üzembe izületi bántalmak kezelésére. Közel húsz éve kínoznak az izületeim és mert a hírverés szerint az ultrahang valóban ultra hatású, nagy örömmel mentem el a Trefort-utcai tanácsi rendelőbe. Elmondtam, hogy ultrahangot szeretnék kapni, mert eltökélt szándékom, hogy megszabadulok izületi bántalmaimtól.

A főorvos közölte velem, hogy a csodamasina valóban a rendelőben van, kezelnek is vele izületeket, de engem nem gyógyíthatnak vele, mert nem a VIII. kerületben lakom.

Megkérdeztem:

— Tehát nekem a VIII. kerületbe kell költöznöm, ha meg akarok szabadulni izületi bántalmaimtól? Ha csak VIII. kerületieket kezelnek ebben a Budapesten egyedülálló ultrahangos rendelőben, akkor a jövőben az egész VIII. kerület csupa izületes, reszketős, inaszakadt lakókból fog állni, mert mindenki, aki ilyen betegségben szenved, igyekszik odaköltözni.

A főorvos ezután kijelentette, hogy már csak azért sem kezelhet idegen kerületi lakost, mert a készülékkel jelenleg kísérleteznek.

Úgy látszik, a Trefort-utcai rendelő vezetői szerint kísérletezni csak a VIII. kerületiekkel lehet, a többi huszonegy kerület lakosai nem alkalmasak kísérletezési célokra.

Töled kérdem Ludas: ha gyógyít az ultrahang, miért nem gyógyít XIII. kerületi beteget is? Ha pedig nem gyógyít, csak kísérleteznek vele, akkor milyen jogon minősítették a VIII. kerületi lakosokat kísérleti nyulaknak?

Nagy Sándor,
XIII., Szegedi-út 31.

„Alapos" indok

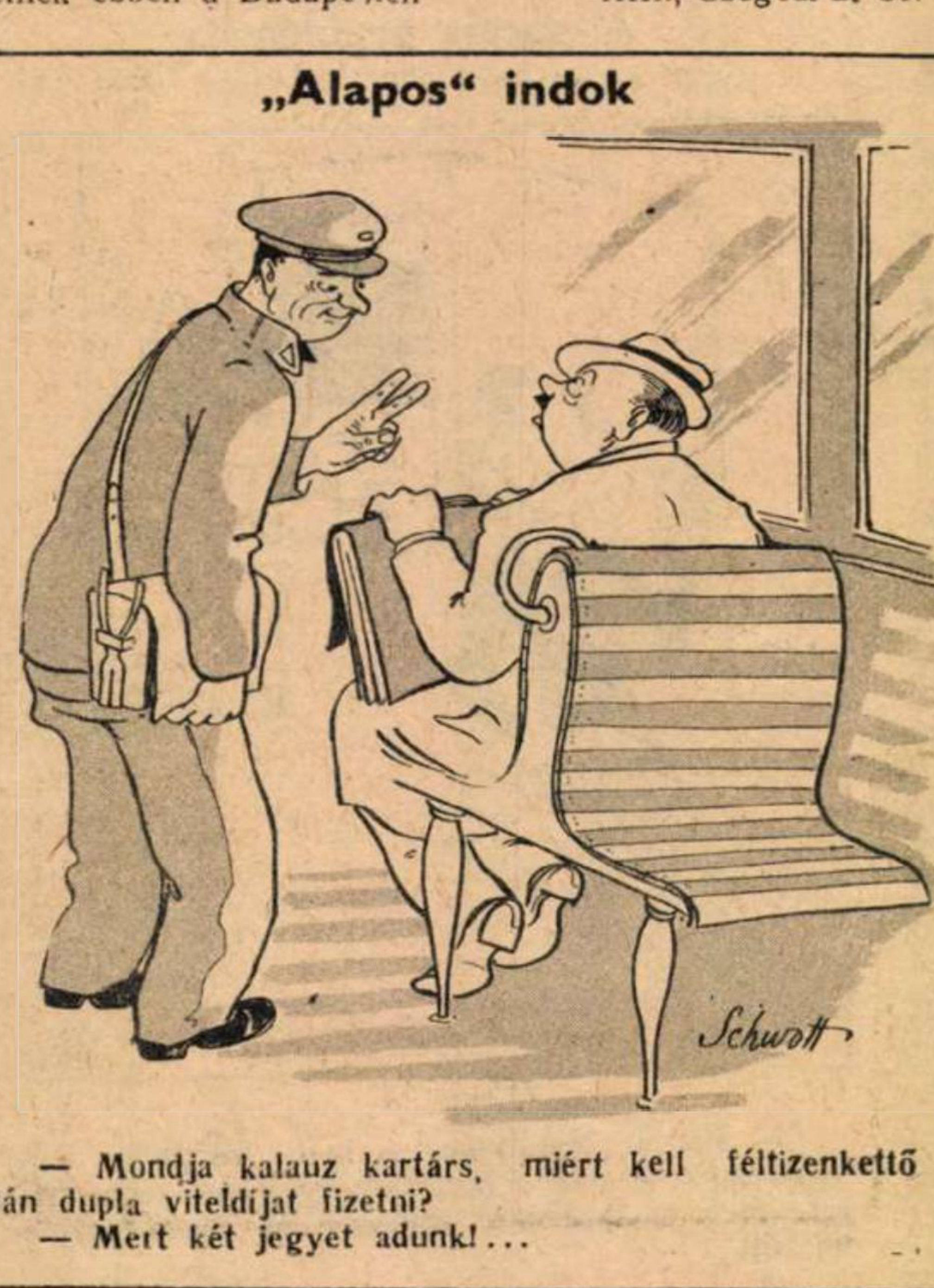

— Mondja kalauz kartárs, miért kell féltizenkettő után dupla viteldíjat fizetni?

— Mert két jegyet adunk!...

Egy forint története

Ferenczy Béniné, Kossuth-díjas szobrászművészünk felesége mesélte:

Néhány nappal ezelőtt Budán akadt dolga. Piaci bevásárlás után felszállt a 12-es autóbuszra, hogy hazafelé induljon. „Milyen jegyet adjak?" — kérdezte a kalauznő. „Vonalat kérek!" — felelte Ferenczyné, majd ijedtében elsápadt, mert hiába kutatott izgatottan a táskájában: elvesztette a pénztárcáját. Nyilván a piacon. Fogta bevásárló kosarát és már-már leszállani készült, hogy gyalogszerrel induljon útnak. A kalauznő, kedvesarcú fiatal nő, egy mozdulattal visszatartotta és a kezébe nyomta a jegyet. Majd kiskabátja zsebéből pénztárcát húzott elő, kikeresett belőle egy forintot és bedobta a kalauztáskába.

Ferenczyné egy kicsit zavartan kérdezte meg tőle:

— Hogyan adom vissza a pénzt?

A kalauznő mosolygott: — Ráírom a jegyre a nevemet. Szeredinének hívnak. A forintot tessék leadni a Boráros-téri végállomáson, az indítónál majd megkapom a pénzt.

Ferenczyné másnap néhány köszönő sor kíséretében, borítékba tette az egy forintot és kiutazott a Boráros-térre. A végállomás kis üvegfülkéjében ülő ellenőrnek, vagy indítónak elmesélte a történteket és arra kérte, adja át a borítékot az egy forinttal Szeredinének. Az indító összeráncolt szemöldökkel, mogorván hallgatta Ferenczynét, majd ezt mondta:

— Nekem semmiféle pénzt ne tessék itthagyni, mert nem adom át. A kalauznő szabálytalanságot követett el, nem volt joga ahhoz, hogy az utas helyett kifizesse a jegy árát.

Ferenczyné elképedve nézett rá:

— De hiszen a saját pénzét hitelezte nekem, nem az államét.

— Akár a sajátját, akár a másét — felelte az indító — nem volt joga hozzá. Ha az utasnak nincs pénze, le kell szállítani az autóbuszról. Ez a szabály. A többi nem érdekel engem. A kalauznő majd megkapja a magáét ezért.

Az indító tovább zsörtölődött, de Ferenczyné nem tágított: otthagyta a borítékot. Mindezek után pedig arra kíváncsi, vajjon Szerediné megkapta-e az egy forintot, vagy borítékostul kidobta a kis fülke ablakán a mérges indító bácsi, aki úgy viselkedett, ahogy egy dühös, begyepesedett bürokratához illik.

(—ách)

Kecskebak

A Tenyészállatforgalmi Gazdasági Iroda (Budapest, V., Váci-utca 4.) levelet intézett hozzánk ezzel a szöveggel:

> „Értesítjük, hogy október 1-én, csütörtökön szaktisztviselőnk délután érkezik meg a kecskebak felvásárlása céljából. Kérem, közölje a Községi Tanácscsal, ha esetleg másnak is van eladó kecskebakja, — beleértve a környéki községeket is, — ezt dobszó útján hirdettesse meg oly formában, hogy vezesse Cim községének Tanácsháza elé, vagy annak közelében tartózkodjon, mert taxival nem tudjuk pontosan az érkezés időpontját közölni."

Ezt a levelet, amelyet inkább szanszkritül, mint magyarul fogalmaztak, ketten írták alá. A Tenyészállatforgalmi Cserző nevű dolgozója és más valaki, akinek aláírása olvashatatlan. Előadóként Kiss J. szerepel. Helyes lenne, ha a Tenyészállatforgalmi Gazdasági Irodában volna valaki, aki tud magyarul fogalmazni, mert ebben a levélben kerékbetörik szép magyar nyelvünket. A Veszprémmegyei Tanács begyüjtési osztályán igyekeztek megfejteni a levelet, de csak annyit sikerült megállapitaniok, hogy egy szaktisztviselő fog érkezni, aki kecskebakot akar vásárolni. De hogy melyik községet kell értesíteni, azt elfelejtette a Tenyészállatforgalmi megírni. A megyei tanácsnál érdeklődéssel várták a bejelentett szaktisztviselőt, aki azonban meg se érkezett. Biztosan ő is levelet kapott a Tenyészállatforgalmitól, de rossz rejtvényfejtő lévén, nem tudta kisütni, hogy hova kell neki kecskebak-ügyben utaznia.

Fazekas István
Veszprémmegyei Tanács

Bürokrácia Mekényesen

Az Állami Hirdető Vállalat a vidékre küldött falragaszokhoz szöget is szokott mellékelni, hogy a plakátot, — nyomban megérkezése után — kiszögezhessék. Minden plakáthoz négy-négy szöget küldenek. Így a mekényesi Községi Tanács Végrehajtóbizottsága is kapott egy plakátot — négy szöggel. Nagy Gy. Lajos, a község végrehajtóbizottságának elnöke nagyon éber ember és észrevette, hogy véletlenül nem négy, hanem öt szög van a plakát mellett. Öt apró szögecske.

A VB-elnök, mikor megállapította a „tényállást", levelet írt az Állami Hirdető Vállalatnak ezzel a szöveggel:

> „Tudatom az elvtársakkal, hogy a nyomtatványban 4 db szeg volt feltüntetve és tévedésből 5 darabot küldtek, egy darabot visszaszolgáltatok."

Ezután a levelet és a szöget borítékba tette, a borítékra rányomta a „Hivatalos, díj átalányozva" bélyegzőt és elküldte Budapestre.

Az Állami Hirdető Vállalat most egy szöggel gazdagabb lett. Nagy Gy. Lajos pedig, — ha elolvasta ezt a közleményt, — egy tapasztalattal lesz gazdagabb: nem szabad ilyen bürokratikusan kezelni az ügyeket és nem szabad pazarolva takarékoskodni.

402 jegy

A multkoriban a Mező-utcai közgazdasági technikum statisztikai tagozatának 402 tanulójával HÉV-en a Margit-hidtól a Római fürdőig utaztunk. A kirándulást előzetesen megbeszéltük a HÉV-vel, különkocsikat kaptunk és 50 százalékos menetjegykedvezményt is engedélyeztek.

A pénztárnál a 402 jegyet nem egy utalványon adták ki, hanem 402 jegyet félórai munkával kilyukasztottak és két-két bélyegzővel láttak el.

Tekintélyes papírmennyiséget és felesleges munkát takarítottak volna meg, ha — amint ilyenkor szokás — egyetlen utalványt adtak volna a különkocsi utasainak.

Közgazdasági Technikum
Statisztikai tagozat
Lukács Ottó igazgató

Déltájban egy italboltban

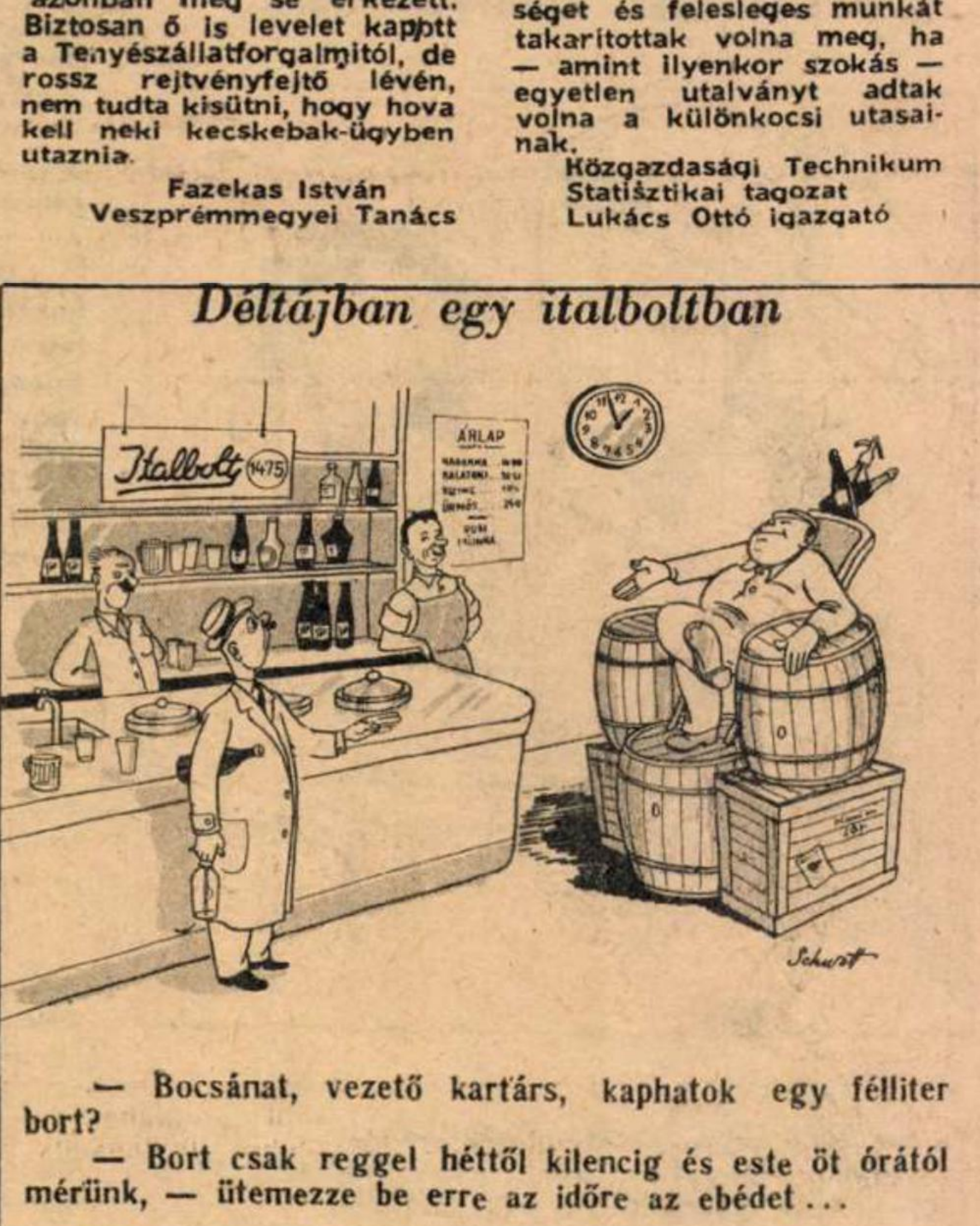

— Bocsánat, vezető kartárs, kaphatok egy félliter bort?

— Bort csak reggel héttől kilencig és este öt órától mérünk, — ütemezze be erre az időre az ebédet...

KULTUR front

HUMORISZONY

A „Gilisztaidomítók Lapjának" szerkesztője csöndesen felzokogott, hogy így összhangba hozza magát az általa szerkesztett újság hangulatával. Könnyei sűrűn potyogtak az előtte kiterített legfrissebb példányra, jótékony nedvességet lopva annak száraz egyhangúságába.

— Valami baj van az olvasóközönséggel, nem jó az olvasóközönség — dünnyögte maga elé. — Az első számunkat milyen sokan és milyen szívesen olvasták, s ma már csak a közérdekű híreket nézik át futólag. Nem értem a dolgot, hiszen azóta már a 850-ik számnál tartunk, amely hajszálpontosan olyan, mint az első volt, még a tartalma is azonos. Mégsem olvassák.

Felugrott és tanácstalanul sétált fel-alá a szobában, Beethoven gyászindulóját dudolgatva. Bárhogyan emésztette magát, csak egy megoldás jutott eszébe: *meg kell változtatni az olvasók stílusát.*

Valaki kopogtatott, rémülten ment ajtót nyitni, elkeseredett dühvel gondolva az irodasegédre, aki elkódorgott és most esetleg befurakodhatik valami humorista. Levelet hoztak. Feltépte és olvasni kezdte. Ez állt benne:

„A ‚Gilisztaidomítók Lapja' főszerkesztőjének!

A napokban jártam fent a szerkesztőségben. Én vagyok Bucsai, a humorista. Mikor beléptem, ön éppen gratulált valami költőnek, aki azt a dicsérő levelet mutogatta, amelyet egyik méla verséért a IX. kerületi halottsirató asszonyok hisztériás részlegétől kapott.

Velem ön nem volt ilyen kedves, mert én humoros dolgokat írtam. Valamennyit visszadobta. Csak annyit mondott, hogy ép, egészséges ember vagyok, miért nem megyek el dolgozni. A „Vidám darus" című elbeszélésemre azt ajánlotta, hogy írjam át egy „Szívettépő zokogás" című kétsoros versre.

Amit személyesen nem volt merszem megmondani, most e levélben közlöm, hogy a Gilisztaidomítók Lapja rossz, száraz, unalmas, egyhangú. Az olvasók nagyrésze már csak a „Vakondjárás" rovatot nézegeti, hátha ő is benne van. Ön irtózik a humortól, valószínűleg azóta, amióta valamelyik szatira kihúzott poénja hazafelé menet egy éjjel hátulról ülepen billentette önt.

Önnek kitűnő a humorhoz való iszonya.

Tisztelettel:
Bucsai Ernő"

A szerkesztő összegyűrte a levelet és bedobta a humoros dolgok részére külön fenntartott papírkosárba. Aztán töprengeni kezdett. Mérges volt Bucsaira, aki kritizálni mer akkor, mikor senki sem mer kritizálni. Levele azért mégis szöget ütött fejébe. Elhatározta, hogy cselekedni fog. Behívatta a Ráfizetési-rovat vezetőjét és elrendelte, hogy ezután minden számban közölni kell az előfizetők teljes névsorát, mert mindenkinek imponál, ha nyomtatásban megjelenik a neve. Összehívatta a munkatársakat, hogy haladéktalanul látogassák végig az olvasókat és tompítsák le a gilisztaidomítás statisztikai adatain túlnövő olvasóigényeket. Az irodasegédnek adott egy csúzlit, hogy lőjön le vele minden humoristát, aki arra mer szédelegni.

Hirtelen megnézte az óráját. Félkilenc. Ejnye, de elszaladt az idő. Tíz perc mulva lesz a nevetés temetése, sietni kell, hogy le ne késse. Felpattant kedvenc vesszőparipájára és elindult megkeseríteni az emberek életét. Ahogy távolodott, alakja mindjobban gyászba veszett és lassan nem látszott más belőle, csak az olvasók szörnyű sóhajának szaga, amely gutaütés alakjában keringett gyászkeretes szemüvege közé ékelt feje fölött.

Martin István.

Reméljük, idén másképpen lesz!

Tavaly télen nem fűtöttek egyes falusi könyvtárakban.

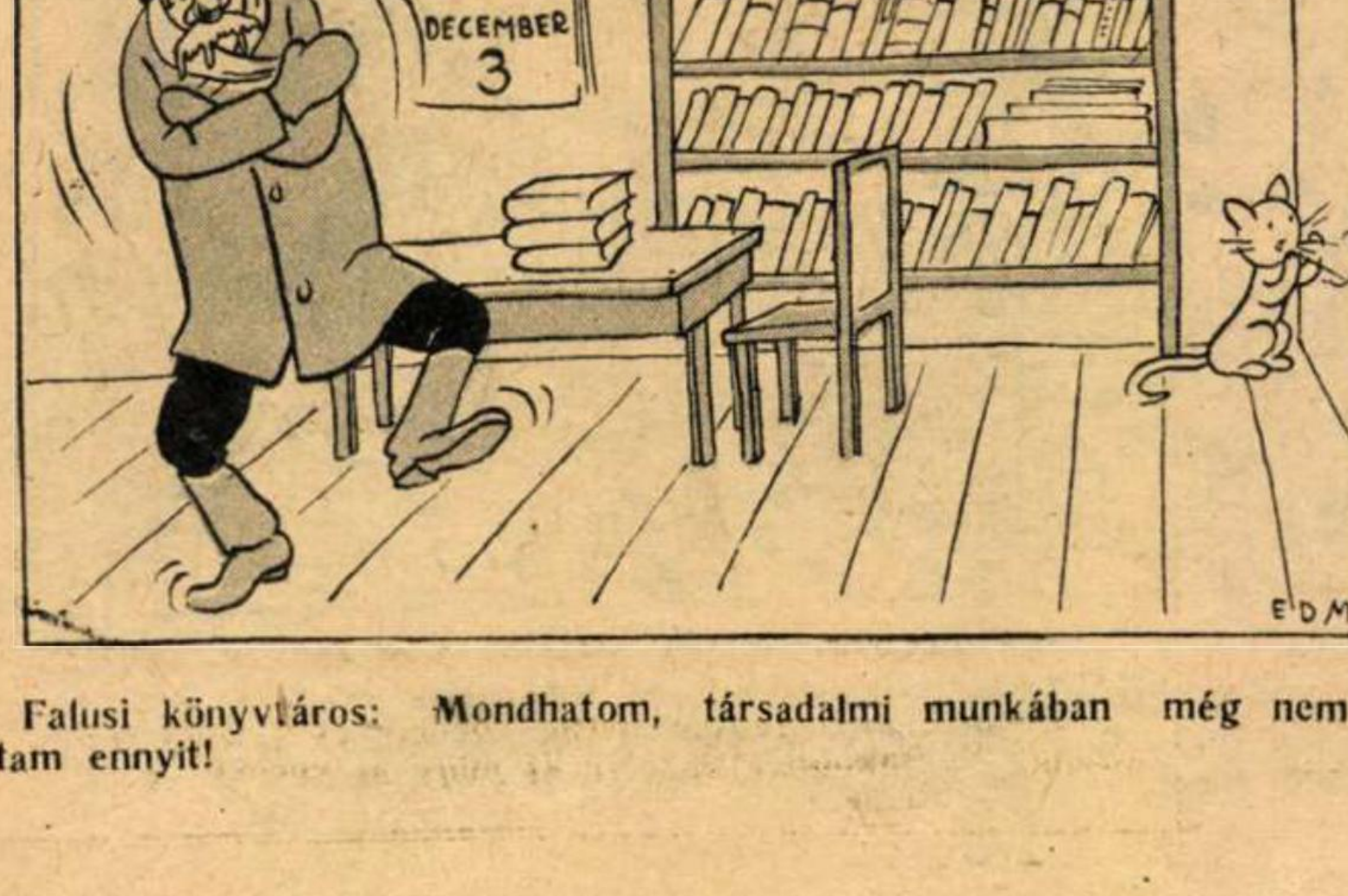

Falusi könyvtáros: Mondhatom, társadalmi munkában még nem fáztam ennyit!

A Nemzeti Színház bővíti repertoár-műsorát

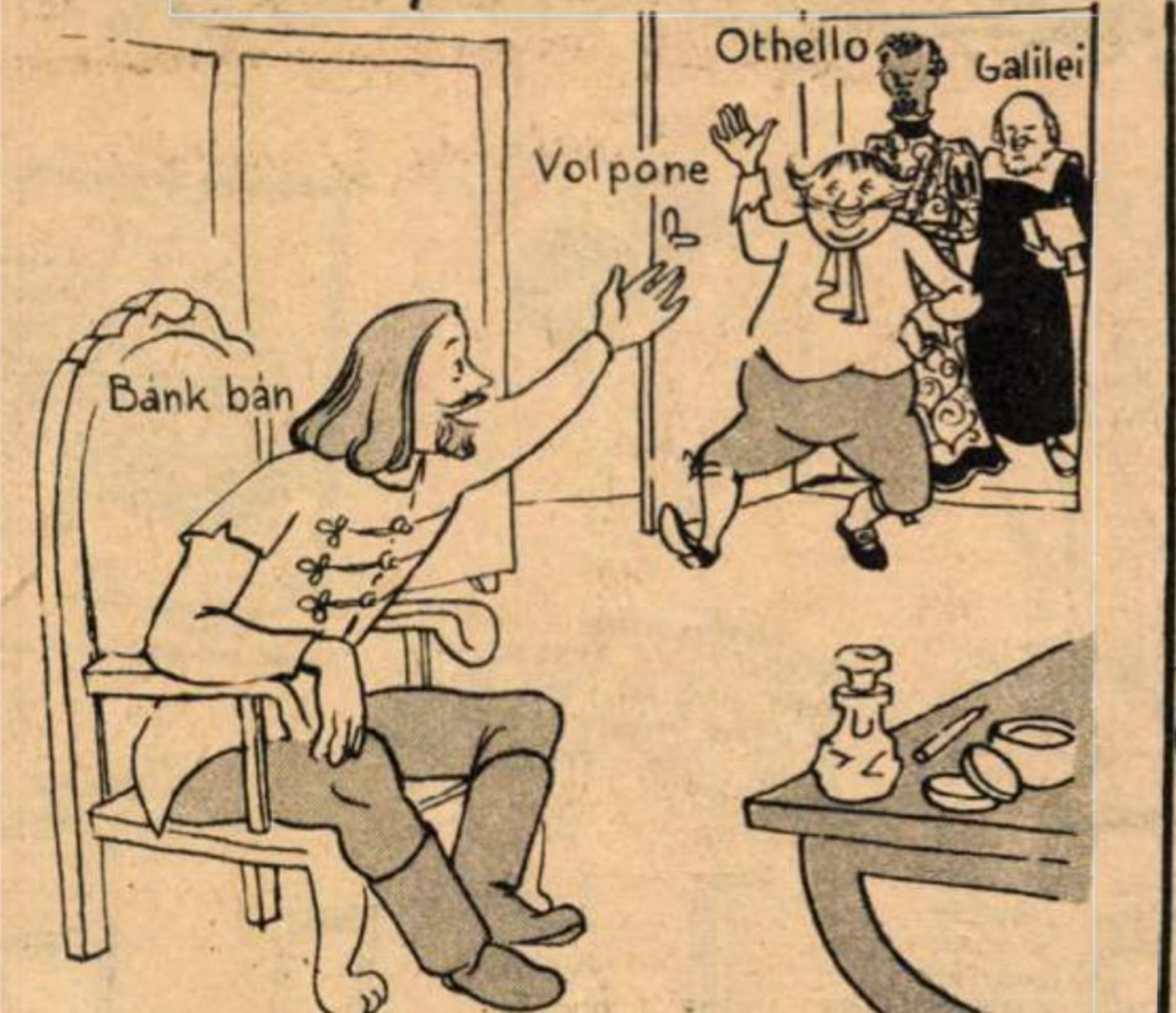

Bánk: Jó, hogy jönnek szaktársak, már alaposan elfáradtam, annyit játszottam az elmúlt szezonban...

Miközben a hallgatók már együtt ülnek . . .

Kazincbarcikán kétízben maradt el a hirdetett könyvankét, mert a miskolci írószövetség nem küldte el az előadókat.

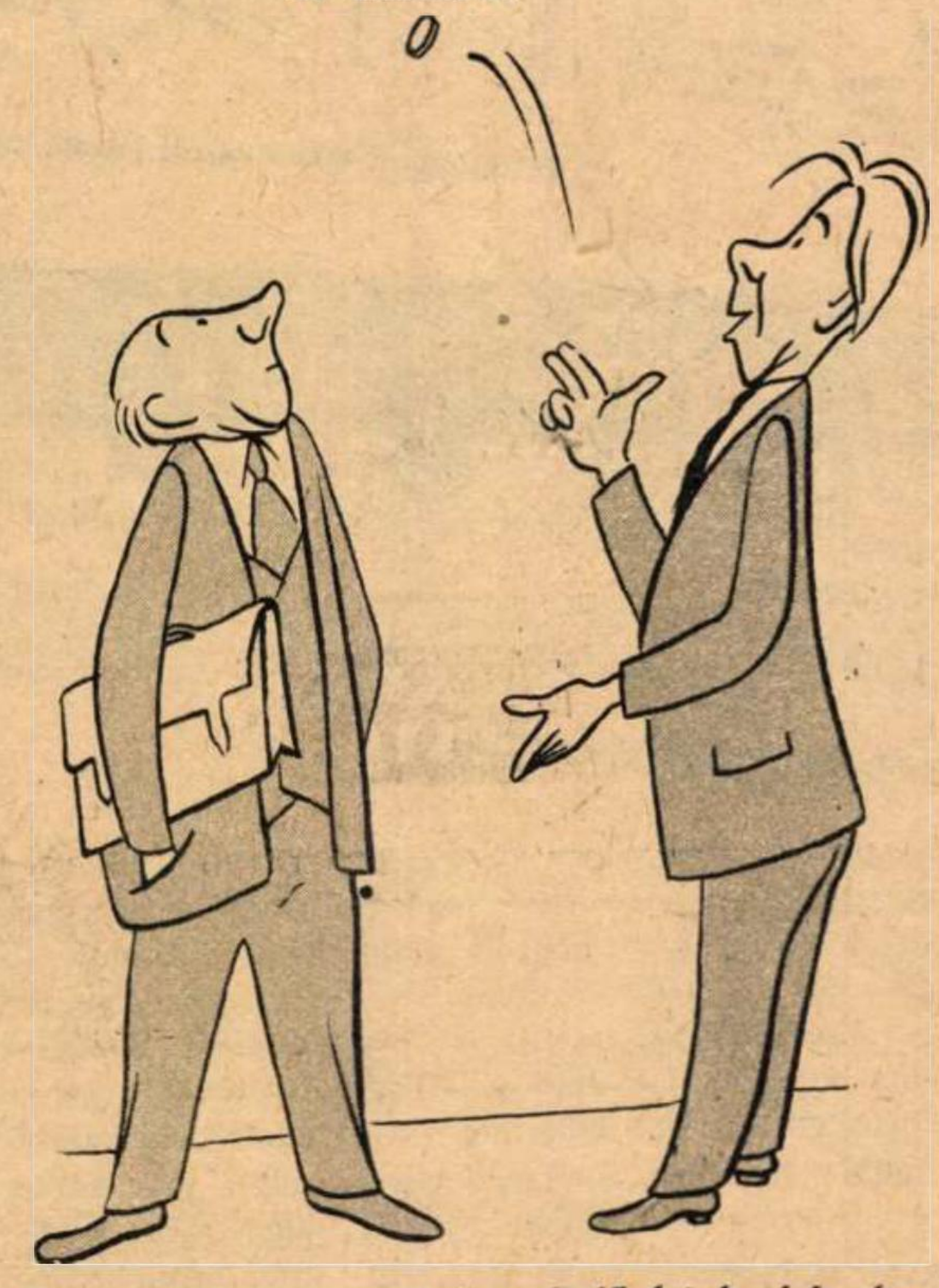

— Ha fej, te nem mégy el előadni, ha írás, én maradok itthon...

Boci-boci tr

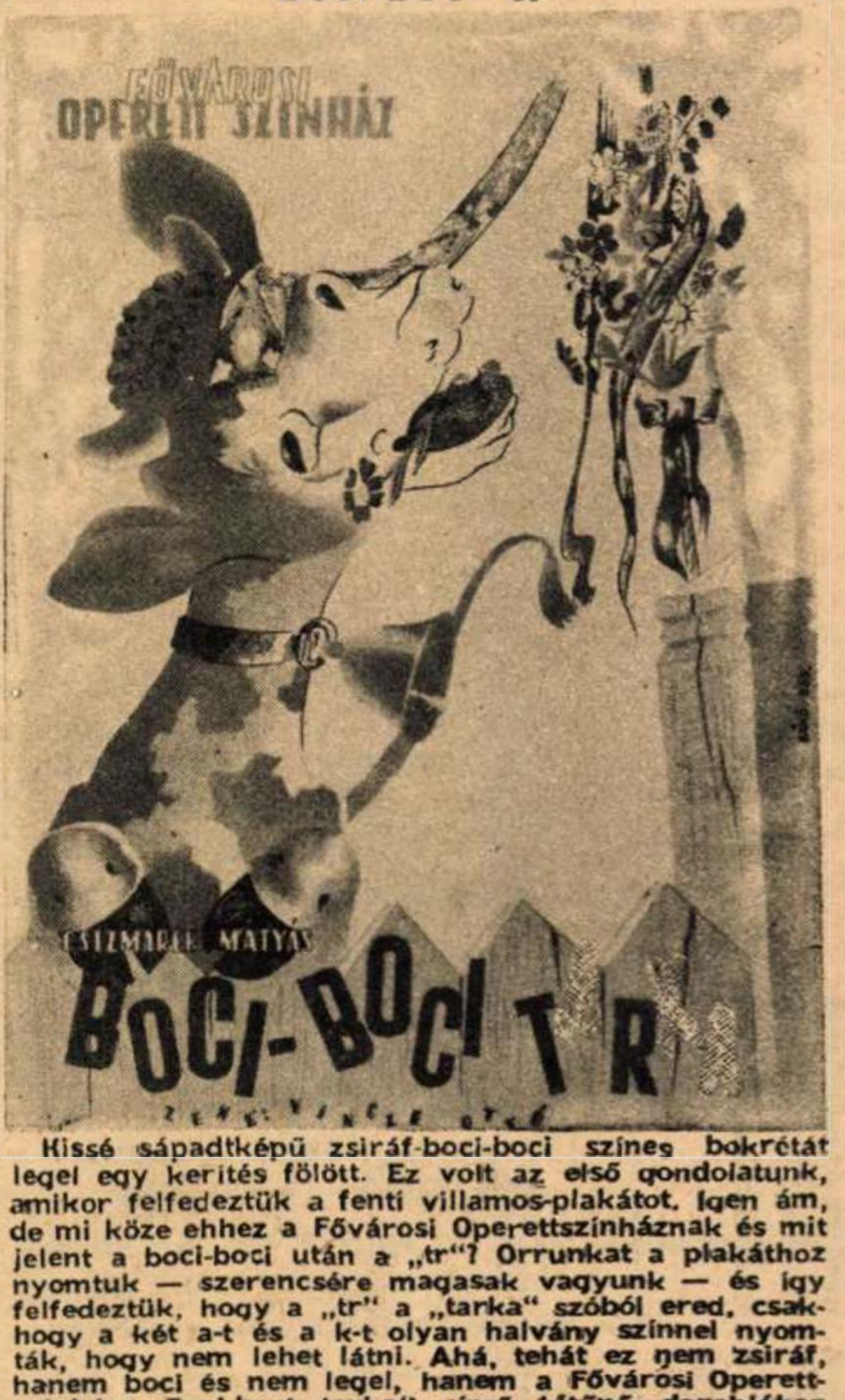

Kissé sápadtképű zsiráf-boci-boci színes bokrétát legel egy kerítés fölött. Ez volt az első gondolatunk, amikor felfedeztük a fenti villamos-plakátot. Igen ám, de mi köze ehhez a Fővárosi Operettszínháznak és mit jelent a boci-boci után a „tr"? Orrunkat a plakáthoz nyomtuk — szerencsére magasak vagyunk — és így felfedeztük, hogy a „tr" a „tarka" szóból ered, csakhogy a két a-t és a k-t olyan halvány színnel nyomták, hogy nem lehet látni. Ahá, tehát ez nem zsiráf, hanem boci és nem legel, hanem a Fővárosi Operettszínház „Boci-boci tarka" című kitűnő darabjához hívja a színházlátogatókat. Bizony, eltartott egy kis ideig, amíg rájöttünk. Arra viszont, hogy a „Boci-boci tr" felirat alatt miért olyan düledező a „Zene: Vincze Ottó" aláírás, nyomban találtunk magyarázatot. A tervező bizonyára arra gondolt, hogy nem érdemes egyenesen írni, mert a villamoson összezötykölődnek majd a betűk.

Ilyen lenne egy kultúrest a Telefongyárban,

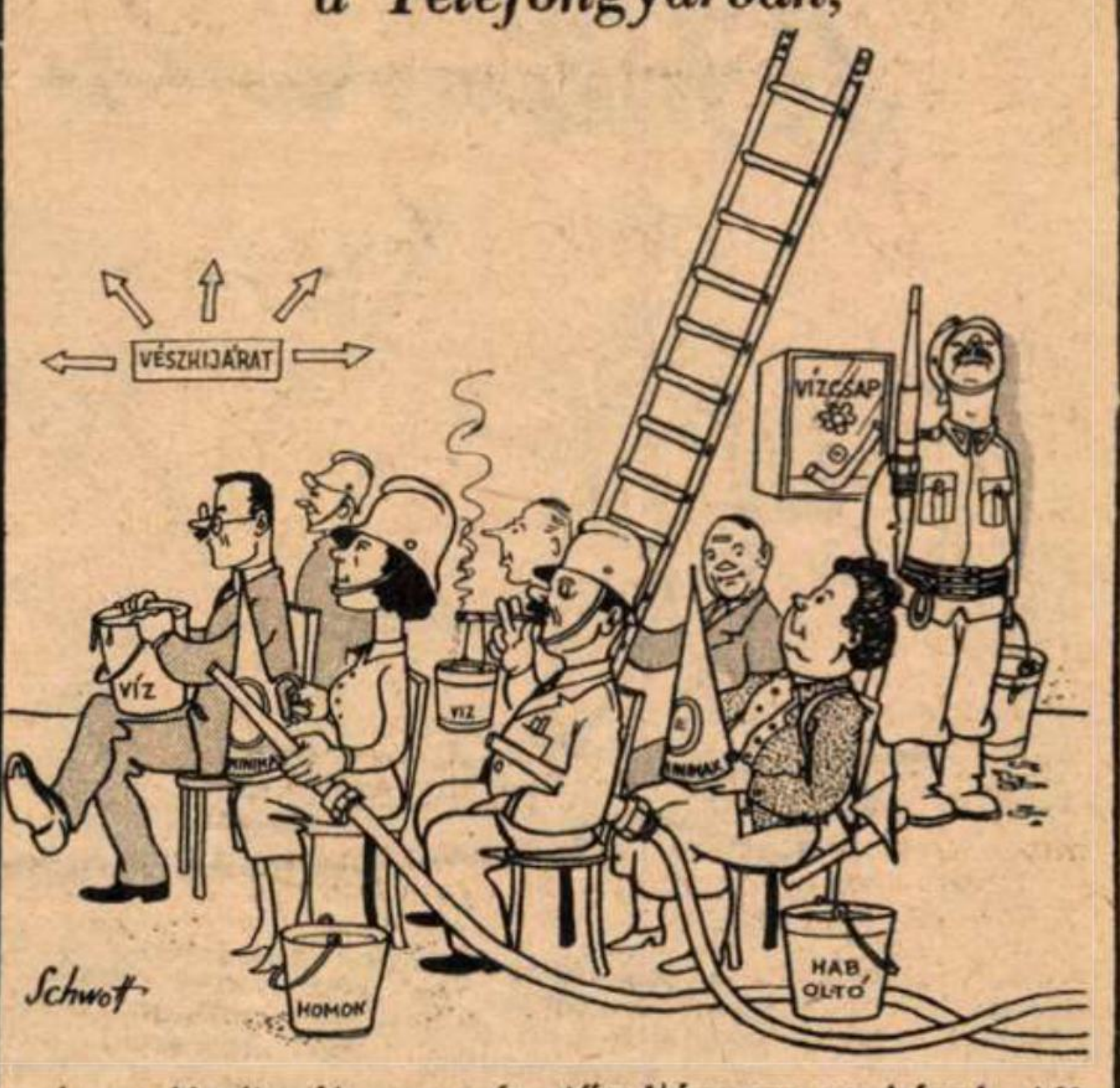

ha teljesítenék a gyár tűzoltóparancsnokának túlzott tűzrendészeti követeléseit.

Palásti László:

Mégis eljátszotta Romeót!

A kultúrfelelős rábeszélte az igazgatót és az SzB-elnököt, hogy szerződtessenek a kultúrgárda részére egy volt színészt, akire a rendezés és betanítás nehéz feladatát kell bízni.

Így került Kompóth Kristóf a Hamutálcafényesítőhöz. Bizonyos havi fix összegért vállalta, hogy évente négyszer-ötször betanítja a kultúrgárda tagjait és szükség esetén ő maga is fellép.

A kultúrgárda eredetileg egy háromfelvonásos vígjátékot akart előadni, de Kompóth rábeszélte őket a „Romeo és Juliá"-ra. Az olvasópróba előtt Kompóth rövid beszédet tartott. Elmondotta, hogy a „Romeo és Juliá"-t korszerűsíteni kell, a darabban lévő sok felesleges szerepet törli. Mindjárt elő is vett egy vastag kék ceruzát és többek között Capulet és Mercutio szerepét is kihúzta a darabból és Romeo szerepét kivéve, a többit negyedére rövidítette.

Romeo nagy szerelmi jeleneténél megállapította, hogy Krivács Tódor számára nehéz a szerep. Ezután megmutatta, milyen az ideális Romeo. Eljátszotta az erkély-jelenetet. Udvariasságból nagy tapsot kapott, mire szerényen kijelentette, hogy nem is készült a szerepre. Ez nem volt igaz, mert pontosan harminc év óta szerette volna eljátszani az erkély-jelenetet, de a ceglédkörnyéki színtársulatnál sohasem nyílt alkalma rá.

Az olvasópróba után megváltoztatta a szereposztást. Átvette Romeo szerepét és Krivácsnak Montague szerepét adta.

— A siker és a vállalat hírneve érdekében — magyarázta szerényen.

Julia szerepéből csak néhány mondatot hagyott meg. A többit átvette, még pedig úgy, hogy amikor Juliának kellett volna Shakespeare örökszép sorait tolmácsolni, félbeszakította:

— Ugye azt akartad mondani, hogy...

És elmondotta Julia szerepét is.

A harmadik próbán kihúzta Lőrinc barát és Julia dajkájának szerepét is.

— Ezek a szerepek zavarják az előadás gyors iramát — magyarázta.

Ezután elmondotta Capulet és Tybalt szerepét is, majd ismét Romeoét. Szerepmondását kisebb-nagyobb köhögési rohamai szakították meg. Hiába, harminc évvel ezelőtt jobban bírta volna tüdővel.

Próba után dicsekedett:

— Sikerült ötven percre lerövidítenem a Romeo és Juliát!

A főpróba után a vállalat dekorációsa, akinek eredetileg Montaguet kellett volna játszania, hatalmas plakátot festett a bejáratra. Ez állott rajta:

A HAMUTÁLCAFÉNYESÍTŐ VÁLLALAT
KULTÚRGÁRDÁJÁNAK DÍSZELŐADÁSA

Shakespeare:

ROMEO ÉS JÚLIA

Monológ

ELŐADJA: KOMPÓTH KRISTÓF

Sztálinvárosi pillanatfelvételek

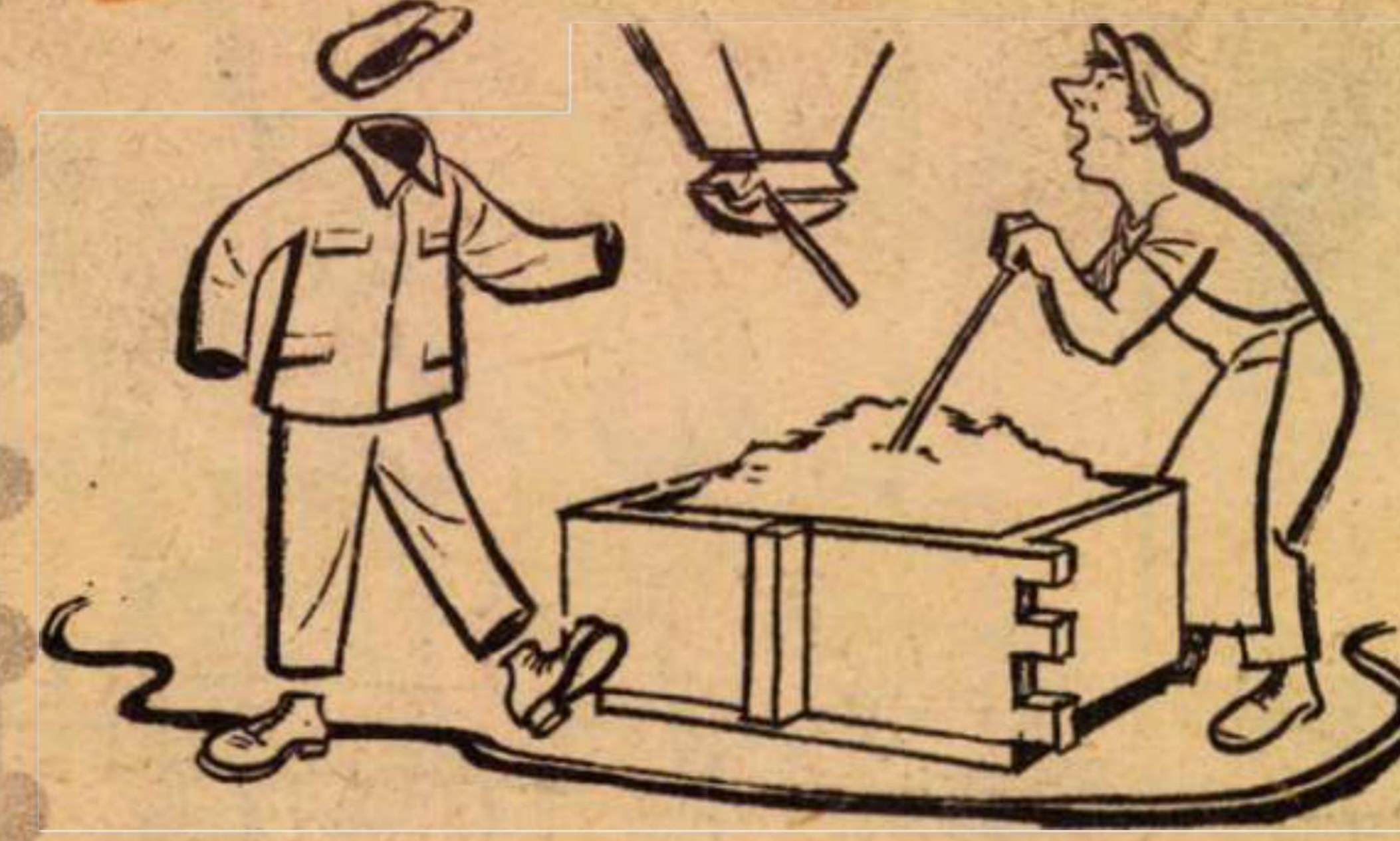

A láthatatlan ember megjelenik a gyár öntödéjében. Félreértés ne essék, nem Wells híres regényalakjáról van szó, hanem Heidum elvtársról, a magpad sztahanovista instruktoráról, akit tanítványai akkor láttak utoljára, amikor a láthatatlan embert.

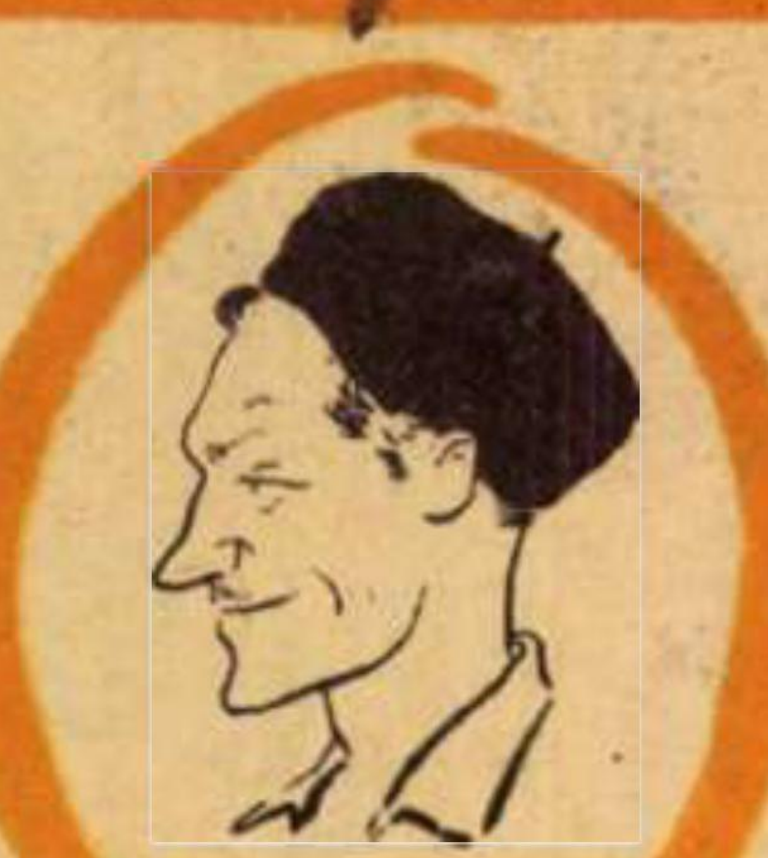

Bemutatjuk Mezei Sándort, az ország legjobb öntőjét, aki olyan jól önt, hogy március 16.-a óta nem volt selejtje.

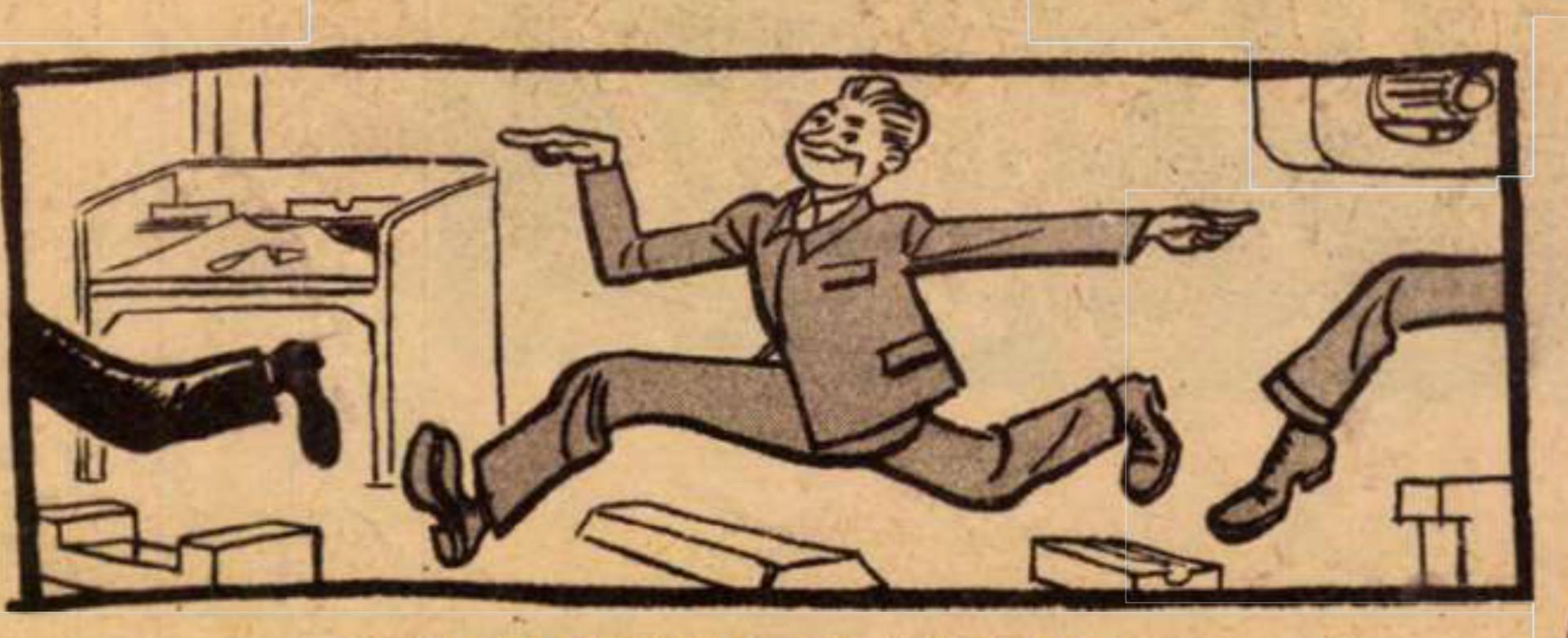

A MAGKÉSZITŐNÉL EZ NEM ÚJSÁG

— Ott fut a régi csoportvezető, én vagyok az új, de jön már utánam a legújabb...

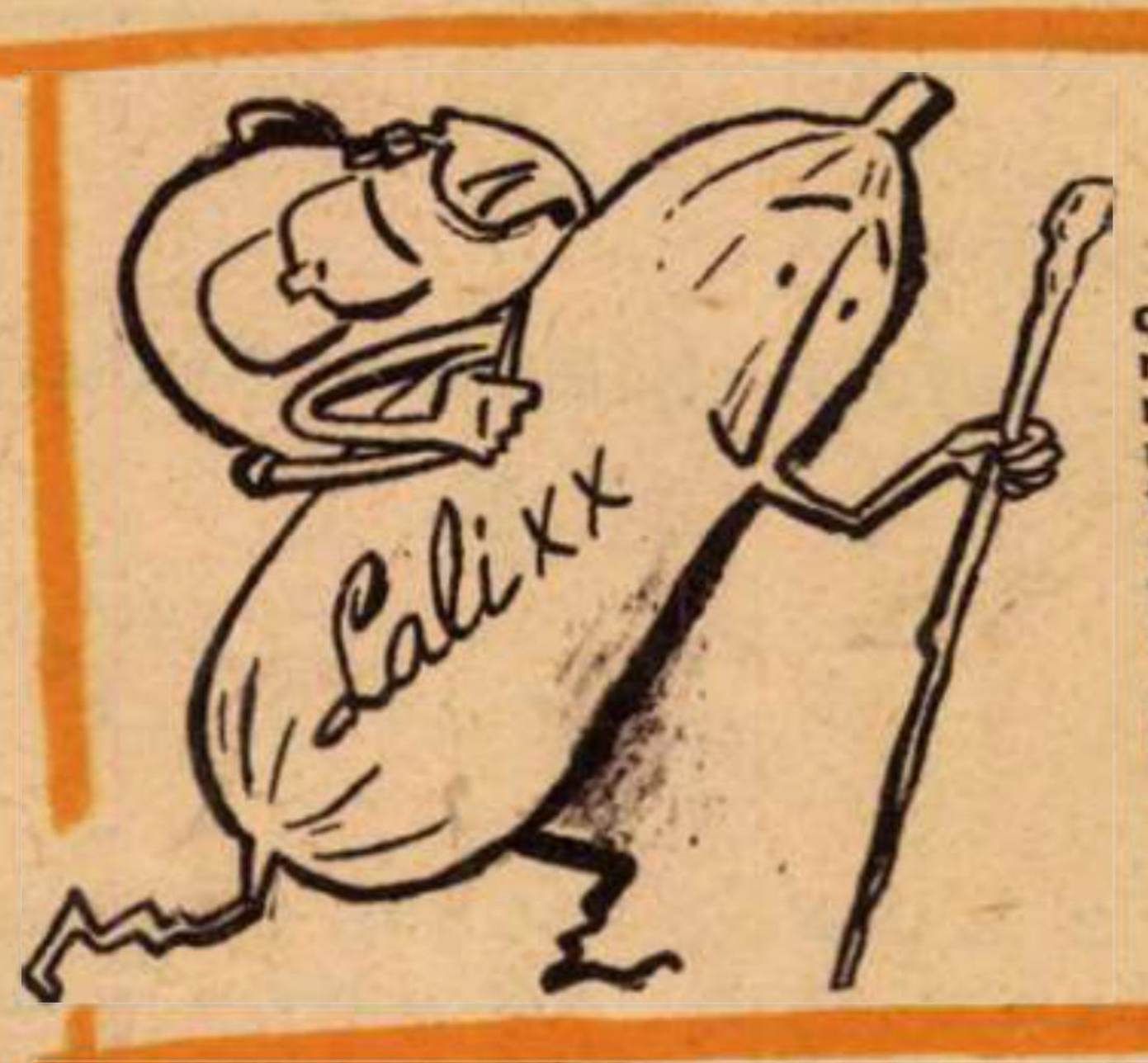

Ez a Lali névre hallgató tök a sztálinvárosi kertészetben termett. Itt jelölték meg, mielőtt átadták a Mezőkernek. A Mezőker kitűnő szervezési érzékkel Budapesten át utaztatta a sztálinvárosi piacra „Lali"-t. Úgy látszik, a Mezőker fél attól, hogy a sztálinvárosiaknak megárt a friss zöldségféle.

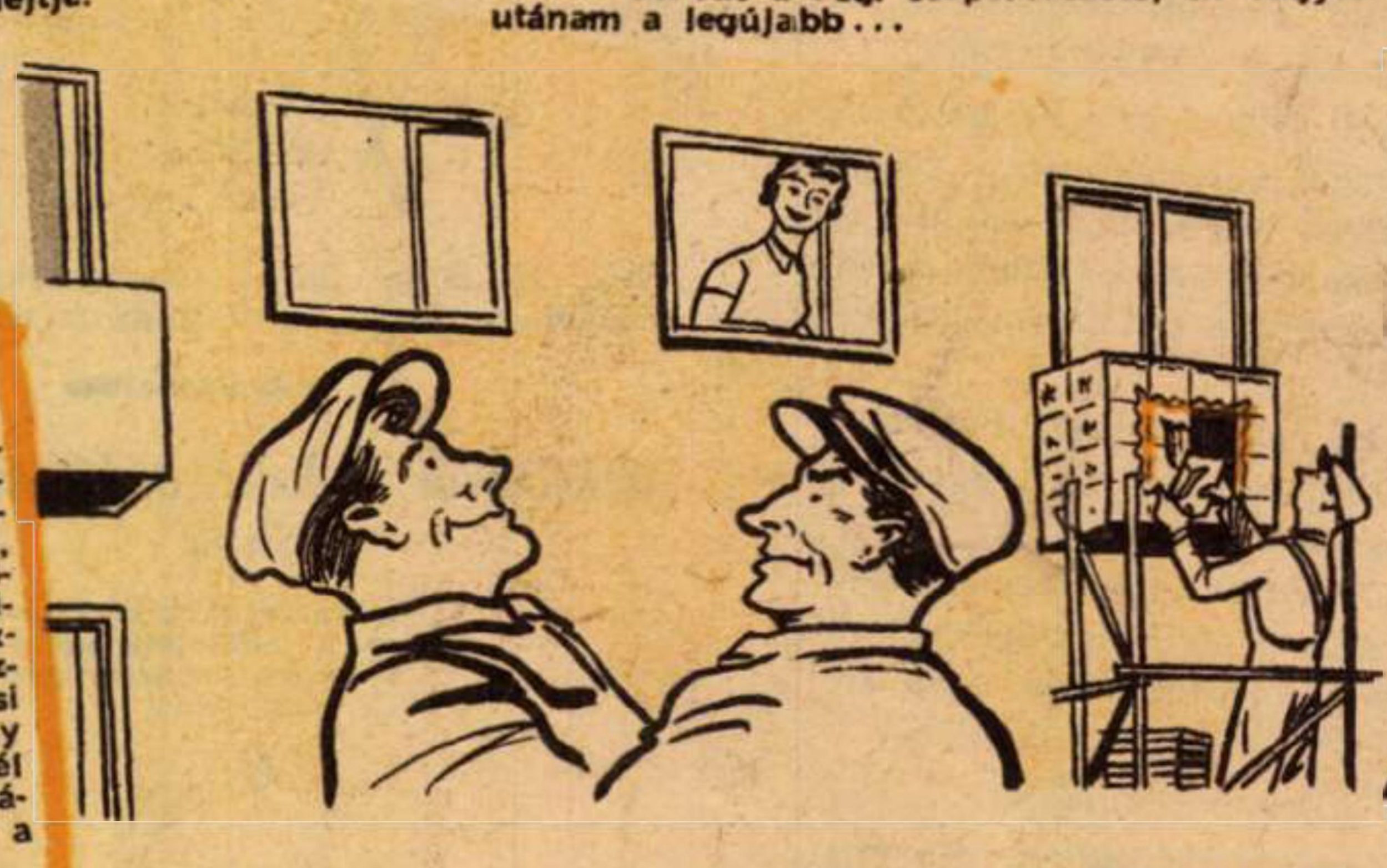

Szépülnek a sztálinvárosi házak. De a lakók sem akarnak elmaradni.

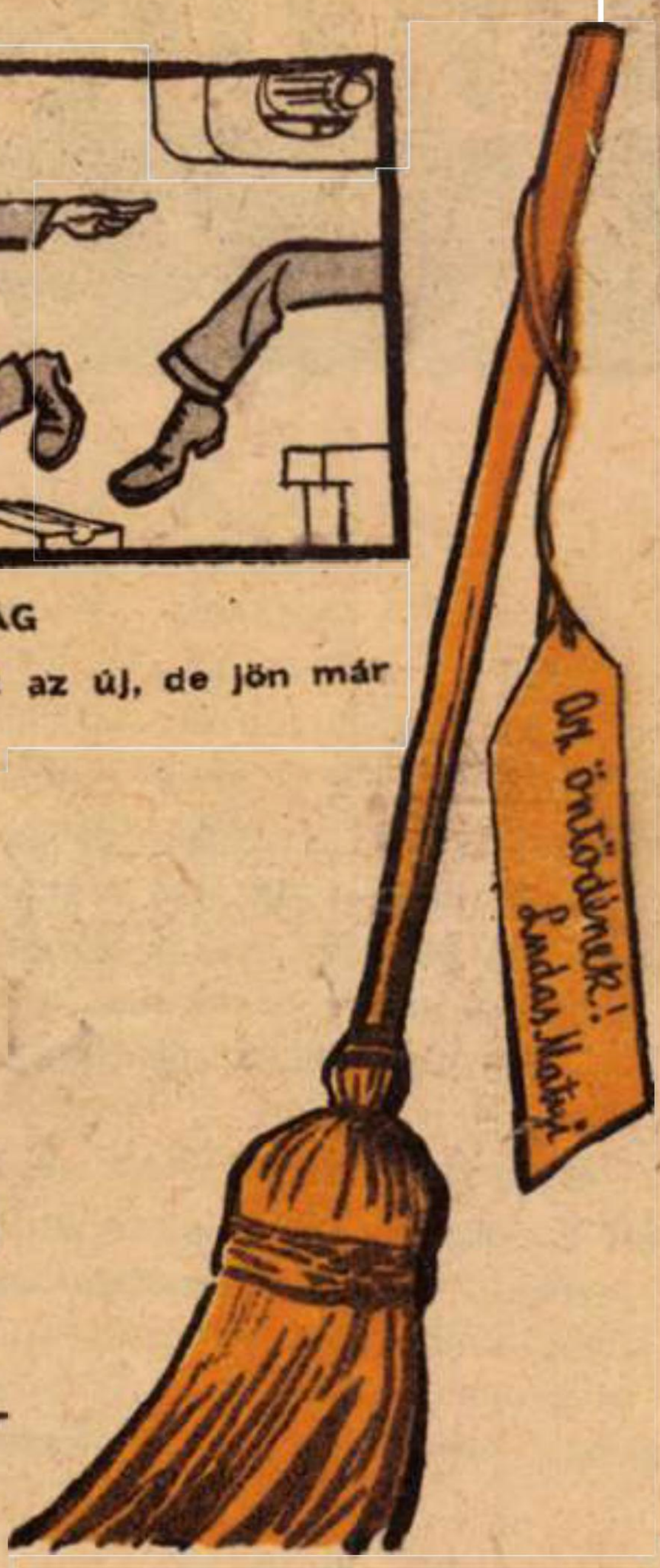

Kis emlékeztető az öntöde tisztasági felelőse részére

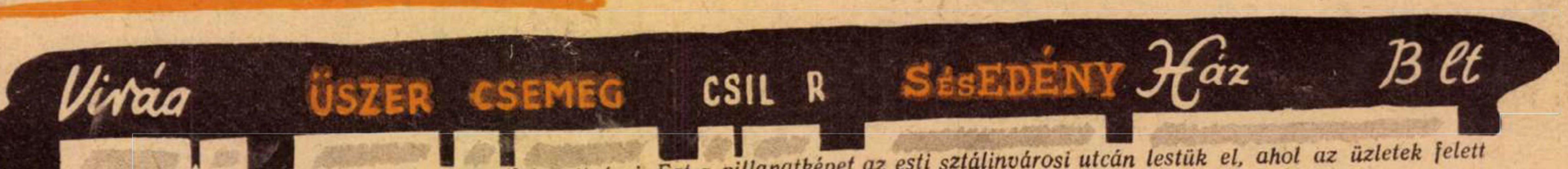

Azt ne higgyék, hogy rajzolónk elfelejtett írni. Ezt a pillanatképet az esti sztálinvárosi utcán lestük el, ahol az üzletek felett ilyen neonfeliratokkal találkozik a járókelő:

Gólok a hangszóróban

Az én rádióm nem valami különleges készülék. Épp oly értelmesen és tisztán beszél és zenél, — ha jó kedve van — mint a többi átlagvevő és épp úgy hörög, nyüszít és suttog, — ha bántja valami —, mint a többi érzékeny lelkű, hisztériás idegalkatú társa. Ezért hát értetlenül álltam szemben azzal a jelenséggel, hogy a szomszédék Zsuzska lánya következetesen szerény házamat tiszteli meg rádióhallgatás végett, valahányszor a magyar válogatott futballcsapat mérkőzését közvetítik.

Ugyanilyen kevéssé indokoltnak éreztem, hogy Kőbányán lakó unokaöcsém, aki pedig szintén tisztességes rádióelőfizető családból származik, csak az én készülékemen tudja élvezni Puskás, vagy Kocsis góljait. Az a körülmény, hogy Zsuzska a 18 éves leányok vitathatatlan értékeinek teljes birtokában van s hogy Miska öcsém a 26 éves Mihályok lelkes odaadásával méltányolja e vitathatatlanságokat, — még nem magyarázza rádióm feltűnő megbecsülését, mert öcsém egyébként bejáratos Zsuzskáékhoz s így módjában volna ott is végigélvezni a mérkőzés leadását a sportkedvelő leányzó üdítő társaságában.

A mult heti bécsi nagy meccs közvetítésére Miska és Zsuzska megint csak törvényszerűen befutottak hozzám. Elfoglalták szokott helyüket a családi félkörben, mely ilyenkor a készülék körül kialakul és sápadt izgalommal szurkolták végig a gólnélküli első félidőt. Miska szája időnkint megrándult, de az utolsó pillanatban mindig sikerült visszafojtania a svájci játékvezetővel szemben feltörni készülő építő kritikáját.

A szünetben a fiatalok az összetörtségnek olyan jeleit mutatták, amit a fejlődésnek ebben a szakaszában legalább is túlzottnak éreztem. A második félidő elején a gyászos hangulat nem változott, viszont az első osztrák gól nem járt azzal a megsemmisítő hatással, amit az eddigiek után tőlük joggal elvártam volna. Annál féktelenebb, csaknem ijesztő volt a gyorsan befejelt Csordás-dugó nyomán feltörő frenetikus öröm-megnyilvánulás. Miska és Zsuzska összeölelkezett, csókolódzott, ami ilyen alkalomkor persze tökéletesen elfogadható és bőségesen indokolt cselekedet, legfeljebb az tűnt fel nekem, hogy a kiegyenlítő gól hatása hosszú percekig nem vesztett intenzitásából a lelkes futball-rajongó vendégeknél.

A második és harmadik Hidegkuti-gól az örömmámort tovább fokozta, de ez érdekes módon soha nem fajult el annyira, hogy Zsuzska az én nyakamba borult volna, vagy hogy Miska a nagymamát kapja ölelő karjai közé a győzelem extázisában. Ekkor már derengeni kezdett bennem az az érzés, hogy az ifjak csak örülni járnak hozzám s azért hallgatják az én rádiómat, mert Zsuzska szülei nyilván kevésbbé tudják magukévá tenni a futballmérkőzések izgalmas légkörének konvenció-szüntető hatását, mint az én sporthoz értő családom. Ez a sejtésem bizonyossággá izmosodott aztán, mikor Szepesi György bejelentette, hogy Budapesten a B.-csapat 7:3-ra verte meg a bécsieket. Öcsém ránézett Zsuzskára és sokat jelentő hangsúllyal sóhajtotta: — haj, ha ezt a mérkőzést közvetítették volna! Mire Zsuzska mélyen elpirult s halkan rebegte: — majd a svédek ellen...

Vidrányi István

AZ ÁLLATKERTBEN

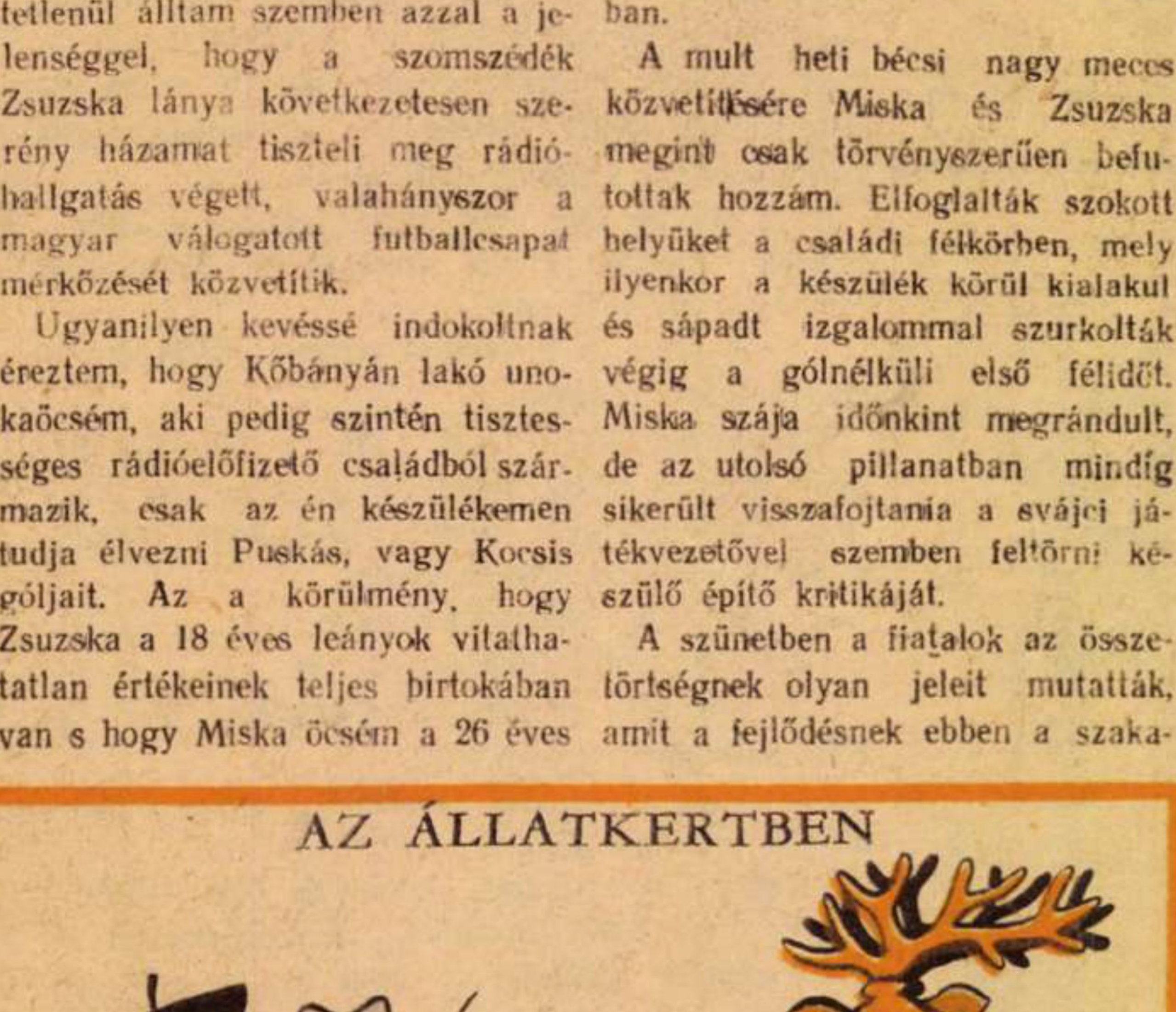

— Azt mondták az Ofotértnél, legjobb, ha szarvasbőrrel pucolom a szemüvegemet...

A Kisrúgó-gyárban történt

(Ahogy rajzolónk elképzeli)

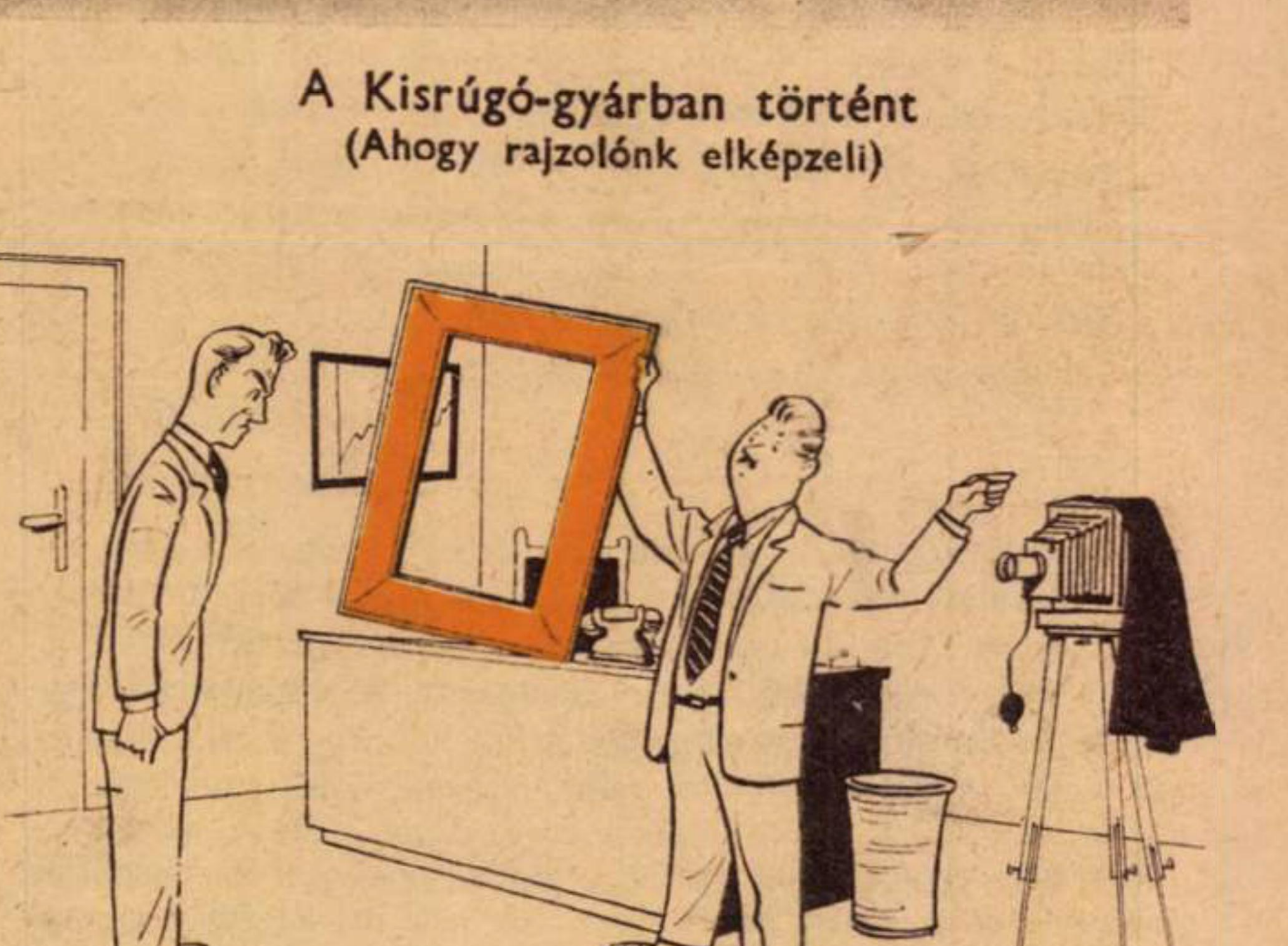

— Hát felvesznek igazgató elvtárs, vagy nem vesznek fel?
— Sajnos csak keretet kaptam, de a felvételt nem engedélyezték...

Pesti sétifika útjavítások és renoválások idején

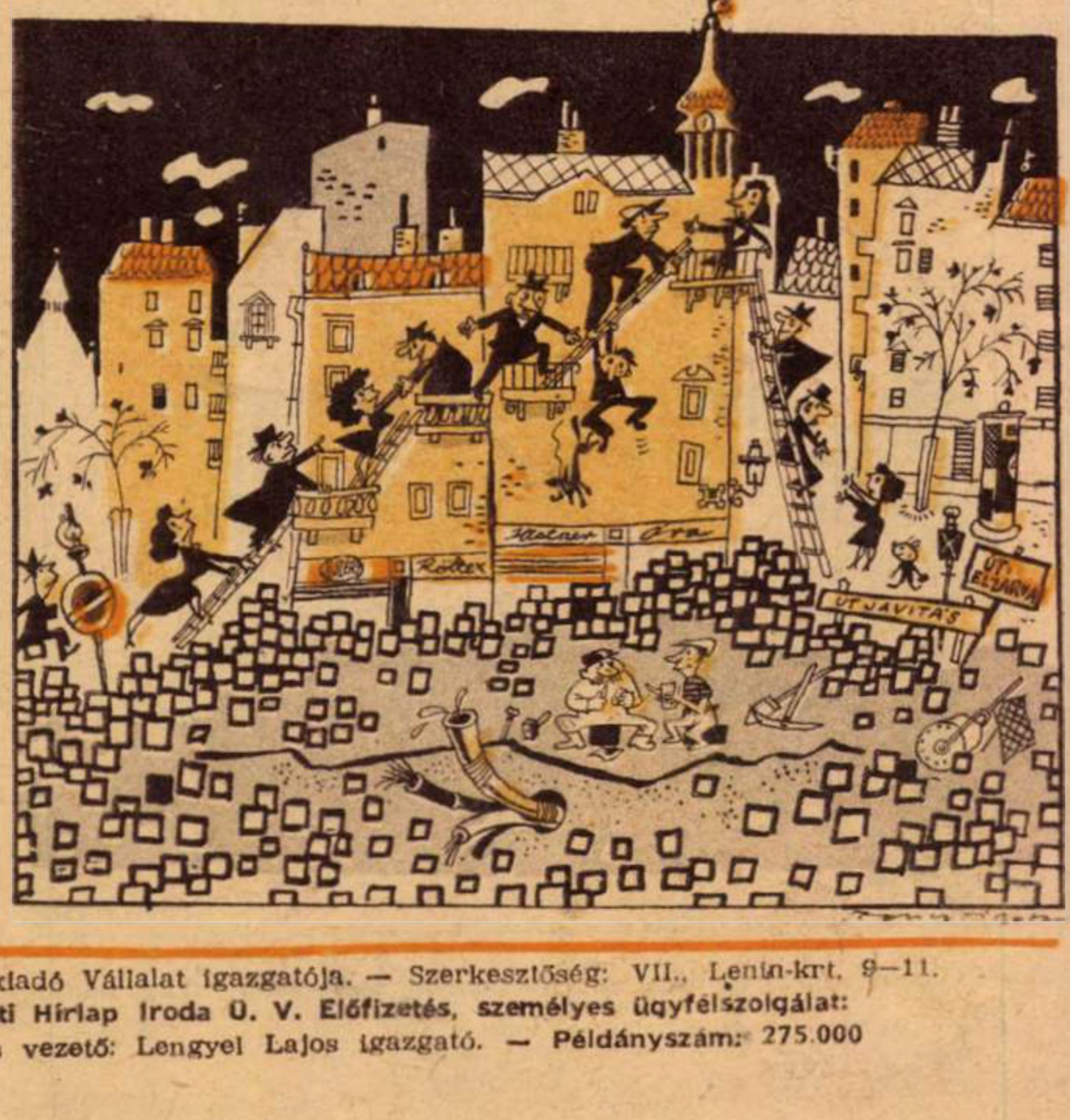

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda Ü. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 275.000